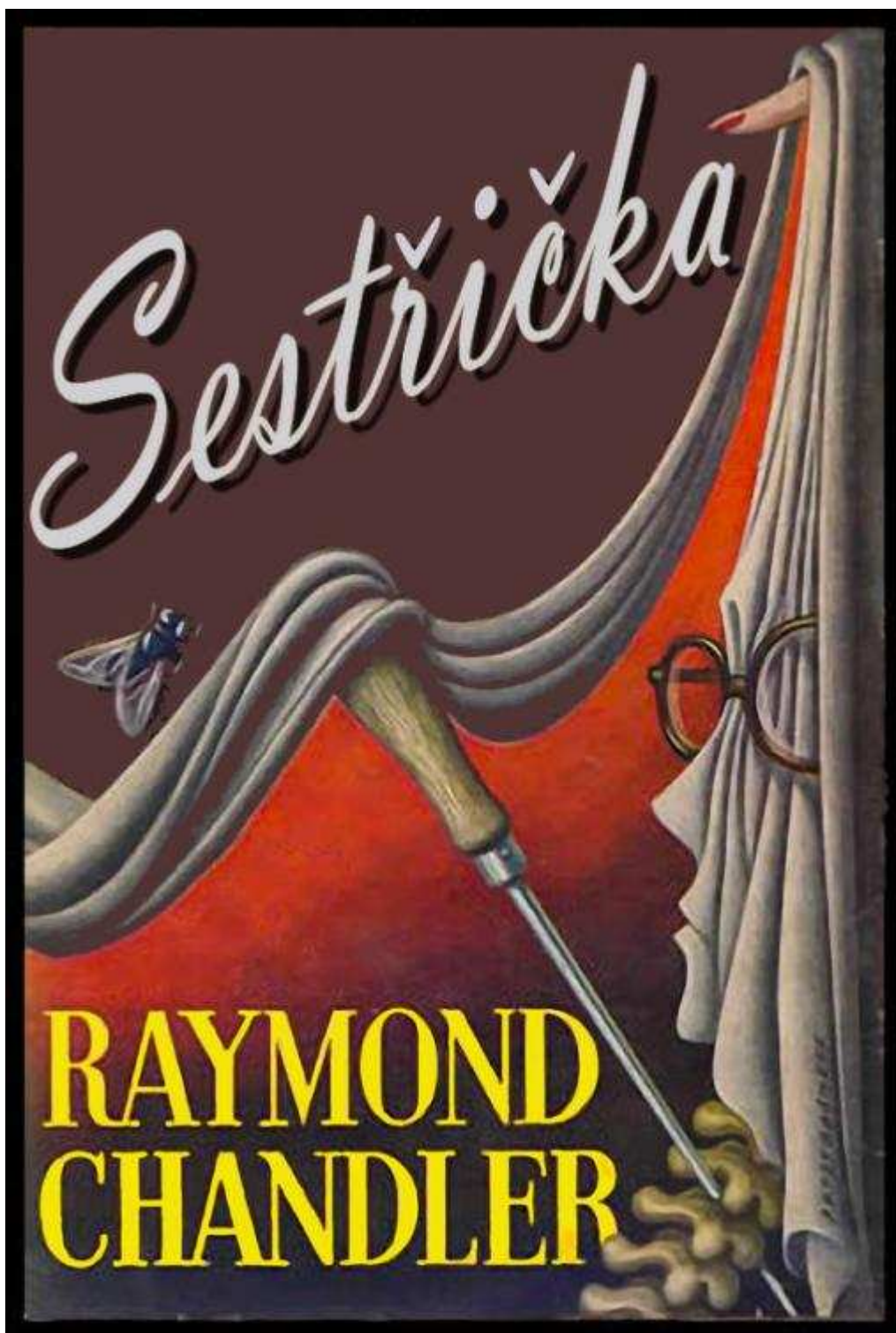

Sestřička

RAYMOND
CHANDLER

RAYMOND T. CHANDLER

Raymond T. Chandler

PHILIP
MARLOWE

SESTŘIČKA

Ve dveřích je výplň z matovaného skla a na ní oprýskaný černý nápis: PHILIP MARLOWE... INFORMACE. Jsou to mírně zvětšelé dveře na samém konci mírně zvětšelé chodby v budově, kterou postavili přibližně v tom roce, kdy se kachlíková koupelna stala základem veškeré civilizace. Tyhle dveře bývají zamčené, ale hned vedle jsou ještě jedny se stejným nápisem a ty jsou odemčené. Jen račte dál - není tu ani živá duše, jenom já a velická moucha masařka. Ale jestli náhodou pocházíte z města Manhattanu v Kansasu, nechoďte mi přes práh.

Bylo takové jasné, zářivé horké ráno, jaké tady v Kalifornii míváme časně zjara, ještě než se začnou tvořit mlhy. Deště už ustaly. Pahorky se zelenají, ale z údolí mezi hollywoodskými vršky je vysoko na horách ještě vidět sníh. Obchody s kožešinami zahajují každoroční výprodej. Hampejzy, které se specializují na šestnáctileté panny, vydělávají majlant. A v Beverly Hills se začínají rozvíjet bledě modré květy jacarandy.

Ukládal jsem té masařce o život už plných pět minut a číhal jsem jen, až si sedne. Jenže ona že si ne a nesesedne. V jednom kuse dělala přemety a prozpěvovala si k tomu předehtu ke Komediantům. Držel jsem plácačku ve výšce, jen vyrazit. Na rohu psacího stolu zářila skvrnka slunečního světla a já věděl, že dřív nebo později se tam ta moucha musí usadit. Ale když se k tomu konečně odhodlala, vůbec jsem ji neviděl přistávat. Najednou bzukot zmlkl a už tam seděla. A zároveň zazvonil telefon.

Natahoval jsem levou ruku k sluchátku centimetr po centimetru, obezřele a trpělivě. Pomalu jsem je zvedl a řekl tiše: „Nezavěšujte, prosím vás, počkejte okamžik.“

Polehoučku jsem odložil sluchátko na hnědý piják. Ještě tam byla, lesklá, modrozelená, skrz naskrz hříšná. Zhluboka jsem se nadechl a švihl plácačkou. Muší mrtvola přelétla přes pokoj a spadla na koberec. Šel jsem k ní, zvedl ji za jediné ještě celé křídlo a hodil do koše na papír.

„Děkuji za počkání,“ řekl jsem do telefonu.

„Je tam pan Marlowe, ten detektiv?“ Byl to slabý, trochu udýchaný hlásek malé holčičky. Potvrdil jsem, že tady je pan Marlowe, ten detektiv. „Kolik účtujete za své služby, pane Marlowe?“

„Jakou práci ode mne potřebujete?“

Hlásek se trochu přiosťřil. „To vám nemůžu říkat do telefonu, uznejte. Je to - je to velice choulostivá záležitost. Ještě než promarním spoustu času na cestu k vám do kanceláře, ráda bych věděla, kolik -“

„Čtyřicet dolarů za den plus výlohy. Pokud to není taková práce, jaká se dá udělat za paušální honorář.“

„To je pro mne moc drahé,“ řekl hlásek. „Vždyť by to mohlo přijít třeba i na sto dolarů a já mám jen malý plat a -“

„Kde jste teď?“

„Tady v dragstóru. Je to hned vedle budovy, kde máte kancelář.“

„Mohla jste desetník ušetřit. Výtah jezdí zadarmo.“

„Já - co prosím?“

Opakoval jsem to ještě jednou. „Přijďte sem nahoru, ať se na vás podívám,“ dodal jsem. „Jestli ten váš problém spadá do mého oboru, mohl bych vám docela dobře poradit -“

„Musela bych vás napřed trochu poznat,“ řekl ten hlásek nadmíru rázně, „Jde o velmi delikátní otázku, která se mě osobně hluboce dotýká. Nemohu o tom mluvit s kdekým.“

„No jestli je to tak náramně delikátní, tak abyste se snad radši obrátila na nějakou dámu, která dělá do detektivní branže.“

„Propána, já vůbec nevěděla, že se touhle prací zabývají taky ženy.“ Odmlka. „Ale mám dojem, že žena by si s tím případem nevěděla rady, Víte, Orrin bydlel v hrozně vykřičené čtvrti. Aspoň mně to tak připadalo. Správce té svobodárny je hrozně nepříjemný člověk. Byl cítit alkoholem. Pijete, pane Marlowe?“

„No, když to mermomocí chcete vědět -“

„Já rozhodně nemám v úmyslu najímat si detektiva, který holduje alkoholu v jakékoli formě. Neschvaluju ani kouření.“

„A kdybych si loupal pomeranč, to by vám nevadilo?“

Z druhého konce telefonní linky ke mně dolehlo slabé zasyknutí, jak zalapala po dechu. „Snad byste mohl se mnou aspoň mluvit jako džentlmen,“ řekla.

„Heleďte, zavolejte si radši do Univerzitního klubu,“ poradil jsem jí. „Slyšel jsem, že jim tam dva džentlemani přebývají, ale nevím, jestli vám je vydají napospas.“ Zavěsil jsem.

To byl správný tah, ale nestačil. Měl jsem zamknout dveře na všechny západy a zalézt pod psací stůl.

Pět minut nato zavrčel bzučák na dveřích do místnůstky, které užívám jako přijímací kanceláře. Slyšel jsem, jak se dveře zase zavřely. A pak už nic. Dveře mezi oběma kanceláři byly pootevřené. Poslouchal jsem ještě chvíli a pak jsem usoudil, že někdo asi jenom nakoukl dovnitř, poznal, že se zmýlil ve dveřích, a odešel. Pak se ozvalo nesmělé zaklepání na dřevo. Potom, místo druhého zatřukání, někdo zakašlal. Mrskl jsem nohama dolů z psacího stolu, vstal jsem a vyhlédl ze dveří. A tam stála. Nemusela ani otevřít ústa, aby mi bylo jasné, co je zač. A přitom jsem jakživ neviděl nikoho, kdo by se míň podobal Lady Macbeth. Byla to drobná, upravená, poněkud upjatá dívka s přepečlivě ulízanými hnědými vlasy a s brýlemi bez obrouček. Na sobě měla hnědý kostým a přes rameno jí na dlouhém řemeni visela taková ta nemotorná čtverhranná taška, která člověku vždycky připomene milosrdnou sestru, spěchající poskytnout první pomoc raněnému vojínu. Klobouk, který jí na těch hladkých hnědých vlasech seděl, byl zřejmě vyrván z mateřské náruče dřív, než náležitě dorostl. Žádné líčidlo, ani rtěnka, ani jediný šperk. V těch brýlích bez obrouček vypadala, jako kdyby právě vyšla z městské knihovny.

„Takhle se s lidmi po telefonu nemluví,“ řekla ostře. „Měl byste se stydět.“

„Vždyť já taky jo, ale hrdost mi nedovolí, abych to dával najevo.“ řekl jsem. „Jen pojd'te dál.“ Přidržel jsem jí dveře. Pak jsem jí přidržel židli.

Posadila se asi na pět centimetrů od kraje židle. „Kdybych já si dovolila takhle mluvit s některým pacientem doktora Zugsmithe,“

řekla, „přišla bych o místo. Hrozně mu záleží na tom, abych uměla jednat s pacienty - i s těmi nepříjemnými.“

„A jakpak se má ten milý dědous? Neviděl jsem ho od té doby, co jsem spadl ze střechy garáže.“

Podívala se na mne překvapeně a docela vážně. „Ale vy přece nemůžete znát doktora Zugsmithe!“ Špička poněkud chudokrevného jazyka se jí objevila mezi rty a pokradmu zapátrala do prázdna.

„Znám doktora George Zugsmithe v Santa Rosa,“ řekl jsem.

„Ale ne, tohle je doktor Alfred Zugsmith z Manhattanu. Z Manhattanu v Kansasu, rozumíte, ne z newyorského Manhattanu.“

„Tak to musí být jiný doktor Zugsmith,“ řekl jsem. „A jak se jmenujete vy?“

„Ještě jsem se nerozhodla, jestli vám to mám říct.“

„Tak vy jste si mě přišla jen oťuknout, co?“

„Snad by se to tak dalo nazvat. Když už musím vykládat o svých rodinných záležitostech úplně neznámému člověku, mám snad právo vyzkoumat, jestli je to někdo, komu můžu důvěřovat.“

„Už vám někdo řekl, že jste docela pěkný zajíček?“

Oči za holými skly zajiskřily. „To doufám ne.“

Sáhl jsem pro lulku a začal si ji nacpávat.

„Doufám není správné slovo. Zahod'te ten kokrhel a poříd'te si nějaké svádivé brýle s barevnými ráfky, Víte, ty, co vypadají tak záhadně a exoticky -“

„Doktor Zugsmith by nic takového nedovolil,“ řekla rychle. A pak: „Myslíte to doopravdy?“ zeptala se a docela maličko se zarděla.

Zapálil jsem si lulku a vyfoukl kouř přes psací stůl. Dívka ucukla.

„Když si mě najmete, musíte brát, co je,“ řekl jsem. „Mne. Mne takového, jaký jsem. Jestli si myslíte, že v téhle profesi najdete nějaké převlečené řeholníky, musíte být nadobro

pomatená. Praštil jsem vám telefonem, ale přesto jste za mnou přišla. Je vidět, že pomoc potřebujete. Jak se jmenujete a co vás trápí?“

Němě na mě zírala.

„Koukejte,“ řekl jsem. „Pocházíte z Manhattanu v Kansasu. Když jsem se posledně učil nazpaměť Světový almanach, byl Manhattan malé městečko blízko Topeky. Asi dvanáct tisíc obyvatel. Pracujete u doktora Alfreda Zugsmithe a hledáte někoho, kdo se jmenuje Orrin. Manhattan je pořád ještě malé město. Nic jiného ani být nemůže. V celém Kansasu je jen asi půl tuctu větších měst. A já mám už teď o vás dost údajů, že bych si mohl zjistit celou vaši rodinnou historii.“

„A proč byste to dělal?“ zeptala se stísněně.

„Já? Ale mně nic takového ani nenapadne,“ řekl jsem. „Mám po krk lidí, co mi chodí vykládat své trampoty. Sedím tady jenom proto, že nemám kam jít. Pracovat se mi nechce. Vůbec do ničeho se mi nechce.“

„Vy moc mluvíte.“

„Ano,“ řekl jsem, „moc mluvím. Osamělí lidé vždycky moc mluví. Buď moc, anebo vůbec ne. Tak co, pustíme se do toho? Vy mi nepřipadáte jako děvče, které by chodilo k soukromým detektivům jen tak pro zábavu, obzvlášť ne k takovým, které nezná.“

„To je pravda,“ řekla klidně. „Vědět to Orrin, tak se zjeví. A maminka by taky zuřila. Vybrala jsem si vaše jméno z telefonního seznamu -“

„Podle jakého systému?“ vyzvídal jsem. „Se zavřenýma nebo s otevřenýma očima?“

Chvilku na mě zírala, jako kdybych byl nějaká zrůda. „Sedm a třináct,“ řekla potom klidně.

„Jakpak to?“

„Jméno Marlowe má sedm písmen,“ řekla, „a Philip Marlowe třináct. Sedm a třináct je dohromady -“

„Jak se jmenujete vy?“ To už jsem skoro zařval.

„Orfamay Questová.“ Přimhouřila oči, jako by nabírala k pláči. Hláskovala mi to své křestní jméno, psalo se to kupodivu jako jedno slovo. „Žiju s matkou,“ pokračovala teď rychleji, jako kdyby mi už za můj čas musela platit. „Otec mi zemřel před čtyřmi lety. Byl lékařem. Můj bratr Orrin chtěl být taky chirurgem, ale po dvou letech studia nechal medicínu a přešel na techniku. A pak, asi před rokem, přijal zaměstnání u Kalifornské západní letecké společnosti v Bay City. Nemusel to dělat. Měl dobré místo ve Wichitě. Mám dojem, že mu šlo nejspíš o to, aby se dostal sem do Kalifornie. Skorem všechny to sem táhne.“

„Skoro všechny,“ opravil jsem ji. „Jestli chcete nosit tyhle učitelské okuláry, tak se taky podle toho vyjadřujte.“

Zahihňala se a špičkou prstu přejela po desce psacího stolu, oči sklopené. „To jste myslel ty trochu jako zešikmené brýle, co dělají takový orientální výraz?“

„No baže. Ale teď se vraťme k Orrinovi. Dopravili jsme ho do Kalifornie a usadili v Bay City. Co pro něho uděláme teď?“

Na chvíli se zamyslela a pokrčila čelo. Zadívala se mi pátravě do tváře, jako kdyby se k něčemu rozhodovala. A potom spustila jako vodopád: „To vůbec nebylo Orrinovi podobné, že nám tak málo psal. V minulém půlroce napsal jen dvakrát mamince a třikrát mně. A poslední dopis přišel už před několika měsíci. Měly jsme s maminkou starost. Pak jsem dostala dovolenou a tak jsem se vypravila za Orrinem. Předtím ještě nikdy neodjel z Kansasu.“ Odmlčela se. „Copak, že si nic nezapisujete?“ zeptala se.

Něco jsem zavrčel.

„Já myslela, že detektivové si vždycky dělají poznámky do takových malých notýsků.“

„Hele, vtipkování přenechte mně,“ řekl jsem. „Vy hleďte, ať mi to dopovíte. Jela jste na dovolenou. A co bylo pak?“

„Napsala jsem Orrinovi, že přijedu, ale nedostala jsem žádnou odpověď. Pak jsem mu poslala telegram ze Salt Lake City, ale ani na ten neodpověděl. Nezbylo mi nic jiného, než ho jít hledat na jeho adresu. Je to příšerně daleko. Musela jsem jet autobusem. Je to v Bay City. Idaho Street číslo 449.“

Zase se odmlčela, pak zopakovala tu adresu, ale já si přesto nic nepoznamenal. Jen jsem tam tak seděl a koukal na ty její brýle a hladké hnědé vlasy, na ten legrační tralaláček, na její nenalakované nehty a nenalíčená ústa a na špičku jazýčku, která se objevovala mezi těmi bledými rty.

„Já nevím, jestli znáte Bay City, pane Marlowe.“

„No tohle,“ řekl jsem. „Já nevím o Bay City nic víc, než že si musím pokaždé, když se odtamtud vrátím, koupit novou hlavu. Chcete, abych tu vaši historku dopověděl za vás?“

„Cože?“ Vykulila oči tak, že za těmi brýlemi vypadaly, jako kdyby si je vypůjčila z akvária s hlubokomořskými rybami.

„Odstěhoval se,“ řekl jsem. „A vy nevíte kam. A bojíte se, že ho uchvátila nějaká omamně naparfémovaná siréna v dlouhém norkovém kožichu a že s ní hříšně hýří v přepychovém bejváku někde nad Regency Towers.“

„Ale prokristapána!“

„Vadí vám, že to říkám tak bez obalu?“ zeptal jsem se.

„Co vás vede, pane Marlowe, já si o Orrinovi nic takového nemyslím,“ řekla konečně. „A kdyby vás Orrin slyšel, ten by vám dal! Ten pro ránu daleko nejde. Ale já vím, že se muselo něco stát. Je to taková mizerná svobodárna a tamější správce se mi vůbec nezamlouval. Šel z něho strach. Řekl, že Orrin se před čtrnácti dny odstěhoval, ale nevěděl kam a bylo mu to jedno, nezajímal se o nic jiného, než kde by si sehnal frťana. Nechápu, že Orrin vůbec mohl v takovém brlohu bydlet.“

„Slyšel jsem dobře - řekla jste fr'ana?“

Zarděla se. „To řekl ten správce. Já vám to jen opakuju.“

„A to jo,“ řekl jsem. „Tak pokračujte.“

„No pak jsem tedy zavolala tu firmu, kde Orrin pracoval. Kalifornská západní společnost, víte. A tam mi řekli, že byl propuštěn ještě s celou řadou jiných zaměstnanců, a víc nic nevěděli. Šla jsem na poštu a ptala jsem se, jestli tam Orrin neoznámil změnu adresy. Ale oni řekli, že mi nemůžou dát žádnou informaci, že prý to je proti předpisům. No tak jsem jim tedy vyložila, jak se věci mají, a ten člověk řekl, no, když prý jsem jeho sestra, tak že se na to podívá. A pak šel a podíval se, ale když se vrátil, řekl, že ne, totiž že Orrin neohlásil žádnou změnu adresy. A to už mě trochu vylekalo. Třeba měl nějaký úraz nebo co.“

„Nenapadlo vás, abyste se zeptala na policii?“

„Netroufala jsem si jít na policii. Orrin by mi to jakživ neodpustil. S ním je dost těžké pořízení, i když jde všechno po jeho. Naše rodina -“ Zaváhala a v pozadí jejích očí se objevilo něco, co odtamtud chtěla mermomocí vypudit. Pokračovala udýchaně: „Naše rodina není taková -“

„Helejte se,“ řekl jsem unaveně, „já neříkám, že třeba někomu sloh prkenici. Ale co když ho porazilo auto a ztratil paměť, nebo je tak těžce raněn, že nemůže mluvit.“

Pohlédla na mne zpříma, ale bez zalíbení. „Kdyby se mu stalo něco takového, jistě bychom se to už dozvěděly,“ řekla. „Každý člověk nosí po kapsách plno věcí, podle kterých se pozná jeho totožnost.“

„Někdy se stává, že mu nezbude nic než akorát jen ty kapsy.“

„Chcete mně nahnat strach, pane Marlowe?“

„No i kdybych chtěl, nedá se říct, že by se mi to dařilo. Co teda myslíte, že se stalo?“

Položila si štíhlý ukazováček na rty a opatrně se ho dotkla špičkou jazyka. „Víte, kdybych o tom měla aspoň ponětí, nepřišla bych za vámi. Kolik bych vám musela zaplatit, abyste ho našel?“

Dlouho jsem neodpovídal, ale posléze jsem řekl: „To jako docela sám, aniž bych o tom někomu pověděl?“

„Ano. Docela sám, aniž byste o tom komukoli pověděl.“

„Hm, hm. No, to může být různé. Řekl jsem vám, jaká je má taxa.“

Sepjala ruce na hraně stolu a pevně je stiskla. Tak nevýrazné pohyby, jaké měla ona, jsem snad ještě neviděl.

„Myslela jsem, že takový detektiv jako vy ho najde hned,“ řekla. „Nemůžu na to věnovat víc než dvacet dolarů. Musí mi zbýt na jídlo a na hotel a na jízdenku domů a to víte, hotel je strašně drahý a jídlo ve vlaku–“

„Ve kterém hotelu bydlíte?“

„To - to bych vám radši neřekla, nezlobte se.“

„Proč?“

„Prostě se mi nechce. Hrozně se bojím, že Orrin bude zuřit. Vždyť vás přece můžu kdykoli zavolat, ne?“

„Hm, hm. Čeho se vlastně bojíte, kromě toho, že Orrin bude zuřit, slečno Questová?“ Lulka mi vyhasla. Škrtl jsem sirkou, přiložil ji k hlavičce dýmky a přes ten oheň jsem dívku pozoroval.

„Nemyslíte, že kouřit dýmku je hnusný zlovyk?“ zeptala se mě.

„Asi je,“ řekl jsem. „Ale k tomu, abych se ho vzdal, by bylo zapotřebí o hodně víc než dvacet dolarů. A neuhýbejte mé otázce.“

„Takhle se mnou nemluvte!“ vyjela si na mne. „Kouření je vážně hnusný zlovyk. Maminka otci nikdy nedovolila kouřit v domě, ani v posledních dvou letech, když byl po té mrtvici. On potom jen tak vysedával s prázdnou lulkou mezi zuby. Ale matka ani tohle moc neschvalovala. Měli jsme spoustu dluhů a ona říkala,

že si nemůžeme dovolit utrácet peníze za takové zbytečnosti, jako je tabák. Církev je potřebovala mnohem víc než on.“

„Aha, už mi to dochází,“ řekl jsem pomalu. „V takové rodině, jako je ta vaše, musí dřív nebo později někdo sklouznout na šikmou plochu.“

Rázně vstala a přitiskla si tu samaritánskou brašnu k tělu. „Nelíbíte se mi,“ řekla. „A nestojím o vaše služby. Děláte pořád takové narážky, jako kdyby Orrin provedl něco špatného, a abyste věděl, můžu vás ujistit, že Orrin není černá ovce naší rodiny.“

Nehnul jsem ani brvou. Udělala čelem vzad a zamířila ke dveřím, položila ruku na kliku a tam udělala znovu čelem vzad a odpochoďovala zpátky a najednou se rozplakala. Zareagoval jsem na to přibližně tak jako vycpaná ryba na návnadu. Vytáhla maličký kapesníček a pošimrala si jím koutky očí.

„Teď asi zavoláte po-policii,“ řekla zajímavě. „A manhattanské noviny se o tom všechno dozvědí a budou psát všelijaké hanebnosti o naší rodině, to je mi jasné.“

„Nic vám není jasné. A nechte si to a neдрásejte mé city. Ukažte mi jeho fotku.“

Rychle zastrčila kapesník a zase něco vydolovala z té své brašny. Podala mi to přes psací stůl. Byla to obálka. Tenká, ale dva snímky se tam vejít mohly. Nepodíval jsem se dovnitř.

„Popište mi ho tak, jak ho sama vidíte,“ řekl jsem.

Soustředila se. Čímž se jí dostalo příležitosti trochu zapracovat obočím. „V březnu mu bylo osmadvacet. Má světle hnědé vlasy, o hodně světlejší než já, a taky světlejší modré oči a vlasy si češe dozadu. Je hodně velký, přes sto osmdesát. Ale váží jen asi sedmdesát kilo. Je takový spíš kostnatý. Nosíval malý světlý knírek, ale matka ho přiměla, aby si jej oholil. Říkala, že -“

„To mi nemusíte vykládat. Pan páter nejspíš potřeboval vycpávku do matrace.“

„Neopovažujte se takhle mluvit o mé matce,“ vyjekla, bledá zlostí.

„Hele, přestaňte mi tady dělat cirkus; existuje spousta věcí, které o vás nevím, ale na kostelní lili si přede mnou už rozhodně hrát nemusíte. Má Orrin nějaké zvláštní znamení jako třeba bradavice nebo jizvy, nebo nemá náhodou na prsou vytetovaný třiadvacátý žalm? A nečervenejte se, zbytečně byste se namáhala.“

„Nechte si to a nekřičte na mě. Proč se nekouknete na ty fotografie?“

„Na těch je asi oblečený. Jste koneckonců jeho sestra. Musíte to vědět.“

„Ne, nemá,“ řekla upjatě. „Jen takovou malou jizvu na levé ruce, tam kde mu řezali vřed.“

„A jaké má zvyky? Čím se baví - kromě toho, že nekouří a nepije a s děvčaty nechodí?“

„Ale - jak tohle všechno víte?“

„Vaše matka mi to pověděla.“

Usmála se. Už jsem začínal pochybovat, že to vůbec umí. Měla bezvadně rovné bílé zuby a necenila na člověka dásně. To se mi zamlouvalo. „Vy brebto jeden,“ řekla. „Orrin hodně studuje a má moc drahý fotografický aparát a rád lidi fotí, když o tom nevědí. Sem tam to někoho naštvě. Ale Orrin říká, že lidi by měli sami sebe vidět tak, jací ve skutečnosti jsou.“

„No doufejme, že to nikdy nezakusí na vlastní kůži,“ řekl jsem. „Jaký druh aparátu to je?“

„Takový malý foťáček s neobyčejně citlivou čočkou. Dá se s ním fotografovat skoro za každého světla. Je to leika.“

Otevřel jsem obálku a vyňal z ní dva malé, ale velmi ostré snímky. „Tyhle byly udělány jiným aparátem,“ řekl jsem.

„Ovšem. Ty bral Philip, Philip Anderson. To je chlapec, se kterým jsem jeden čas chodila.“ Odmlčela se a vzdychla. „Abych

pravdu řekla, myslím, že kvůli tomu jsem taky přišla za vámi, pane Marlowe. Proto, že se taky jmenujete Philip.“

Řekl jsem jen: „Hm, hm,“ ale byl jsem přece tak trochu dojat. „Co se stalo s Philipem Andersonem?“

„Ale jde přece o Orrina -“

„Vím, vím,“ skočil jsem jí do řeči. „Ale co se stalo s Philipem Andersonem?“

„Je pořád ještě v Manhattanu.“ Odvrátila pohled. „Maminka ho nemá moc ráda. Jistě chápete, jak to v takových případech bývá.“

„Ano,“ řekl jsem. „Já to plně chápu. Jestli vám je do pláče, tak klidně spusťte. Nebudu vám to zazlívát. Já jsem sám dost naměkko.“

Podíval jsem se na ty dvě fotky. Ta jedna byla brána shora a tak mi nebyla moc platná. Na tom druhém snímku byl docela dobře zachycen vyčouhlý a hranatý chlápek s očima blízko sebe, s úzkými rovnými rty a špičatou bradou. Měl přesně takový výraz, jaký jsem od něho čekal. Kdybyste si někdy zapomněli utřít zablácené boty, tenhle chasník by určitě nemeškal vás na to upozornit. Odložil jsem snímky na stůl, pohlédl na Orfamay Questovou a hledal v její tváři alespoň sebevzdálenější podobu s bratrem. Ale nenašel jsem ji. Ani nejslabší stopu rodinné podoby, což ovšem neznamenalo naprosto nic. To nikdy nic neznamená.

„Tak dobrá,“ řekl jsem. „Půjdu tam a očíhnu si to. Ale měla byste sama uhodnout, co se asi stalo. Chlápek přijde do neznámého města. Nějaký čas vydělává slušné peníze. Snad víc než kdykoli předtím. Seznamuje se s lidmi, jaké v životě nepotkal. A tohle město, to je panečku něco docela jiného - věřte mi, já se v Bay City vyznám - než Manhattan v Kansasu. Milý hošík se prostě utrhne ze řetězu a nechce, aby se o tom jeho příbuzní dozvěděli. Vždyť to zase spraví.“

Chvilku na mě jen beze slova zírala, pak zavrtěla hlavou. „Ne, Orrin není takový, pane Marlowe.“

„Každý je takový,“ řekl jsem. „Zvlášť chlapec jako Orrin. Maloměstský svatoušek, kterému celý život matinka visela na krku, a pan páter ho držel za ručičku. Tady se mu stýská. Prachů má dost. Chtěl by si koupit trochu lahody a světla, ale docela jiného, než je to, co proniká východním oknem kostela. Ne že bych proti tomuhle světlu něco měl. Ale toho si už užil víc než dost, nemyslíte?“

Mlčky přikývla.

„No a tak si začne dávat do trumpet,“ pokračoval jsem. „ale nemá ani páru, jak se to vlastně válí. To taky chce praxi. Nakonec zkysne u nějaké sajtky s flaškou chlastu v ruce a neví kudy kam a připadá si tak bídne, jako kdyby ukradl biskupovi kalhoty. Nezapomínejte, že je to skoro devětadvacetiletý chlap, a jestli se chce vyválet v příkopě, nikomu po tom nic není. Však on si za čas najde někoho, komu za to bude moct dávat vinu.“

„Něčemu takovému nechci uvěřit, pane Marlowe,“ řekla pomalu. „Bylo by hrozné, kdyby maminka -“

„Někdo tady říkal něco o dvaceti dolarech,“ přerušil jsem ji.

Pohlédla na mě uraženě. „To vám musím zaplatit hned?“

„A jakpak se to dělá v Manhattanu v Kansasu?“

„V Manhattanu nemáme soukromé detektivy. Jenom normální policii. Já aspoň myslím.“

Začala zase hrabat v té ošetřovatelské kabele, vydolovala červenou peněženku a z té vytáhla několik bankovek, všechny pěkně složené, každou zvlášť. Tři pětidolarové a pět dolarových. Zdálo se, že jí tam už moc nezbylo. Natočila tu peněženku tak, abych viděl, jak je prázdná. Potom ty bankovky položila na psací stůl, uhladila je, poskládala pěkně jednu na druhou a přisunula je ke mně. Velmi pomalu, velmi smutně, jako kdyby topila své nejmilejší koťátko.

„Dám vám stvrzenku,“ řekl jsem.

„Já žádnou nepotřebuju, pane Marlowe.“

„Ale já ano. Svou adresu mi dát nechcete, tak musím mít aspoň něco, na čem bude váš podpis.“

„A proč to?“

„Abych se mohl vykázat, že vás zastupuju.“ Vytáhl jsem knihu, vyplnil stvrzenku a pak jsem jí knihu přistrčil, aby mi mohla podepsat průpis. Moc se jí do toho nechtělo. Teprve po chvílice váhání vzala mou tvrdou tužku a napsala Orfamay Questová - úhledným sekretářským rukopisem napříč přes průpis stvrzenky.

„Adresa pořád veškerá žádná?“ zeptal jsem se.

„Radši ne.“

„Tak mi kdykoli zavolejte. Mé číslo do bytu je v telefonním seznamu. Bristol Apartments, byt číslo 428.“

„Pochybuju, že vás přijdu navštívit,“ řekla chladně.

„Já vás taky ještě nepozval,“ řekl jsem. „Můžete mě zavolat kolem čtvrté, jestli se vám to hodí. Možná že už budu něco vědět a možná že taky ne.“

Vstala. „Doufám, že si maminka nebude myslet, že jsem udělala chybu,“ řekla a zamyšleně si poklepávala na ret bledým nehtem. „Totiž že jsem se obrátila na vás.“

„Přestaňte mi prosím vás vykládat, co vaší matce bude nebo nebude vhod,“ řekl jsem, „to už vynechte.“

„No tohle!“

„A přestaňte říkat no tohle!“

„Začínám mít dojem, že jste hrozně drzý,“ řekla.

„Ale nepovídejte. Začínáte mít dojem, že jsem náramný sekáč. A já si zas myslím, že jste úžasně prolhaná, děvenko. Copak nechápete, že bych tohle všechno nedělal kvůli jednomu dvacíáši?“

Pohlédla na mne zpříma, pojednou zcela chladně. „A proč tedy?“

A když jsem neodpovídal, dodala: „Snad ne proto, že je ve vzduchu cítit jaro?“

Ani na to jsem neodpověděl. Trochu se začervenala. Pak se uchichtla.

Neměl jsem to srdce vyložit jí, že jsem zkrátka a dobře k smrti otrávený nicneděláním. A kdoví, snad to bylo i tím jarem. A něčím, co měla v očích, něčím mnohem starším, než je město Manhattan v Kansasu.

„Já si myslím, že jste hrozně milý - vážně,“ řekla tiše. Pak se rychle otočila a téměř vyběhla z kanceláře. Její kroky klapaly po chodbě drobnými, ostrými zobavými údery, tak trochu jako matčiny prsty bubnující na hranu jídelního stolu, když si otec troufne sáhnout po druhém kusu koláče. A to už otec nemá ani halíř. Nula nula nic. Už jenom vysedává v houpací židli tam daleko v Manhattanu, stát Kansas, s prázdnou dýmkou v zubech. Sedí na pavlači a houpá se, pomaloučku polehoučku, protože když je člověk po mrtvici, musí dělat všechno pomaloučku polehoučku. A čekat, kdy ho to zase klepne. S prázdnou lulkou v zubech. Na tabáček není. Nedá se dělat vůbec nic, jenom čekat.

Vložil jsem dvacet těžce vydělaných dolarů Orfamay Questové do obálky, napsal na ni její jméno a obálku hodil do zásuvky v psacím stole. Člověk aby se bál běhat po světě s takovým jménem v kapse.

Bay City můžete znát hezky dlouho, a přesto nevědět vůbec nic o Idaho Street. A Idaho Street můžete znát jako své boty, a přesto nemít ani ponětí o čísle 449. Asfalt před celým tím blokem se rozdrobil tak, že už z něj zbyla skoro jen hlína. Zborcená ohrada kolem skladiště dříví lemovala rozpuštěný chodník na druhé straně ulice. Asi uprostřed bloku se zatáčely zrezivělé koleje vlečky do vysokých, řetězem upevněných vrat, které vypadaly, jako by je už dvacet let nikdo neotevřel. Malí kluci ta vrata i celou ohradu počmárali a pomalovali křídou.

Číslo 449 mělo vpředu mělkou neomítnutou verandu, kde se mrzce povalovalo patero dřevěných a proutěných houpacích židlí, které se nerozpadly jen díky tomu, že je držely pohromadě kousky drátů a vlhký přímořský vzduch. Zelené rolety na oknech v přízemí byly spuštěny na půl žerdi a samá díra. Veliká cedule vedle domovních dveří hlásala vytištěnými písmeny: „Obsazeno“. Ta už tam taky musela viset celou věčnost. Byla vyrudlá a posetá mušinci. Za těmi dveřmi se táhla dlouhá chodba a z ní asi ve druhé třetině vedly schody vzhůru. Po pravé straně byla nízká police a vedle ní visela na řetízku inkoustová tužka. Dále tam bylo tlačítko zvonku a nad ním žlutočerný štítek s nápisem „Správce“, připevněný třemi různými napínáčky. Na protější stěně byl telefonní automat na mince.

Stiskl jsem zvonek. Ozval se někde docela blízko, ale nestalo se nic. Zazvonil jsem ještě jednou. Totéž nic. Odplízl jsem se kus dál ke dveřím s kovovým bílým štítkem, na němž stálo černými písmeny - „Správce“. Zaklepal jsem na ně. Pak jsem do nich kopl. Nikdo proti tomu nic nenamítal.

Vyšel jsem z domu a obešel jej po nízkém betonovém chodníčku, který vedl k zadnímu vchodu. Teď to vypadalo, jako že jsem na správné cestě k správcově bytu. Ostatní místnosti v domě byly asi samé pokoje k pronajmutí. Na malé kryté pavláčce stála špinavá nádoba na smetí a dřevěná bedna plná láhví od kořalek. Zadní vchod do domu za dveřmi se sítí proti hmyzu byl otevřený. Uvnitř bylo šero. Přitiskl jsem obličej na síť a podíval se dovnitř. Za pavláčkou jsem uviděl dalšími otevřenými dveřmi mužské sako přehozené přes židli s rovným opěradlem, na níž seděl muž jen v košili a s kloboukem na hlavě. Byl to takový skrček. Nemohl jsem rozpoznat, co dělá. Viděl jsem jen, že sedí u vestavěného jídelního stolu v kuchyňské alkovně.

Zabušil jsem do rámu síťových dveří. Muž si toho ani nevšiml. Zabušil jsem znovu a silněji. Tentokrát se zhoupł na židli dozadu a obrátil ke mně drobný bledý obličej, z něhož trčela cigareta: „Co chcete?“ vyštěkl.

„Mluvit se správcem.“

„Nejní tady, mladej.“

„A kdo jste vy?“

„Co je vám po tom?“

„Potřebuju pokoj.“

„Všechno vobsazený, holenku. Copak neumíte přečíst ani takový veliký tiskací písmena?“

„Já mám náhodou jiné informace,“ řekl jsem.

„Ale děte.“ Odklepl nehem popel z cigarety, tak jak mu visela z drobných smutných úst. „A strčte si je za klobouk.“

Zase se zhoupł na židli kupředu a pokračoval v té své rozdělané práci.

Když jsem scházel z pavláčky dolů, dupal jsem jako slon, ale když jsem se zase vracel, nebylo mě ani slyšet. Pečlivě jsem prohlédl síťové dveře. Zavíraly se na háček. Čepelí kapesního nože

jsem ten háček nazdvihl a vytáhl jej z očka. Maličko to cinklo, ale v kuchyni taky něco cinkalo, a mnohem hlasitěji.

Vešel jsem do domu, přešel přes pavlač a dveřmi do kuchyně. Ten skrček byl tak zabrán do práce, že si mě vůbec nevšiml. V kuchyni byl plynový sporák s třemi hořáky, několik polic s umolousanými talíři, oprýskaná lednička a alkovna s jídelním stolem. A ten stůl v alkovně byl celý pokrytý penězi. Většinou papírovými, ale stříbro tam bylo taky, ve všech velikostech až do dolaru. Skrček to počítal a rovnal na hromádky a dělal si poznámky do notýsku. Olizoval tužku, ale cigaretě, zabydlené v jeho obličeji, to vůbec nevadilo.

Na tom stole muselo být několik set dolarů.

„Tak dneska se vybírala činže?“ zeptal jsem se vlídně.

Skrček se otočil jak na obrtlíku. Chvilenu se usmíval a neříkal nic. Byl to úsměv člověka, který se v nitru ani trochu neusmívá. Vyndal oharek cigarety z úst, hodil jej na zem a zašlápl. Vytáhl jinou z kapsy u košile, zastrčil ji do otvoru, který mu v obličeji zbyl po té staré, a začal šmátrat po zápalkách.

„Ale že ste sem šikovně vklouznul,“ řekl přívětivě.

Zápalky nenašel a tak se nenápadně otočil na židli a sáhl do kapsy saka. Něco těžkého bouchlo o dřevěnou židli. Chytil jsem ho za zápěstí, ještě než tu těžkou věc vytáhl ven. Zaklonil se vší silou dozadu a kapsa saka se začala zvedat směrem ke mně. Odkopl jsem pod ním židli.

Dosedl ztěžka na podlahu a praštil se do hlavy o hranu stolu. Přesto se pokusil kopnout mě do slabin. Trochu jsem couvl s jeho sakem v ruce a vytáhl z té kapsy, do které sahal, bouchačku, osmatřicítku.

„Tady je dost útulno, i když nesedíte na zemi,“ řekl jsem.

Vstával pomalu, jako kdyby byl bůhvíjak těžce zraněný. Hmátl si rukou dozadu za límec a světlo se ostře zablyštělo na kovu, když se rozmáchl paží proti mně. Byl to panečku udatný kohoutek.

Ťukl jsem mu do brady jeho vlastní bouchačkou a už zase seděl na podlaze. Šlápl jsem mu na ruku, ve které držel ten nůž. Zašklebil se bolestí, ale ani necekl. Odkopl jsem nůž do rohu. Byl to dlouhý tenký nůž a napohled náramně ostrý.

„Měl byste se stydět,“ řekl jsem mu. „Ohrožovat střelnými zbraněmi a noži pokojné občany, kteří jen hledají, kam hlavu složit. To se nedělá ani v té dnešní těžké době.“

Pevně sevřel pohmožděnou ruku mezi koleny a začal si pohvizdovat skrze zuby. Ta slupka do brady mu zřejmě neublížila. „Tak jo,“ řekl. „Tak tedy jo. Žádnej vode mně nemůže chtít, abych dělal divy. Sbalte ty mergele a padejte. Ale nemyslete si, my si to s váma ještě rozdáme.“

Podíval jsem se na tu sbírku středních a malých bankovek a stříbrných mincí, rozloženou na stole. „Je vidět, že vám dá pěknou fušku tahat z lidí peníze, když k tomu potřebujete takovou výzbroj,“ řekl jsem mu. Přešel jsem ke spojovacím dveřím a zkusil je otevřít. Nebyl zamčené. Vrátil jsem se.

„Hodím vám tu bouchačku do schránky na dopisy,“ řekl jsem. „A příště chtějte vidět policejní odznak.“

Pořád si ještě pohvizdoval mezi zuby a držel si ruku. Šlehl po mně kosým pátravým pohledem, potom naházel peníze do odřené aktovky a zaklapl zámek. Smekl klobouk, narovnal mu střechu a pak si jej zas bujaře nasadil do týla a obdařil mě klidným, výmluvným úsměvem.

„S tou stříkačkou si hlavu nelamte,“ řekl. „Celý město je plný starýho železa. Ale tu kudlu byste mi moh nechat u Clausena. Moc sem se s ní nadřel, než jsem si ji takhle pěkně vypulíroval.“

„A s ní jste si taky pěkně zapracoval?“

„Copak vo to.“ Frajersky mi kývl jedním prstem. „Třeba se zase brzy někde potkáme. Až budu mít s sebou někýho dobrýho kámoše.“

„Poradíte mu, aby si na to vzal čistou košili,“ řekl jsem. „A aby vám taky jednu půjčil.“

„Ale, ale,“ řekl skrček káravě. „Já žasnu, jakým fofrem se každé začne vytahovat, sotva má tu placku pod klopou.“

Přešel lehce kolem mně a sestoupil po dřevěných schodech z pavlače. Jeho kroky zacupitaly po chodníku a dozněly. Připomněly mi orfamayiny podpatky, jak cvakaly po chodbě před mou kanceláří. A bůhvíproč se mě zmocnil takový jalový pocit, jako kdybych si špatně spočítal trumfy. Nevím, co mě to popadlo. Možná, že na mne tak zapůsobila ocelová nátura toho skrčka. Ani slovo nářku nebo výhrůžky, jen ten úsměv, pohvizdování mezi zuby, nenucený hlas a oči, které nezapomínají.

Šel jsem sebrat ten nůž. Měl dlouhou oblou čepel, která vypadala jako kulatý pilník, dohladka obroušený. Rukojeť a jílec byly z lehké plastické hmoty a zřejmě z jednoho kusu. Vzal jsem to bodlo za rukojeť a hbitě jsem jím mrštil směrem ke stolu. Čepel vyklouzla z rukojeti a zakmitala se ve dřevě.

Zhluboka jsem se nadechl, nastrčil zase rukojeť na konec čepele a vytrhl ji ze stolní desky. Prapodivný nůž, promyšleně a účelně vyrobený, ale hrůza pomyslet, čemu všechna ta práce sloužila.

Otevřel jsem dveře v pozadí kuchyně a prošel jimi, revolver i nůž v jedné ruce.

Byl to obývací pokoj se sklápěcí postelí a ta postel byla sklopená a pořádně zvalená. Pak tam bylo ještě čalouněné křeslo s propálenou dírou v opěradle. Vysoký dubový psací stůl se šikmou odklápěcí deskou podobnou dvířkám od sklepa, jak se dělala za onoho času, stál u zdi pod oknem. Kousek vedle byl gauč a na tom gauči ležel muž. Nohy v hrubých šedivých ponožkách mu přechuhovaly přes okraj gauče. Hlavou minul polštář o dobrých půl metru. Ale soudě podle barvy povlaku na tom polštáři, mohl být rád, že se na něj nestrefil. Na horní části těla měl sedavou košili a

chatrnou pletenou vestu. Ústa měl dokořán, celý obličej se mu leskl potem a funěl jako stará fordka s dřevým těsněním. Na stole vedle něho ležel talíř plný špačků od cigaret, některé vlastnoručně balené. Na podlaze stála téměř plná láhev ginu a šálek, z něhož kdosi pil kávu, ale to muselo být už hezky dávno. V pokoji bylo cítit ponejvíc gin a zkažený vzduch, ale taky trošku kouř z marihuany.

Otevřel jsem okno a opřel si čelo o síť, abych se nadýchal aspoň trochu čistšího vzduchu, a zadíval jsem se na ulici. Dva kluci jeli na kolech kolem té dřevařské ohrady a tu a tam se zastavovali, aby si důkladně prostudovali ty ukázky záchodkového výtvarnictví. Jinak se široko daleko nic nehýbalo. Dokonce ani pes tudy nepřeběhl. Dole na rohu se vířil oblak prachu, jako kdyby tam zrovna zabočilo auto.

Šel jsem k psacímu stolu. V zásuvce ležela domovní kniha; listoval jsem v ní dozadu tak dlouho, až jsem našel jméno Orrin P. Quest, napsané čistým a pečlivým rukopisem vedle číslíce 214, připsané tužkou jiným rukopisem, který už rozhodně nebyl ani čistý, ani pečlivý. Prošel jsem všechny záznamy až do konce, ale nenašel jsem žádný, který by se týkal pokoje 214. V pokoji číslo 215 bydlel nějaký G. W. Hicks. Zavřel jsem knihu do psacího stolu a přistoupil ke gauči. Muž přestal chrápat a chrochtat a přitiskl si pravou ruku na srdce, jako kdyby se mu zdálo, že pronáší veřejný projev. Sklonil jsem se nad ním, stiskl mu pevně palcem a ukazovákem nos a vecpal mu do úst pořádný kus jeho vlastního svetru. Přestal hekat a vytřeštil oči. Měly skelný výraz a byly podlité krví. Začal sebou cloumat, aby se mi vyškubl z ruky. Když mi bylo jasné, že je úplně vzhůru, pustil jsem ho, zvedl tu láhev s ginem z podlahy a nalil mu trochu do sklenice, která se válela na zemi vedle láhve. Podal jsem mu ji.

Vztáhl po ní ruku s dojemnou dychtivostí, jako když matka vítá ztracené dítě.

Ucukl jsem, aby na ni nedosáhl, a zeptal jsem se: „Vy jste zdejší správce?“

Olízl si lepkavé rty a řekl: „Brr-r-r.“

Rozehnal se po sklenici. Postavil jsem ji před něj na stůl. Popadl ji opatrně do obou rukou a rozlil si gin po obličeji. Pak se srdečně rozesmál a hodil sklenici po mně. Podařilo se mi zachytit ji a znovu postavit na stůl. Muž si mě prohlížel a usilovně, ale zcela marně se snažil nasadit přísný výraz.

„Tak co má bejt?“ zaskřehotal otráveně.

„Jste správce?“

Přikývl a jen taktak že nesletěl z gauče. „Se mi zdá, že sem drobátko zpálkovanej,“ pravil. „Jenom tak dočista nepatrně vzatej.“

„Není to s vámi tak zlé,“ řekl jsem. „Ještě dýcháte.“

Postavil nohy na podlahu a namáhavě se napřímil. Pak se zničehonic rozkuckal smíchem, udělal tři nejisté kroky, dopadl na všechny čtyři a zkusil kousnout židli do nohy.

Zvedl jsem ho a posadil na to čalouněné křeslo s dírou v opěradle a pak jsem mu nalil další hlt té jeho medicíny. Vypil ji, prudce se otrásl a jeho oči dostaly zčistajasna docela příčetný a dokonce zchytralý výraz. Ochmelkové, jako on, mívají určitý, přesně vyvážený okamžik, kdy se vrátí do skutečnosti. Ale člověk nikdy neví, kdy to na ně přijde a jak dlouho jim to vydrží.

„Kdo hernajs ste?“ zavrčel.

„Hledám jednoho muže, jmenuje se Orrin P. Quest.“

„Cože?“

Opakoval jsem mu to. Přejel si umazanýma rukama přes obličej a řekl hrubě: „Vodstěhoval se.“

„Kdypak to?“

Mávl rukou, bezmála vypadl z křesla a mávl ještě jednou na druhou stranu, aby získal rovnováhu. „Dejte mi cvaknout,“ řekl.

Nalil jsem mu dalšího panáka ginu a podržel sklenici z jeho dosahu.

„Dejte to sem,“ žadonil „Je mi blbě.“

„Já na vás nechci nic jiného než novou adresu Orrina P. Questa.“

„Ale děte, co vás nemá,“ řekl šibalsky a hrábl nemotorně po sklenici, kterou jsem ještě držel v ruce.

Postavil jsem ji na podlahu a vyndal svou úřední vizitku, abych mu ji ukázal. „Třeba vám tohle pomůže, abyste se rozpomenul,“ řekl jsem.

Zamžoural zblízka na navštívenku, ušklíbl se, přeložil ji vpůli a pak ještě jednou. Podržel ji na dlani, plivl na ni a hodil ji přes rameno za sebe.

Podal jsem mu sklenici s ginem. Vypil ji na mé zdraví, rozšafně pokývl a hodil ji taky za sebe. Kutálela se po podlaze, až narazila na lištu u zdi. Muž vstal kupodivu křepče, trhl palcem ke stropu, sevřel ostatní prsty v pěst a sykavě mlaskl jazykem ozuby.

„Vodvalte se,“ řekl. „Aby bylo jasné, já mám kamarádi.“ Podíval se na telefon připevněný na zdi, pak zas na mne a prohnal se ušklíbl. „Pár prima hošů, ty vám vyšijou triko,“ křenil se.

Neřekl jsem nic. „Vy mi nevěříte, co?“ zavrčel v náhlém vzteku. Zavrtěl jsem hlavou.

Zamířil k telefonu, strhl sluchátko z háku a vytočil pět čísel. Nespouštěl jsem z něho oči. Jedna - tři - pět - sedm - dva.

Ta námaha ho nadobro vyčerpala. Pustil sluchátko, až se zhouplo a uhodilo do stěny, a sám si sedl vedle na podlahu. Přitáhl je k uchu a zařval do zdi: „Já chci mluvit s doktorem.“ Poslouchal jsem, ani jsem nedutal. „S Vincem! S doktorem!“ hulákal vztekle. Zatřepal sluchátkem a odhodil je. Padl rukama na zem a začal běhat po čtyřech dokolečka. Když si mě všiml, zatvářil se

překvapeně a nevlídně. Postavil se na roztřesené nohy a natáhl ruku: „Dej mi cvaknout!“

Sebral jsem sklenici z podlahy a vydojil do ní zbytek ginu z láhve. Muž ji přijal důstojně jako stříknutý vdovec na pohřbu, donesl ji rozmáchlým gestem k ústům a vyzunkl ji, pak došel klidně ke gauči, natáhl se a sklenici si dal pod hlavu místo polštáře. Okamžitě usnul.

Zavěsil jsem telefonní sluchátko na hák a nakoukl ještě jednou do kuchyně. Potom jsem spáče prošacoval a vytáhl mu z kapsy několik klíčů. Mezi nimi i jeden paklíč. Dveře do chodby, které měly západku na péro, jsem si zajistil tak, abych se mohl zase vrátit, a pustil jsem se po schodech nahoru. Cestou jsem se na okamžik zastavil, abych si na starou obálku zapsal: Doktor Vince, 13572, To by mohla být stopa.

Když jsem stoupal po schodech, bylo v domě naprosté ticho.

Správčův důmyslný opilovaný paklíč otočil zámkem pokoje 214 bez nejmenšího šramotu. Strčil jsem do dveří. Pokoj nebyl prázdný. Nad kufrem, položeným na posteli, se skláněl zády ke dveřím podsaditý, statný chlapík. Na pokrývce lůžka byly rozloženy košile, ponožky a spodky a muž je pomalu a pečlivě skládal do kufru a tiše si přitom pohvizdoval pořád stejný tón.

Když dveře vrzly, celý ztuhl. Jen jeho ruka hbitě hrábla pod polštář.

„Promiňte,“ řekl jsem. „Správce mi řekl, že tenhle pokoj je prázdný.“

Hlavu měl holou jako grapefruit. Byl jen v tmavě šedivých flanelových kalhotách a v modré košili a přes ni měl průhledné šle z plastiku. Vytáhl ruku zpod polštáře, zvedl ji k hlavě a zase ji svěsil. Otočil se a už měl vlasů dost.

Vypadaly zrovna tak přirozeně jako každé jiné vlasy, hladké, hnědé, bez pěšinky. Vrhla na mne nevraživý pohled.

„Stejně by vám ruka neupadla, kdybyste zaklepal,“ řekl.

Měl hrubý hlas a širokou, ostražitou tvář, která leccos pamatovala.

„Proč bych klepal, když mi správce řekl, že je tenhle pokoj prázdný?“

To ho uklidnilo. Přikývl a ten nerudný pohled se mu vytratil z očí.

Vešel jsem bez vyzvání do pokoje. Na posteli vedle kufru ležel otevřený časopis s nahotinami, obálkou nahoru. Na zeleném skleněném popelníku dýmal doutník. Pokoj byl urovnaný a uklizený a na tenhle podnik docela čistý.

„Asi si myslel, že jste se už odstěhoval,“ řekl jsem s výrazem dobrotiska, které věří, že s poctivostí nejdál dojde.

„Za půl hodiny vypadnu,“ řekl muž.

„Nevadí, když si to tu trochu obhlídnu?“

Nevesele se usmál: „Vy asi nejste v tomhle městě dlouho, co?“

„Proč?“

„Ještě se tu nevyznáte, co?“

„Proč?“

„Líbí se vám tenhle barák a ta čtvrť?“

„Moc ne,“ řekl jsem. „Ale tenhle pokoj vypadá slušně.“

Zazubil se a ukázal mi porcelánovou korunku, mnohem bělejší než jeho ostatní chrup. „Jak dlouho už ten bejvák sháníte?“

„Zrovna jsem začal,“ řekl jsem. „Cože se tolik vyptáváte?“

„Vy byste jednoho rozesmál,“ řekl muž, ale nesmál se. „V tomhle městě si člověk kvartýr nevybírám. Když se vám nákej nachomejtne, drapnete ho poslepu. Tady je všude takovej nátřesk, že by mi leckdo rád vysolil pětku jenom za informaci, že sem tuhle cimru uvolnil.“

„Je to bída,“ řekl jsem. „Jeden chlápek, jmenuje se Orrin P. Quest, mi už o tomhle pokoji pověděl. Takže tu pětku jste prošvih.“

„Ale děte?“ Ani nemrkl. Ani se nepohnul. Mohl jsem to zrovna tak povídat nějaké želvě.

„Nevytahujte se na mě,“ řekl muž. „Když se na mě někdo vytahuje, dovedu bejt zlej.“

„Jak trestáte lidi, co se na vás vytahují?“ zeptal jsem se ho. „Tím, že za váma musí nosit tu vaši paruku?“

„Hele, mou paruku vynechte,“ vybafl zuřivě.

„Nic ve zlém,“ řekl jsem.

„Na domě je cedule ‚Obsazeno‘,“ řekl ten člověk. „Tak jak to, že vás napadlo sem lízt a hledat pokoj?“

„Vám asi ušlo to jméno, co jsem říkal,“ odpověděl jsem. „Orrin P. Quest.“ Hláskoval jsem mu to. Ale ani to ho nedojalo. Rozhostilo se hrobové ticho.

Pak se rázně obrátil ke kufru a naskládal do něho hromádku kapesníků. Přistoupil jsem trochu blíž. Když se zase otočil, připadalo mi, že zbystřil pozornost. Ale ten jeho obličej vypadal ostražitě hned od začátku.

„Von je váš kamarád?“ zeptal se jako mimochodem.

„Od dětství,“ řekl jsem.

„Je to takovej tichej chlápek,“ řekl muž nenuceně. „Občas jsme spolu ztratili pár slov. Von dělá v Kalifornský západní, že jo?“

„Pracoval tam,“ řekl jsem.

„A hele, tak von toho nechal?“

„Dostal padáka.“

Stáli jsme tam a zírali jeden na druhého. Ale ani jednomu, ani druhému to moc nepomohlo. Oba jsme to v životě dělali už tolikrát, že jsme si od toho ani žádné zázraky neslibovali.

Muž si zastrčil doutník do obličeje a posadil se na pelest postele vedle toho otevřeného kufru. Podíval jsem se do něj a zahlédl hranatou hlaveň pistole, která vykukovala zpod špatně složených spodků.

„Quest je už deset dní v prachu,“ řekl zamyšleně. „A to si myslí, že tenhle pokoj je eště furt volnej?“

„Podle domovní knihy ještě pořád volný je,“ řekl jsem.

Pohrdlivě si odfrkl: „Ten vochlasta dole vo tu domovní knihu nezavadil dobrej měsíc. Hele - momentíček.“ Oči mu zbystřely a jakoby nic přejel rukou přes otevřené zavazadlo a jakoby nic uhladil něco těsně vedle té bouchačky. Když se ruka zase odtáhla, nebylo hlaveň vidět.

„Já musím bejt dneska nákej nesvůj, jinak by mi muselo bliknout už dávno,“ řekl. „Vy jste jasně fízl.“

„No dobrá, řekněme, že jsem.“

„A co na mě šijete?“

„Vůbec nic. Jen mi vrtalo hlavou, proč jste se nastěhoval do tohohle pokoje.“

„Přestěhoval sem se z dvěstěpatnáctky, co je naproti přes chodbu. Tohlenc je lepší cimra. A tím to vadne. Jasný jak facka. Stačí?“

„Úplně,“ řekl jsem, nespouštěje oči z té ruky, která mohla každou chvíli chňapnout po pistoli, jen chtít.

„A jakej fízl vlastně ste? Vod městský policie? Ukažte placku.“

Neodpověděl jsem.

„Já vám nevěřím, vy žádnou nemáte.“

„Kdybych vám ji ukázal, řekl byste, že je falešná, vy jste přesně ten týpek. Tak vy se jmenujete Hicks.“

To ho překvapilo.

„George W. Hicks,“ řekl jsem. „Stojí to v domovní knize. Pokoj číslo 215. A vy jste zrovna teď povídal, že jste se sem přestěhoval z dvěstěpatnáctky,“ Rozhlédl jsem se po pokoji. „Kdybyste tu měl tabuli, tak bych vám to znázornil graficky,“

„Hele, kde stojí psáno, že se spolu musíme poštěkat,“ řekl. „To se ví, že sem Hicks. Těší mě velice. Jaký je vaše ctěný méno?“

Napřáhl ke mně ruku. Stiskl jsem ji, ale rozhodně ne tak, jako kdyby se tím splnil sen méhožití.

„Jmenuji se Marlowe,“ řekl jsem. „Philip Marlowe.“

„Víte co,“ řekl Hicks zdvořile, „já si myslím, že lžete, až se vám vod huby práší.“

Zasmál jsem se mu do obličeje.

„Koukejte, hošánku, s touhle vopičárnou si na mě nepřídete. Já chci vědět, co ste zač.“

Vytáhl jsem náprsní tašku a podal mu úřední navštívenku. Zamyšleně ji přečetl a poklepal si jejím rohem o tu porcelánovou korunku.

„Teda vono je docela možný, že se ten drbán zdejchnul a pendrek mi vo tom řek,“ rozvažoval.

„Vaše mluva vás nešlechtí o nic víc než ta paruka,“ řekl jsem.

„Pracky pryč vod mý paruky, nebo s váma vyběhnu!“ zařval.

„Nebojte se, já vám ji nesním,“ řekl jsem. „Tak hladový zas nejsem.“

Pokročil ke mně a švihl pravým ramenem kupředu. Vztekla na mě vystrčil bradu, až ji měl skoro tak daleko jako to rameno.

„Nebijte mě. Jsem pojištěný,“ upozornil jsem ho.

„Ale, co bych se s váma bavil. Dyt' ste praštenej pavlačí,“ pokrčil rameny a vtáhl si spodní ret zase na původní místo. „Tak vo co de?“

„Musím najít toho Orrina P. Questa,“ řekl jsem.

„Proč?“

Na to jsem neodpověděl.

Po chvíli řekl: „Tak jo. Já sám si taky dávám pozor, abych nešlap, kam nemám. A právě proto se stěhuju.“

„Asi vám nevoní ten kouř z marjánek, co?“

„To jednak,“ řekl suše, „sou tu i jiný levoty. Quest se taky kvůli tomu zdejchnul. Von to je slušnej chlápek. Zrovna jako já. Mám dojem, že si ho vzalo pár vostrejch hochů do parády a vyjukali ho.“

„Aha, tak proto tady nehlásil svou novou adresu. A pročpak ho vyjukali?“

„Před chvilkou ste říkal něco vo marjánkách, že jo? Co jestli si umanul, že to pude prásknout poldům?“

„V Bay City?“ řekl jsem. „Proč by se namáhal? No ale stejně vám děkuju, pane Hicksi. Odcházíte daleko?“

„Daleko ne,“ řekl. „Ne. Moc daleko ne. Ale zrovna tak akorát.“

„Jakou šmelinou se živíte vy?“ zeptal jsem se.

„Šmelinou?“ Zatvářil se uraženě.

„No bodejť. Jak cucáte z lidí prachy? Odkud berete drobné na tabáček?“

„Špatně ste mě vyčtli, bráško. Já sem optik na penzi.“

„A proto máte tu pětáčtyřicítku pořád takhle šikovně po ruce?“ Ukázal jsem na zavazadlo.

„Kvůli tý si hlavu nedělejte,“ řekl kysele. „Tu už mám celý léta.“ Ještě jednou si prohlédl mou navštívenku. „Soukromý vočko, co?“ řekl zamyšleně. „Do čeho děláte nejvíc?“

„Do všeho, co je aspoň jakžtakž poctivé,“ řekl jsem.

Přikývl. „Jakž-takž je širokej pojem. A poctivost jakbysmet.“

Potouchle jsem na něho zamžoural. „Máte úplnou pravdu,“ přiznal jsem se. „Musíme si jednou spolu v klidu posedět a vykoumat, co všechno by se dalo do těchhle pojmů vecpat.“ Vztáhl jsem ruku, vzal mu svou navštívenku z prstů a zastrčil si ji do kapsy. „Prozatím díky,“ řekl jsem.

Vyšel jsem ven, zavřel za sebou dveře a chvíli u nich postál a naslouchal. Ani nevím, co jsem vlastně čekal, že uslyším. Ale buď jak buď, neslyšel jsem nic. Měl jsem pocit, že Hicks stojí pořád tam, kde stál, a civí na místo, odkud jsem zmizel. Hlučně jsem prošel chodbou a u schodů jsem se zastavil.

Kolem domu přešel vůz. Někde se zavřely dveře. Odšoural jsem se tiše k pokoji číslo 215 a otevřel si dveře paklíčem. Zavřel jsem za sebou a potichu zamkl. Zůstal jsem stát u dveří a čekal.

Uplynuly sotva dvě minuty, když pan George W. Hicks vypadl. Pohyboval se tak tiše, že bych ho vůbec nezaslechl, kdybych nečekal právě tenhle druh šramotu. Nejdřív tiché kovové cvaknutí kliky. Potom pomalé kročeje. Pak se dveře sotva slyšitelně zavřely. Kroky se vzdálily. Z větší dálky slabé zapraskání schodů. A potom už nic. Čekal jsem, kdy bouchnou domovní dveře. Ale marně. Otevřel jsem dveře dvěstěpatnáctky a zase jsem se odplížil chodbou ke schodišti. Zdola jsem uslyšel, jak někdo opatrně zkouší otevřít dveře. Podíval jsem se dolů a uviděl Hickse vcházet do správceva bytu. Dveře za ním zapadly. Čekal jsem, kdy se ozvou hlasy. Neozvalo se nic.

Pokrčil jsem rameny a vrátil se do čísla 215.

Bylo vidět, že v pokoji někdo bydlí. Na nočním stolku stálo malé rádio, postel byla rozesílaná a pod ní stál pár bot, na zeleném popraskaném stahovacím lustru visel starý župan místo stínidla.

Díval jsem se na to všechno, jako kdyby to něco znamenalo, pak jsem zase vyšel na chodbu a zamkl dveře. Načež jsem se vydal na další pouť do čísla 214. Dveře teď nebyly zamčené. Prohledal jsem pečlivě a trpělivě celý pokoj, ale nenašel jsem nic, co by mohlo mít nějakou souvislost s Orriem P. Qusem. Ani jsem to nečekal. Neměl jsem pro to žádný důvod. Ale podívat se člověk musí.

Sešel jsem dolů a chvilku poslouchal u správcových dveří, neslyšel jsem nic, vstoupil jsem do místnosti a šel položit klíče na psací stůl. Lester B. Clausen ležel na gauči, obličej obrácený ke zdi, ztracen pro celý svět. Prohlédl jsem si psací stůl a našel starou účetní knihu, ale tam byly zaneseny pouze částky vybrané na činži

a výdaje, a jinak nic. Podíval jsem se ještě jednou do domovní knihy. Chyběly tam zápisy z posledních několika dní, ale tuto okolnost sdostatek vysvětloval stav toho chasníka na gauči. Orrin P. Quest se vystěhoval. Někdo jiný převzal jeho pokoj. Ještě někdo jiný obýval pokoj, ve kterém měl podle domovní knihy bydlet Hicks. Ten skrček, co počítal v kuchyni peníze, zapadal do tohoto prostředí jako ulitý. Že nosil u sebe pistoli a nůž, byla jen taková výstřední libůstka, která v Idaho Street nebudila pražádnou pozornost.

Sňal jsem tenký telefonní seznam pro Bay City z háku vedle psacího stolu. Nebude jistě žádná věda najít tam vašnostu, který si nechá říkat „doktore“ nebo „Vince“ a má číslo jedna-tři-pět-sedmdva. Ale ještě než jsem se do toho pustil, zalistoval jsem si nazpátek v té domovní knize. To jsem měl udělat ze všeho nejdřív. Stránka, na které byl zapsán Orrin Quest, byla vytržena. Opatrný pán, tenhle George W. Hicks. Náramně opatrný.

Zavřel jsem domovní knihu, pohlédl ještě jednou na Lestera B. Clausena, pokrčil nos na tůň zatuchlým vzduchem a lepkavě sladkým pachem ginu a kdovíčeho ještě a pak jsem zamířil k domovním dveřím. Teprve vtom mi něco došlo. Ochmelka jako Clausen by přece měl hrozitánsky chrápat. Měl by chrápat, jako když pilou řeže, a vkusně to prokládat různým chrochtáním, žbrbláním a frkáním. Ale Clausen ani nedutal. Hnědou vojenskou příkrývku měl vytaženou přes ramena až do půl hlavy. Vypadal náramně spokojeně, docela klidně. Stál jsem nad ním a díval se na něho. Něco způsobilo, že mu ta vojenská příkrývka odstávala od zátylku, a nebyl to žádný náhodný záhyb. Odhrnul jsem ji. Lesterovi B. Clausenovi trčela z týla žlutá dřevěná rukojeť. Na hraně té žluté dřevěné rukojeti byla vyražena slova: „Zakoupeno v Crumsenově železářství“. Rukojeť seděla přesně pod týlním hrbolem.

Byla to rukojeť sekáčku na led...

Vytratil jsem se z té ulice jako čmoud. Až na samém okraji města, co by kamenem dohodil od hranice obvodu, jsem vlezl do veřejné telefonní budky a zavolał policejní ředitelství.

„Policejní ředitelství v Bay City. U telefonu Moot,“ řekl huhňavý hlas.

Řekl jsem: „Idaho Street číslo 449. V správcově bytě. Jmenuje se Clausen.“

„No a?“ řekl ten hlas. „Co má být?“

„Nevím,“ řekl jsem. „Je to tak trochu záhada. Ale ten člověk se jmenuje Lester B. Clausen. Máte to?“

„Ale co je na tom tak důležitého?“ zeptal se huhňavý hlas bezelstně.

„Koroner to bude chtít vědět,“ řekl jsem a zavěsil.

Odjel jsem zpátky do Hollywoodu a zamkl se v kanceláři s telefonním seznamem pro Bay City. Trvalo mi čtvrt hodinku, než jsem zjistil, že účastník stanice číslo jedna-tři-pět-sedm-dva v Bay City je dr. Vincent Lagardie, který se vydává za neurologa a má byt a ordinaci ve Wyoming Street, což podle mé mapy není ani tak docela uprostřed nejlepší vilové čtvrti, ale zase ne tak docela mimo ni. Zamkl jsem ten seznam do psacího stolu a zašel si dolů na roh do dragstóru na sendvič a šálek kávy a z tamější budky jsem si zavolal doktora Vincenta Lagardieho. Telefon vzala nějaká ženská a dalo mi chvilku práce, než jsem dostal k aparátu pana doktora. Když se mi to konečně povedlo, zněl jeho hlas velmi netrpělivě. Má prý spoustu práce, právě vyšetřuje nějakého pacienta. Ještě jsem nepoznal doktora, který by mluvil jinak. Zná pan doktor Lestera B. Clausena? Jakživ o něm neslyšel. A proč se ptám?

„Pan Clausen se pokoušel vám dnes ráno telefonovat,“ řekl jsem. „Ale byl tak opilý, že nemohl srozumitelně mluvit.“

„Ale já pana Clausena neznám,“ odvětil lékařův chladný hlas, Teď už zřejmě tolik nespěchal.

„No pak je to v pořádku,“ řekl jsem. „Chtěl jsem se o tom jen ujistit. Někdo mu totiž vrazil sekáček na led do týla.“

Chvilku bylo ticho. Pak řekl doktor Lagardie téměř úlisně zdvořilým hlasem: „Bylo to prosím hlášeno na policii?“

„Samozřejmě,“ řekl jsem. „Ale to se vás přece netýká - ledaže by ten sekáček byl váš.“

Jako by neslyšel. „Kdo vlastně mluví, prosím?“ vyzvídá nevinně.

„Jmenuju se Hicks,“ řekl jsem. „George W. Hicks. Zrovna jsem se odtamtud odstěhoval. Nechci s tím mít nic společného. Myslel jsem jen, když vás Clausen chtěl zavolat - těsně předtím, než byl zabit, chápete, - že vás to třeba bude zajímat.“

„Je mi líto, pane Hicksi,“ řekl hlas doktora Lagardieho, „ale žádného pana Clausena neznám. Nikdy jsem o panu Clausenovi neslyšel a nebyl jsem s ním vůbec ve styku. A já mám znamenitou paměť na jména.“

„No tak to je prima,“ řekl jsem. „A teď už se s ním nikdy nesetkáte. Ale někoho by mohlo zajímat, proč vás chtěl volat - ledaže bych zapomněl dát tuhle informaci dál.“

Nastalo hrobové ticho. Pak řekl doktor Lagardie: „Nevím, co bych na tohle mohl říct.“

Řekl jsem: „To nevím ani já. Snad vám ještě brknu. Nedělejte si o mně nesprávnou představu, pane doktore. Nechci vás ždímat. Já jsem jenom malý člověk a tohle mi dalo jaksepatří zabrat. Potřebuju přítele. Tak jsem si myslel, že lékař - tak jako duchovní -“

„Jsem vám milerád k službám,“ řekl doktor Lagardie. „Beze všeho přijďte a poradte se se mnou.“

„Děkuju, pane doktore,“ řekl jsem vřele, „mockrát vám děkuju.“

Zavěsil jsem. Jestli je pan doktor Vincent Lagardie poctivý chlap, zatelefonuje teď na policejní ředitelství v Bay City a vyklopí jim celou tu historku. Jestli nezavolá, je to křivák. Takže by mohlo - i když nemuselo - být užitečné vědět, co udělá.

Telefon na mém psacím stole zazvonil přesně ve čtyři hodiny.

„Už jste našel Orrina, pane Marlowe?“

„Ještě ne. Kde jste?“

„No přece v tom dragstóru vedle -“

„Přijďte nahoru a přestaňte si hrát na Matu Hari,“ řekl jsem.

„Nedokážete říct ani jedno zdvořilé slovo?“ odsekla.

Zavěsil jsem a nalil jsem si pořádný hlt Starého myslivce, abych si posílil nervy na ten rozhovor. Sotva jsem začal tankovat, uslyšel jsem z chodby klapot jejích podpatků. Šel jsem ke dveřím a otevřel je.

„Račte vstoupit tudy a vyhnete se návalu,“ řekl jsem.

Způsobně se posadila a čekala.

„Nepodařilo se mi zatím zjistit nic jiného, než že se v tom brlohu na Idaho Street šmelí s čajíčkem,“ řekl jsem. „Čili s marihuanou.“

„No ne, to je ale ohavnost,“ řekla.

„Na tomto světě musí člověk snášet jak dobré, tak i zlé,“ řekl jsem. „Orrin se o tom asi dověděl a pohrozil jim, že to udá.“

„A vy myslíte,“ řekla zase jako malá holčička, „že mu za to mohli ublížit?“

„No pro začátek ho nejspíš zkusili jen pořádně vylekat.“

„Kdepak, pane Marlowe, Orrin by se zastrašit nedal,“ řekla rázně. „Ten se vždycky děsně navzteká, když mu někdo vyhrožuje.“

„To jistě,“ řekl jsem. „Jenže já mluvím o něčem jiném. Nahnat strach můžeme každému - chce to jen správnou techniku.“

Zkřivila vzdorovitě ústa. „Ne, pane Marlowe, Orrin má pro strach uděláno.“

„No dobrá,“ řekl jsem. „Tak ho tedy nevystrašili. Řekněme, že mu jenom uřízli nohu a mlátili ho s ní přes hlavu. Co by v takovém případě udělal - podal by si stížnost na Hlavní nádraží?“

„Děláte si ze mne legraci,“ poznamenala zdvořile. Její hlas byl studený jako polévka v penziónu. „A to je všechno, co jste za celý den udělal? Nejistil jste nic víc, než že se Orrin odstěhoval a že to okolí je podezřelé? Vždyť na to jsem přišla sama, pane Marlowe. Myslela jsem, že vy jako detektiv - a vůbec -“ protáhla a zbytek nechala viset ve vzduchu.

„Udělal jsem ještě něco víc,“ řekl jsem. „Nalil jsem správci trochu ginu a prohlédl jsem si hotelovou knihu a pobesedoval s chlápkem, který se jmenuje Hicks. George W. Hicks. Nosí paruku. Toho jste asi neviděla. Bydlí, vlastně bydlel v Orrinově pokoji. No a tak mě napadlo -“ Ted' byla řada na mně, abych něco protáhl do ztracena.

Utkvěla na mně světle modrýma očima, zvětšenýma čočkami brýlí. Drobná ústa měla pevně sevřená, ruce sepjaté na té veliké hranaté brašně, kterou položila před sebe na psací stůl, a celé její tělo, ztuhlé, vzpřímené a upjaté, vyjadřovalo nesouhlas.

„Zaplatila jsem vám dvacet dolarů, pane Marlowe,“ řekla mrazivě. „Měla jsem za to, že je to odměna za celodenní práci. Ale nezdá se mi, že to, co jste vykonal, je celodenní práce.“

„Není,“ řekl jsem. „Máte pravdu. Ale den ještě neskončil. A s tou dvackou si hlavu nelamte. Jestli chcete, já vám ty peníze vrátím. Ani jsem na ně nesáhl.“

Vytáhl jsem zásuvku psacího stolu a vzal z ní ty její bankovky. Přistrčil jsem je k ní po desce stolu. Pohlédla na ně, ale nedotkla se jich. Zvedla pomalu oči a upřela je do mých.

„Takhle jsem to nemyslela. Vím, že děláte, co můžete, pane Marlowe.“

„S těmi fakty, které znám.“

„Ale já vám řekla všechno, co vím.“

„To se mi nezdá,“ řekl jsem.

„Nemůžu za to, co se vám zdá nebo nezdá,“ řekla kousavě. „Koneckonců uznáte, že kdybych už věděla všechno to, co se dovědět chci, nechodila bych sem a nežádala bych vás, abyste to vyšetřil, že ne?“

„Neříkám, že víte všechno, co chcete vědět,“ odpověděl jsem. „Tady jde o to, že já nevím všechno, co potřebuju vědět, abych vám mohl pomoci. A to, co mi tady vykládáte, nedává žádný smysl.“

„Co nedává smysl? Řekla jsem vám pravdu. Jsem Orrinova sestra. Tak snad můžu posoudit, jaký je to člověk.“

„Jak dlouho pracoval pro Kalifornskou západní?“

„To už jsem vám řekla. Přišel sem do Kalifornie skoro přesně před rokem. Dostal ihned práci, protože ji vlastně měl zamluvenou, už než se sem vypravil.“

„Jak často psal domů? Totiž předtím, než přestal vůbec psát.“

„Každý týden. Někdy i častěji. Psal střídavě matce a mně. Ale všechny ty dopisy byly ovšem pro nás obě,“

„A o čem?“

„To jako myslíte, o čem nám psal?“

„Co bych tím mohl jiného myslet?“

„Přestaňte se na mne utrhovat. Psal o své práci a o tom podniku a o lidech, co tam byli, a občas o nějakém představení, na které se byl podívat. Anebo o Kalifornii. Někdy psal o zdejším kostele.“

„O děvčatech nic?“

„Myslím, že Orrin neměl moc velký zájem o děvčata.“

„A bydlel pořád ve stejném domě?“

Přikývla, ale vypadala zaraženě.

„A kdy přestal psát?“

To musela uvážít. Sevřela ústa a špičkou prstu si stiskla spodní ret. „Jsou to asi tři nebo čtyři měsíce,“ řekla konečně.

„Jaké datum měl jeho poslední dopis?“

„Já - totiž přesné datum vám bohužel udat nemůžu. Ale jak už jsem povídala, je to už tři nebo čtyři -“

Mávl jsem rukou. „Bylo v tom dopise něco neobvyklého? Napsal v něm něco zvláštního nebo něco zvláštního vynechal?“

„Ale kdepak, byl stejný jako všechny ostatní.“

„Nemáte někde tady nablízku nějaké přátele nebo příbuzné?“

Vrhla na mne záhadný pohled, chystala se něco říct, ale pak jen prudce zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Tak dobrá. Já vám teď povím, co mi tady neklape. Nebudu se šířit o tom, že mi nechcete prozradit, kde bydlíte, protože mi to možná tajíte prostě ze strachu, abych se tam jednoho krásného dne neobjevil s flaškou šňáby v podpaží a nezačal vás obtěžovat.“

„To není od vás moc milé, že se mnou takhle mluvíte,“ řekla.

„Já nikdy neříkám nic milého. Já vůbec nejsem milý. Podle vašich měřítek stejně nemůže být moc milý nikdo, kdo má u sebe míň než tři modlitební knížky. Ale zato jsem zvědavý. A na celé téhle věci mě zaráží, především že vy vůbec nemáte strach. Ani vy, ani vaše matka. A přitom byste měly být strachem bez sebe.“

Křečovitě si přitiskla tu kabelu tenkými prsty na prsa. „Vy myslíte, že se mu něco stalo?“ Zdusila hlas do truchlivého šepotu, asi jako funebrák, když si říká o zálohu.

„To nevím. Ale kdybych byl na vašem místě a znal tak dobře Orrinovu povahu, kdyby mi pravidelně psal a pak zčistajasna jako když utne, určitě bych nečekal s pátráním do léta, až dostanu dovolenou a budu sem moct přijet. Nedovedu si představit, že bych nepožádal o pomoc policii, která má na hledání lidí celou organizaci; že bych se místo toho obrátil na člověka pracujícího na vlastní pěst, aby mi ho sám a sám rejžoval z písku. A vůbec už mi nejde na rozum vaše drahá matička, která klidně vysedává celý ten

čas v Manhattanu v Kansasu a štupe panu faráři zimní prádlo. Orrin nepíše. Veškeré zprávy žádné. Ale ona nic, jenom si zhluboka povzdechne a pustí se do spravování dalšího páru podvlékaček.“

Vyskočila ze židle. „Vy jste příšerný, ohavný chlap,“ rozkřikla se na mne. „Úplně se mi hnusíte. Neopovažte se říkat, že jsme s maminkou neměly starost. Neopovažte se!“

Posunul jsem těch dvacet dolárků trochu blíž k druhé straně stolu. „Staraly jste se až do výše dvaceti dolarů, děvenko,“ řekl jsem. „Ale co vám dělalo starost, to věru nevím. A vlastně to ani nechci vědět. Strčte si tuhle kupu oběživa zas do té své torny a zapomeňte, že jste mě vůbec poznala. Zítra se vám ty prachy můžou hodit, až je budete chtít půjčit zase jinému detektivovi.“

Hodila peníze do tašky a vztekla ji zaklapla. „Na vaši nestydatost hned tak nezapomenu,“ procedila mezi zuby. „Takhle si ještě nikdo netroufal se mnou mluvit.“

Vstal jsem a obešel psací stůl. „Jen to moc nepřemílejte v hlavě. Nakonec byste tomu mohla přijít na chuť.“

Vztáhl jsem k ní ruku a sňal jí brýle s očí. Ucouvla o půl kroku, zaškobrtla a já ji čistě instinktivně zachytil paží kolem pasu. Vykulila oči, opřela se mi oběma rukama o prsa a strkala mě od sebe. Kotě by mě dovedlo odstrčit rázněji.

„Kdo by řekl, že pod těmi okuláry jsou takovéhle oči,“ řekl jsem uchráceně.

Přestala se vzpírat, zaklonila hlavu a pootevřela rty. „Takhle se asi chováte ke všem klientkám,“ řekla tiše. Ruce měla svěšené podél boků. Ta brašna mě tloukla do nohy. Dívka se mi celou vahou opřela o paži. Jestli chtěla, abych ji nechal na pokoji, musely se jí nějak pomíchat reflexy.

„Já jen nechtěl, abyste upadla,“ řekl jsem.

„Hned jsem si myslela, že jste ohleduplný člověk.“ Teď už se nevzpírala ani trochu. Zakláněla hlavu pořád dál. Přivřela víčka,

maličko jimi zatřepotala a ještě o kousek pootevřela ústa. Na rtech se jí objevil lehce vyzývavý úsměv, který každá umí i bez učení. „Vy si asi myslíte, že jsem to udělala schválně,“ řekla.

„Co že jste udělala schválně?“

„No že jsem zakopla.“

„Ale, ale.“

Rychle mě objala kolem krku a začala mě přitahovat k sobě. Tak jsem ji políbil. Nedalo se dělat nic jiného než ji buď políbit, nebo jí jednu trhnout. Dlouho mi pevně tiskla ústa na rty, pak se klidně a nadmíru spokojeně zavrtěla a stulila se mi do náručí. Dlouze a blaženě si povzdechla.

„V Manhattanu v Kansasu by vás za tohle zavřeli,“ řekla.

„Kdyby byla na světě nějaká spravedlnost, museli by mě zavřít už jen za to, že jsem tam vůbec lez,“ řekl jsem.

Zasmála se a klepla mě špičkou prstu přes nos. „Řekla bych, že si potrpíte spíš na taková fikaná děvčata,“ řekla, hledíc na mě úkosem. „Ale aspoň si teď nebudete muset utírat rtěnku. Příště se už možná taky namaluju.“

„Snad abychom si radši sedli na zem,“ řekl jsem. „Začíná mě bolet ruka.“

Zase se zasmála a půvabně se mi vyvinula z náručí. „Jistě si myslíte, že mě už líbala spousta mužů,“ řekla.

„Jako každou dívku.“

Přikývla a pohlédla na mne zpod obočí, duhovky napůl zakryté řasami. „Dokonce i na kostelních večírcích se hrají hry o polibky,“ řekla.

„Jinak by se ani žádné kostelní večírky nemohly konat,“ řekl jsem.

Dívali jsme se na sebe a netvářili se nijak.

„No tak -“ řekla konečně. Podal jsem jí brýle. Nasadila si je. Otevřela tašku, podívala se na sebe do maličkého zrcátka, chvíli se v té brašně ještě hrabala a pak vytáhla ruku sevřenou v pěst.

„Mrzí mě, že jsem byla lakomá,“ řekla a zastrčila něco pod piják na psacím stole. Ještě jednou se jemně pousmála, zamířila ke dveřím a otevřela je.

„Brnknu vám,“ řekla přítulně. A už byla venku, a cup, cup, cup, doznívaly její kroky v chodbě.

Šel jsem k psacímu stolu, nadzdvihl piják a narovnal zmuchlané bankovky, které ležely pod ním. Ta pusa za moc nestála, ale zato se mi znovu naskýtal možnost obohatit se o těch dvacet dolarů.

Telefon zazvonil ještě dřív, než jsem se vážně pustil do úvah o panu Lesterovi B. Clausenovi. Roztržitě jsem hrábl po sluchátku. Hlas, který jsem uslyšel, byl energický, ale chraplavý a zastřený, jako kdyby se musel prodírat skrze nějakou záclonu nebo něčí dlouhý bílý plnovous.

„Je tam Marlowe?“ zeptal se.

„U telefonu.“

„Máte bezpečnostní schránku v bance, Marlowe?“

Za jedno odpůldne jsem už nadělal zdvořilých řečí víc než dost. „Přestaňte se vyptávat a začněte vykládat,“ řekl jsem.

„Položil jsem vám otázku, Marlowe.“

„A já na ni neodpověděl,“ řekl jsem. „A tím to hasne.“ Stiskl jsem vidlici aparátu. Jednou rukou jsem ji držel, druhou šmátral po cigaretě. Věděl jsem, že zavolá okamžitě znovu. Jako všichni tihle hoši od rány. Neodpustili by si, kdyby svou roli nedohráli do konce. Když telefon zazvonil znovu, spustil jsem rovnou:

„Jestli mi chcete udělat nějakou nabídku, mluvte. A dokud nedostanu fóršus, nechávám si říkat ,pane'.“

„Nedělejte hnedka takovej binec, kamaráde. Jsem v rejži. Potřebuju pomoc. Potřebuju si něco uložit do bezpečí. Jen na pár dní. Ne na dlouho. A vy byste za to moh snadno a rychle shrábnout trochu drobnější.“

„Čemu říkáte trochu?“ zeptal jsem se. „A čemu říkáte rychle?“

„Dostanete stováka. Je tady a čeká na vás. Já vám ho tu zahřívám.“

„Slyším až sem, jak si spokojeně přede,“ řekl jsem. „A kde teda čeká?“ Poslouchal jsem ten hlas dvojmo, jednou, když mluvil, a podruhé jako ozvěnu, kterou mi rozezvučel v hlavě.

„V hotelu Van Nuys, pokoj 332. Zaklepte dvakrát rychle a dvakrát pomalu. Ne moc hlasitě. A potřebuju, aby to šlo fofrem. Jak rychle můžete -“

„A co vám to mám vlastně schovat?“

„To počká, až přijdete. Říkám vám, že to kvaltuje.“

„Jak se jmenujete?“

„Jenom pokoj 332.“

„Tak to tedy děkuju, nechci. Máucta,“ řekl jsem.

„Hele, počkejte chvilku, a nebuďte takovej poděs. Čmízo to není žádný, nemyslete si. Žádný bílý kamínky. Ani smaragdový náhrdelníky. Jenomže to náhodou má velikou cenu pro mě - ale pro nikoho jiného ne.“

„V hotelu je sejf.“

„Chcete umřít v bídě, Marlowe?“

„A proč ne? Rockefeller taky umřel. Tak ještě jednou sbohem.“

Hlas se změnil. Veškerá úlisnost se z něho vytratila. Pronesl ostře a rychle: „A jakpak se vrbí ta vaše fuška v Bay City?“

Nepromluvil jsem. Jen jsem čekal. Po drátě ke mně dolehlo tlumené zachechtnutí. „Hned jsem si myslel, že na tohle zaberete, Marlowe. Tak abyste nezapomněl, pokoj 332. A hod'te sebou, kamaráde. Ať to frčí.“

Telefon mi cvakl do ucha. Zavěsil jsem. Úplně zničehonic se mi skutálela ze stolu tužka a urazila si špičku o skleněný čudlák, kterým byla noha stolu zakončena. Zdvihl jsem tu tužku a pomalu a pečlivě jsem ji ořezal patentním ořezávkem, připevněným k okraji okenního pražce, otáčeje tužkou kolem dokola, aby špice

byla pěkně rovná a hladká. Pak jsem ji položil na tácek na psacím stole a utřel jsem si ruce. Měl jsem moře času. Vyhlédl jsem z okna. Ale neviděl jsem nic. Neslyšel jsem nic.

A pojednou, docela bezdůvodně, mi vyvstala před očima tvář Orfamay Questové, ale bez brýlí, upravená a nalíčená, plavé vlasy vyčesané vzhůru a uprostřed omotané stužkou. A postelové oči, to se ví. Bez těch by to nešlo. Snažil jsem si představit tuhle tvář na velikém záběru zblízka, jak se do ní zakusuje nějaký výlupek všech mužných ctností, zocelený životem v široširých prostorách Romanovova baru.

Trvalo mi dvacet minut, než jsem dorazil do hotelu Van Nuys.

Kdysi před mnoha lety to musel být docela elegantní podnik. Ale ty doby dávno pominuly. Vyčichlý dým z doutníků patřil k zařízení vestibulu stejně jako špinavé pozlátko na stropě a prosezená pera v kožených lenoškách. Mramorová deska na psacím stole zhnědla stářím. Ale koberec na podlaze byl nový a vypadal zrovna tak hrubě jako zřízenec v recepci. Přešel jsem kolem něho, zamířil do kouta ke stánku s kuřivem, položil na pult čtvrták a požádal o balíček camelek. Dívka za pultem měla slámově plavé vlasy, dlouhou šíjí a znavené oči. Přisunula ke mně balíček cigaret, přidala krabičku zápalek a hodila drobné do štěrbin v kasičce, na které byl nápis: „Péče o mládež vám děkuje.“

„Nemáte nic proti tomu, že ne?“ řekla s trpělivým úsměvem. „Jistě rád věnujete těch pár drobných ubohým postiženým dětičkám, co trpí křivicí a tak podobně, vidíte?“

„A co když ne?“ řekl jsem.

„Musela bych odtamtud vyšťourat sedm centů,“ řekla dívka, „a to by bylo moc nepříjemné.“ Měla hluboký vláčný hlas, vlhce přilnavý jako mokrá ručník. Hodil jsem za těmi sedmi centy ještě jeden čtvrták. Obdařila mě zářivým úsměvem. Čímž se mi dostalo příležitosti prohlédnout si její krční mandle.

„Vy jste takový zlatý člověk,“ řekla. „Kouká vám to z očí. Víte, že leckterý chlap by sem vlez za mnou a chtěl by mě obtěžovat? Představte si to! Obtěžovat děvče kvůli sedmi centům!“

„Kdo vám tu teď dělá domácího detektiva?“ zeptal jsem se, nechávaje nabídku bez povšimnutí.

„Jsou tu dva.“ Začala si něco pomalu a elegantně upravovat v týle, při čemž bohatě uplatnila soupravu krvavě červených nehtů, jichž se zdálo víc, než kolik jich je na jednu ruku zapotřebí. „Pan Hady má službu v noci a pan Flack ve dne. Teď je den, tak je tady pan Flack.“

„Kde ho najdu?“

Nahnula se přes pult, abych si mohl přičichnout k jejím vlasům, a ukázala dvoucentimetrovým nehtem ke zdvižím. „Je to tamhle v té chodbě vedle lóže vrátného. Ten kumbál nemůžete minout, protože má jednoduché dveře a na nich je v horní polovině zlatými písmeny napsáno VRÁTNÝ. Jenže tahle půlka bývá sklopená dozadu, tak snad ten nápis ani neuvidíte.“

„Uvidím,“ řekl jsem. „I kdybych si kvůli tomu musel našroubovat do krku panty. Jak ten Flack vypadá?“

„No víte,“ řekla, „on je takový pomenší, podsaditý a nosí knírek. Spíš takový jako ouřezek. Sílu má, ale není moc velký.“ Její prsty se malátně sunuly po pultu k místu, kam jsem mohl doskočit i bez rozběhu. „Není vůbec zajímavý,“ řekla. „Proč se s ním chcete otravovat?“

„To víte, úřední záležitost,“ řekl jsem a koukal zmizet, dřív než mi nasadí nelzona.

Od výtahů jsem se na ni ještě jednou podíval. Sledovala mě pohledem, který nejspíš pokládala za hloubavý.

Lóže vrátného byla uprostřed chodby, která vedla k východu na Spring Street. Další dveře byly pootevřené. Nahlédl jsem do nich, vešel jsem dovnitř a zavřel je za sebou.

U psacího stolku, na němž byla vrstva prachu, ohromný popelník a jinak skoro nic, seděl muž. Byl malý, ale sporý. Pod nosem mu rašilo něco tmavého, ježatého, z délí asi jednoho palce. Usedl jsem proti němu a položil na stůl navštívenku.

Docela klidně ji vzal a přečetl, obrátil ji a přečetl si její rub právě tak pozorně jako líc. Na rubu nebylo nic ke čtení. Zvedl

půlčíka doutníku z popelníku a jak si jej zapaloval, málem si připálil nos.

„Tak co, kdo vám šláp na kuří voko?“ zavrčel na mě.

„Nikdo. Vy jste Flack?“

Neobtěžoval se s odpovědí. Vrhla na mne dlouhý pohled, který mohl, ale nemusel skrývat jeho myšlenky, podle toho, zda nějaké měl.

„Chtěl bych se něco dozvědět o jednom z vašich hostů,“ řekl jsem.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Flack beze všeho nadšení,

„Nevím, pod jakým jménem se vyskytuje tady. Bydlí v pokoji 332.“

„A pod jakým jménem se vyskytoval, než sem přišel?“ zeptal se Flack.

„To taky nevím.“

„No a jak teda vypadá?“ Teď už v něm začalo hlodat podezření. Přečetl si ještě jednou mou vizitku, ale tím své vědomosti neobohatit.

„Pokud vím, nikdy jsem ho neviděl.“

Flack řekl: „Já musím bejt nákej přepracovanej. Nic nechápu.“

„Telefonoval mi a chtěl, abych za ním přišel,“ řekl jsem.

„A kdo vám brání?“

„Podívejte, Flacku, v tom mém povolání si člověk sem tam udělá nějakého nepřítele. To přece víte. Tenhle vašnosta chce, abych mu něco zařídil. Řekne mi, abych přišel sem, zapomene se zmínit, jak se jmenuje, a zavěsí. Myslel jsem, že si ho trochu oťuknu, než k němu půjdu.“

Flack vytáhl cigáro z úst a řekl trpělivě: „Se mnou to musí jít hrozně z kopce. Eště furt ničemu nerozumím. Vůbec mi to nedává žádný smysl.“

Naklonil jsem se přes psací stůl a promluvil pomalu a důrazně: „Mohla by to být šikovná finta, jak mě vlákat do hotelového

pokoje, zhasnout mě a pak ve vší tichosti zmizet. Přece byste nechtěl, aby se něco takového stalo u vás v hotelu, vidíte, Flacku?“

„No já bych si kvůli tomu nohu za krk nedal,“ řekl Flack, „ale nemyslíte, že se děláte moc důležitéj?“

„Kouříte tenhle kus špagátu pouze pro potěšení, anebo proto, že si s ním připadáte jako sekáč?“

„Za pětáctyřicet vočí tejdne si nemůžu nic lepšího dopřát,“ řekl Flack a upřeně se na mne zadíval.

„Prozatím nemám žádné konto na výlohy,“ řekl jsem mu. „Ještě jsem ten kšeft nesjednal.“

Smutně zabekal, unaveně vstal a vyšel z pokoje. Zapálil jsem si cigaretu a čekal. Za chvíli se vrátil a hodil na stůl registrační kartu. Dr. G. W. Hambleton, El Centro, Kalifornie tam bylo napsáno perem, pevným plynulým rukopisem. Recepční tam připsal ještě pár jiných věcí, jako číslo pokoje a denní taxu. Flack na to ukazoval prstem, který volal po manikúře, nebo aspoň po kartáči.

„Přišel ve 2.47 odpoledne,“ řekl. „Zrovna dneska. Na účtu nemá nic. Nájem za pokoj na jeden den. Žádněj telefonní hovor. Nula nula nic. To jste chtěl vědět?“

„Jak vypadá?“ zeptal jsem se.

„Neviděl jsem ho. Myslíte, že stojím u pultu a fotím je, když se zapisují?“

„Díky,“ řekl jsem. „Doktor G. W. Hambleton, El Centro. Mockrát děkuju.“ Vrátil jsem mu tu registrační kartu.

„Kdyby něco,“ řekl Flack, když už jsem vycházel z místnosti, „tak neračte zapomenout, že žiju. Jestli tohle vůbec je nákej život.“

Přikývl jsem a vyšel ven. Některý den už se zkrátka takhle vydaří. Kam se člověk vrtne, všude narazí na nějakého kreténa. Nakonec začnete po sobě pošilhávat do zrcadla a nevíte, co si máte myslet.

Pokoj číslo 332 byl v zadním traktu budovy vedle dveří k požárnímu žebříku. Chodba, která k němu vedla, páchla starým kobercem a politurou na nábytek a pustou anonymitou tisíce nuzáckých životů. Vědro s pískem pod zavěšenou hasičskou hadicí bylo plné oharků od cigaret a doutníků, které se tam musely shromažďovat několik dní. Z jednoho otevřeného okýnka nad dveřmi vyřvávala břeskná muzika z rádia. Z druhého takového okénka bylo slyšet řehot, jako kdyby se tam někdo chtěl k smrti uchechtat. Vzadu, u pokoje číslo 332, bylo klidněji.

Zaklepal jsem dvakrát dlouze a dvakrát krátce, přesně podle návodu. Nic se nestalo. Připadal jsem si nadobro vyšeptalý a sešlý věkem. Bylo mi, jako kdybych strávil život v laciných hotelech klepáním na dveře, které nikdy nikdo neotevřel. Zkusil jsem to znovu. Pak jsem otočil knoflíkem na dveřích a vešel. Klíč s červenou plastikovou visačkou trčel zevnitř v klíčové dírce.

Byla tam krátká předsíňka s koupelnou vpravo. Z předsíně bylo vidět horní polovinu postele, na níž ležel muž v košili a v kalhotách.

Zeptal jsem se: „Doktor Hambleton?“

Muž neodpověděl. Přešel jsem kolem dveří od koupelny k posteli. Vtom mě zahalil oblak voňavky, otočil jsem se, ale ne dost rychle. Žena, která musela být schována v koupelně, tam stála a držela si ručník před spodní částí obličeje. Nad ručníkem bylo vidět tmavé brýle. A nad nimi střechu širokého slaměného klobouku tlumené modrofialové barvy. Zpod klobouku se draly načechrané plavé vlasy. Modré náušnice jukaly ze stínů v pozadí. Ty sluneční brýle měly bílé obroučky se širokými plochými

stranicemi. Šaty té ženy ladily s kloboukem. Přes ně měla přehozený otevřený plášť z vyšívaného hedvábí nebo rypsu. Na ruku ohrnovací rukavičky a v pravičce automatickou pistoli. S bílou kostěnou střenkou. Ráže nejspíš třicet dva.

„Otočte se a dejte ruce za záda,“ řekla skrze ručník. Ten hlas, zdušený ručníkem, mi byl stejně málo povědomý jako ty tmavé brýle. Nebyl to hlas, který jsem slyšel v telefonu. Nepohnul jsem se.

„Jen si nemyslete, že žertuju,“ řekla. „Dávám vám přesně tři vteřiny na to, abyste udělal, oč vás žádám.“

„Nemohla byste to protáhnout na minutu? Rád se na vás dívám.“

Mávla výhružně tou malou pistolkou. „Otočte se,“ vyštěkla. „Ale zčerstva.“

„Váš hlas se mi taky líbí.“

„Tak dobrá,“ řekla napjatým, nebezpečným tónem. „Když si o to koledujete, máte to mít.“

„Nezapomínejte, že jste dáma,“ řekl jsem, otočil jsem se a zvedl ruce k ramenům. Hlaveň pistole se mi zaryla do zátylku. Její dech mě téměř šimral na kůži. Ta voňavka byla náramně elegantní, ani silná, ani vtíravá. Hlaveň mi odskočila od týla a před očima mi na okamžik vyšlehl bílý plamen. Zachrochtal jsem, skácel jsem se dopředu na všechny čtyři a rychle jsem hmátl za sebe. Dotkl jsem se nohy v nylonové punčoše, ale ruka mi sklouzla, což byla škoda. Na omak to byla moc příjemná nožka. Druhá slupka mi zajiskřila v hlavě a bylo po příjemnostech; chraplavě jsem zaskučel, aby bylo jasné, že jsem v koncích. Zhroutil jsem se na podlahu. Dveře se otevřely. Klíč zachrastil. Dveře se zavřely. Klíč se otočil. Ticho.

Vyhrabal jsem se na nohy a šel do koupelny. Stáhl jsem ručník z věšáku, namočil ho do studené vody a otřel si jím hlavu. Vypadalo to, že mě praštila podpatkem střevíčku. Určitě to nebylo hlavní pistole. Trochu mi tekla krev, ale ne moc. Vymáchal jsem

ručník a stál tam, ohmatávaje si ránu, a uvažoval, proč vlastně nezačnu metat hromy a blesky a neběžím za ní. Místo toho jsem jen civěl do otevřené skříňky na léky nad umyvadlem. Vrchní část nádoby se zásypem byla odlomená. Zásyp se rozsypal po celé poličce. Pasta na zuby byla rozříznutá. Někdo tady něco hledal.

Prošel jsem zpátky předsínkou a zkusil otevřít dveře pokoje. Byly zamčené zvenčí. Sklonil jsem se a nakoukl do klíčové dírky. Byl to zámek, jehož západky se zasouvají do rámu dveří nahoře i dole a vnější a vnitřní klíčové dírky nejsou ve stejné výši. To děvče v tmavých brýlích se v hotelových fintách moc nevyznalo. Otočil jsem pojistnou kličkou, která otvírala vnější zámek, otevřel jsem dveře, podíval se do prázdné chodby a zase jsem je zavřel.

Pak jsem se šel podívat na muže v posteli. Za celou tu dobu se ani nepohnul a už mi bylo celkem jasné proč.

Pokoj, do něhož ústila předsíňka, měl v protější zdi dvě okna a těmi vrhalo večerní slunce až na postel šikmý oštěp paprsků, jehož špice se zarazila právě pod šíjí ležícího muže. To, oč se zarazila, bylo modré a bílé, lesklé a zaoblené. Muž ležel docela pohodlně na boku, ruce podél těla, boty zuté. Spočíval tváří na podušce a zřejmě si hověl. Na hlavě měl paruku. Když jsem s ním hovořil předtím, jmenoval se George W. Hicks. Ted' to byl dr. G. W. Hambleton. Stejná začáteční písmena. Ne že by na tom ještě záleželo. Už s ním víckrát mluvit nebude. Nebyla tam žádná krev. Ani kapka, což je jedna z předností, jimiž se vyznačuje vysoce odborné použití sekáčku na led.

Dotkl jsem se jeho krku. Byl ještě vlažný. Zatímco jsem tam stál, oštěp slunečního světla se posunul z hrotu sekáčku na mužovo ucho. Odvrátil jsem se od něho a prohlédl si pokoj. Někdo rozmontoval telefonní přístroj a nechal jej otevřený. Hotelová bible ležela v koutě na zemi. Psací stůl byl celý rozhrabaný. Přistoupil jsem ke skříni a nahlédl dovnitř. Byly tam šaty a zavazadlo, které jsem už jednou viděl. Nenašel jsem nic, co by

vypadalo důležitě. Sebral jsem z podlahy klobouk s ohnutou střechou, položil jej na psací stůl a šel zase zpátky do koupelny. Nejvíc mě teď zajímalo, zda ten, kdo vrazil doktoru Hambletonovi sekáček do týla, našel, co hledal. Měl moc málo času.

Prohlédl jsem pečlivě koupelnu. Zdvihl jsem poklop na záchodové nádržce a vypustil vodu. Nic v ní nebylo. Podíval jsem se do odtokové roury. Nevisel tam žádný provázek s malým předmětem na konci. Prohledal jsem prádelník. Nebylo tam nic než nějaká stará obálka. Otevřel jsem síťová okna a sáhl zvenčí pod okenní pražce. Sebral jsem z podlahy bibli a prolistoval ji. Prohlédl jsem zadní strany tří obrázků a prohmatl lem koberce. Byl připevněn až ke zdi a v důlcích kolem hřebíků se nachytala hnízdečka prachu. Lehl jsem si na podlahu, a podíval se pod postel. Pořád nic. Vylezl jsem na židli a nakoukl do lustru. Našel jsem tam prach a mrtvé mûry. Podíval jsem se na postel. Byla odborně ustlaná a nebylo s ní hnuto. Prohmatl jsem polštář, pak jsem vyndal ze skříně rezervní podušku a prozkoumal všechny švy. Nic.

Sako doktora Hambletona viselo přes opěradlo židle. Prohlédl jsem je, ačkoli mi bylo jasné, že tam určitě nic nenajdu. Někdo odpáral nožem podšívku a vycpávky v ramenou. V kapsách byly zápalky, dva doutníky, sluneční brýle, laciný nepoužitý kapesník, útržek ze vstupenky do kina v Bay City, hřebínek a nenačatá krabička cigaret. Prohlédl jsem si ji na světle. Neviděl jsem, že by byla někde poškozená. Poškodil jsem ji tedy sám. Odtrhl jsem obal a prohlédl vnitřek, ale nenašel nic než cigarety.

Teď už zbýval jen doktor Hambleton sám. Otočil jsem ho a sáhl mu do kapes u kalhot. Trochu drobných, ještě jeden kapesník, malá trubička nití na čištění zubů, ještě jedny zápalky, svazek klíčů, autobusový jízdní řád. V náprsní tašce z vepřovice měl bloček poštovních známek, další hřeben (tenhle chlápek věru nezanedbával svou paruku), tři ploché balíčky bílého prášku, sedm

navštívenek, na nichž bylo vytištěno Dr. G. W. Hambleton, Tustinův palác, El Centro, Kalifornie, ordinace 9-12 a 2-4 a podle úmluvy. Telefon El Centro 50406. Nenašel jsem ani řidičský průkaz, ani doklad o starobním pojištění, ani legitimaci od pojišťovny, vlastně žádný skutečný doklad. V náprsní tašce bylo 164 dolarů v bankovkách. Vrátil jsem tu tašku zase tam, odkud jsem ji vzal.

Zdvihl jsem klobouk doktora Hambletona z psacího stolu a podíval se pod podšívku a pod stuhu. Uzel na stuze byl rozpárán špičkou nože a visely z něj nitě. V uzlu nebylo nic schováno. Nic nenasvědčovalo tomu, že ho už předtím někdo rozpáral a znovu zašil.

Z toho všeho se dalo vyvodit jen jedno: Pokud vrazi věděli, co hledají, byl to předmět, který se dal schovat do knihy, do telefonního přístroje, do tuby s pastou na zuby nebo za stuhu klobouku. Šel jsem zase do koupelny, abych se podíval, jak se vede mé hlavě. Ještě mi z ní vytékala nepatrná stružka krve. Pocákal jsem se ještě trochu studenou vodou, vysušil ránu toaletním papírem a ten pak spláchl do záchodu. Vrátil jsem se k doktoru Hambletonovi, postál chvíli nad ním a díval se na něho, uvažuje, jaké se asi dopustil chyby. Vždyť to přece byl takový šikula, všemi mastmi mazaný. Sluneční světlo se teď přesunulo až ke stěně daleko od lůžka, do smutného zaprášeného kouta.

Pojednou jsem se zazubil, sklonil jsem se a pořád ještě s tím zcela nemístným úsměškem na tváři jsem bleskurychle strhl doktoru Hambletonovi paruku a obrátil ji naruby. A bylo po záhadách. K vnitřku paruky byl průhlednou lepicí páskou připevněn kousek oranžového papíru, přikrytý pro jistotu čtverečkem celofánu. Odtrhl jsem ten papírek, obrátil a uviděl, že to je číslovaný objednávací lístek z fotografického závodu Kamera v Bay City. Vložil jsem si jej do náprsní tašky a tu paruku jsem zase pečlivě nasadil na mrtvou hlavu, holou jako koleno.

Nechal jsem pokoj odemčený, protože jsem neměl možnost jej zamknout. Z okénka nade dveřmi dole na chodbě ještě pořád hulákalo rádio a z druhé strany je doprovázel vřískavý opilý řehot.

Zaměstnanec závodu Kamera v Bay City mi řekl do telefonu: „Ano, pane Hicksi, máte to hotové. Šest zvětšenin z vašeho negativu na lesklém papíře.“

„V kolik zavíráte?“ zeptal jsem se.

„Už asi za pět minut. Otvíráme v devět ráno.“

„Tak já si je vyzvednu zítra ráno. Díky.“

Zavěsil jsem, sáhl mechanicky do štěrbinu automatu a nahnát niklák, který tam někdo nechal. Zašel jsem k pultu, koupil si za něj šálek kávy, sedl si, upíjel a poslouchal vyčítavé houkání aut venku na ulici. Byla to chvíle návratu domů. Píšťaly dopravních strážníků pískaly, motory burácely. Staré brzdové těsnění skřípalo. Ozvuk kroků na chodníku splýval v jednotvárný nepřetržitý šramot. Bylo krátce po půl šesté. Dopil jsem kávu, nacpal jsem si lulku a vrátil jsem se o půl bloku zpátky k hotelu Van Nuys. Vešel jsem do pisárny, vložil oranžový lístek z fotografického závodu do aršíku hotelového dopisního papíru a na obálku jsem napsal své jméno a adresu. Nalepil jsem na ni nálepku „spěšně“ a vhodil ji do šachty na dopisy vedle výtahů. Pak jsem zašel ještě jednou do Flackovy kanceláře.

Zase jsem zavřel dveře a usedl proti němu. Měl jsem dojem, že se za celou tu dobu ani nepohnul. Pořád ještě mrzutě žvýkal ten čvaňhák a oči měl plné prázdnoty. Škrtl jsem zápalkou o postranní desku jeho psacího stolu a zapálil si vyhaslou dýmku. Flack se zamračil.

„Doktor Hambleton neotvírá dveře,“ řekl jsem.

„Cože?“ Flack se na mě tupě podíval.

„Chlápek v 332. Vzpomínáte si? Neotvírá dveře.“

„No a co mám dělat - natrhnout si korzet?“ zeptal se Flack.

„Klepal jsem několikrát, ale nikdo se neozval,“ řekl jsem. „Myslel jsem, že se třeba koupe, ačkoli jsem nic neslyšel. Tak jsem na chvíli odešel a pak jsem to zkusil znovu. A zase nic, totéž nic jako předtím.“

Flack vytáhl z kapsičky u vesty ohromné cibule a pohlédl na ně. „V sedům končím,“ řekl. „Páni, ještě abych tu čuměl víc jak hodinu. Sakra, to mám hlad.“

„Není divu, když tak těžce pracujete,“ řekl jsem. „Musíte se udržovat při síle. Zajímá vás trochu, co vám tady povídám o pokoji 332?“

„No povídal jste, že tam ten člověk není,“ řekl Flack podrážděně. „A co na tom? Není tam. Hotovo šmytec.“

„Neříkal jsem, že tam není. Jenom, že neotvírá dveře.“

Flack se naklonil kupředu. Pomaličku vyndal ty trosky doutníku z úst a položil je na skleněný popelník. „Tak mluvte dál. A dejte si záležet,“ řekl ostražitě.

„Snad abyste si skočil nahoru a podíval se sám,“ řekl jsem. „Třeba jste už dlouho neviděl prvotřídní zásah sekáčkem na led.“

Flack uchopil oběma rukama opěradlo židle a zaťal prsty do dřeva. „Achich,“ vzdychl žalostně. „Achich ouvej.“ Namáhavě vstal a vytáhl zásuvku psacího stolu. Vyndal z ní velký černý revolver, otevřel komoru, prohlédl si náboje, zašilhal do hlavně, zaklapl bubínek. Rozepjal si vestu a zastrčil si zbraň za řemen. V naléhavém případě by mu nemuselo trvat víc jak minutu, než ji vytáhne. Nasadil si energicky klobouk a trhl palcem ke dveřím.

Vystoupili jsme mlčky do třetího poschodí. Prošli jsme chodbou. Nic se tam nezměnilo. Ten randál nebyl ani větší, ani menší. Flack pádl k číslu 332 a ze zvyku zaklepal. Pak zkusil otevřít dveře. Podíval se na mě a ušklíbl se.

„Říkal jste, že dveře nejsou zamčený,“ vyčetl mi.

„Nic takového jsem neříkal. Ale fakt je, že byly odemčené.“

„A teďka nejsou,“ řekl Flack a vylovil klíč na dlouhém řetězu. Odemkl dveře a přelétl očima chodbu. Pomalu a nehlučně otočil knoflíkem a pootevřel dveře o pár centimetrů. Naslouchal. Zevnitř nebylo slyšet ani tuk. Flack o krok ustoupil a vydoloval tu černou bouchačku zpod řemene. Vytáhl klíč ze zámku, kopl do dveří, až se rozletěly, a sevřel revolver rukou pevnou a neochvějnou jako zlotřilý pistolník z ranče Líná kůže. „Dem na věc,“ procedil koutkem úst.

Přes jeho rameno jsem viděl, že doktor Hambleton leží přesně tak jako předtím, ale rukojeť sekáčku od vchodu nebylo vidět. Flack se přihrbil a obezřele se plížil k pokoji. Když šel kolem pootevřených dveří do koupelny, nahlédl do štěrbiny a pak do nich vrazil, až bouchly o vanu. Vešel dovnitř, zase vyšel ven a vstoupil do pokoje, bděle a ostražitě jako člověk, který nic zbytečně neriskuje.

Odemkl skříň, namířil zbraň a otevřel dveře skříně dokořán. Žádní pachatelé se tam však neskrývali.

„Koukněte se pod postel,“ řekl jsem.

Flack se hbitě sklonil a nahlédl pod postel.

„Koukněte se pod koberec,“ řekl jsem.

„Děláte si ze mě šoufky?“ utrl se vztekle.

„Ale ne, já jen se zájmem sleduju vaši práci.“

Naklonil se nad mrtvým a prohlížel si sekáček.

„Někdo ty dveře zamknul,“ ušklíbl se, „ledaže jste lhal, když jste říkal, že jsou odemčený.“

Mlčel jsem.

„Marná sláva, tohle chce poldy,“ řekl pomalu. „To se ututlat nedá.“

„Nic si z toho nedělejte,“ těšil jsem ho. „To se stává i v slušných hotelech.“

Zrzavý asistent z nemocnice vyplnil formulář o příčině smrti a vsunul pero do kapsičky na prsou bílé kazajky. Zaklapl knihu a maličko se zazubil.

„Mícha přeťatá přesně pod týlním hrbolem, řekl bych,“ prohodil nedbale. „Náramně choulostivé místo. Pokud víte, jak je najít. A to zřejmě víte.“

Poručík detektivního sboru Christy French zavrčel: „Myslíte, že jsme něco takového jakživ neviděli?“

„Ne, to si nemyslím,“ řekl asistent. Ještě naposled přelétl pohledem mrtvolu, otočil se a vyšel z pokoje. „Zavolám koronera,“ řekl přes rameno. Dveře za ním zapadly.

„Pro tyhle mamlasy znamená mrtvola asi tolik, co pro mě talíř vystydlý zelňačky,“ postěžoval si Christy French nevrle těm zavřeným dveřím. Jeho společník, polda Fred Beifus, klečel na jednom koleně u telefonu. Posypal jej práškem na snímání otisků a pak ten prášek sfoukal. Díval se na šmouhu, která po něm zbyla, malou lupou. Zavrtěl hlavou a pak sňal něco ze šroubku, jímž se aparát zavíral.

„Šedivý bavlněný funebrácký rukavice,“ řekl znechuceně. „Ve velkém přijdou asi na čtyři centy za pár. Snímat v tyhle díře otisky je pro kočku. Hledali něco v tom telefonu?“

„Zřejmě hledali něco, co by se tam mohlo vejít,“ řekl French. „Ani jsem nečekal, že tu nějaký otisky najdem. Taková prácička se sekáčkem na led, to je panečku špecialitka. Počkáme si, co tomu řeknou experti. Teď si ho jen tak zběžně omrknem.“

Šacoval mrtvému kapsy a kladl všechno, co v nich našel, na postel vedle tiché a teď už voskově ztuhlé mrtvoly. Flack seděl na

židli u okna a podmračeně civěl ven. Zástupce ředitele hotelu se tu na chvilku objevil, ustaraně se zatvářil, neřekl nic a odešel. Já se opíral o zeď koupelny a počítal si prsty.

Vtom řekl Flack: „Já bych myslel, že sekáček na led pasuje spíš k dámě. Dá se koupit všude. Za deset centů. A když ho chce mít hezky po ruce, může si ho zastrčit za podvazek a nechat ho tam.“

Christy French po něm šlehl očima, poněkud udiveně. Beifus řekl: „S jakejma sajtkama se to taháš, bobečku? Při těch dnešních cenách punčoch by to žádná neudělala ani zanic. To by si pod ten podvazek mohla rovnou strčit pilku.“

„To mě vůbec nenapadlo,“ řekl Flack.

Beifus řekl: „Myšlení přenech nám, holenku. To chce příslušnou mašinérii.“

„Hele, votvírat hubu si na mě nemusíte,“ řekl Flack.

Beifus smekl klobouk a uklonil se: „Přece byste po nás nechtěl, abysme si vodříkali takový skromný zábavičky, pane Flack,“

Christy French řekl: „A mimoto ženská by sekla několikrát. Ta by ani nepoznala, kdy má přestat. Takový ty menší grázlové to většinou taky nepoznají. Jenže ten, co odved tuhle fušku, byl na slovo vzatej odborník. Strefil se do míchy hnedka napoprvé. A ještě něco - aby se to vůbec mohlo provést, musí ten chlápek ležet, ani se nehnout. To znamená, že jich na to muselo buď bejt víc, nebo že ho vrah napřed uspal, anebo že to byl nákej jeho kámoš.“

Řekl jsem: „Jestli je to opravdu ten chasník, co mě volal, tak ho nemoh nikdo uspat.“

French i Beifus na mne svorně vrhli znuděný, ale trpělivý pohled. „Jelikož a protože toho chlápka neznáte - jak tvrdíte -, pak existuje i jakási slabá možnost, že byste nepoznal ani jeho hlas,“ řekl French. „Řekněte, nejsem na váš vkus příliš rafinovaný?“

„To nemůžu vědět,“ řekl jsem, „nečetl jsem, co vám píšou slečny.“

French se zazubil.

„Nevyplejtvej to všechno na něho,“ radil Beifus Frenchovi. „Něco si nech v zásobě, až budeš přednášet v Dámském čajovém kroužku. Ty bábušky z Ligy pro ochranu lesklejch nosů si náramně potrpěj na pěkně naservírovanou vraždičku.“

French si ubalil cigaretu a zapálil ji kuchyňskou zápalkou, kterou škrtl o opěradlo židle. Povzdechl si.

„Tuhle techniku vypracovali v Brooklynu,“ vysvětloval. „Specializovali se na ni hoši Špásovnýho Moea Steina, ale vzalo to špatnej konec. Tam už člověk nemoh přejít přes prázdnou parcelu, aby nezakop o nákej jejich meloušek. A potom přišli sem k nám - totiž těch pár, co zbylo. Rád bych věděl, proč poctili zrovna nás.“

„No třeba tu máme víc prázdných parcel,“ řekl Beifus.

„Ale jedno mi nejde do hlavy,“ řekl French téměř snivě. „Loni v únoru na Franklin Avenue, když dal Kuňka Moyer zhasnout Špásovnýho Moea Steina, proved to ten zabiják pistolí. To by byl Moe jakživ neschválil.“

„A já pořád, proč vypadal tak znechuceně, když mu smyli krev z obličeje.“

„Kdo je Kuňka Moyer?“ zeptal se Flack.

„Druhý kápo v té organizaci, hned po Moeovi,“ vysvětlil mu French. „Tohle by mohla bejt docela klidně jeho práce. Ovšem vlastnoručně by ji neproved.“

„Proč ne?“ zeptal se Flack kysele.

„Copak vy hoši jakživo nemrknete do novin? Z Moyera se teď stal velkej pán. Zná ty nejfajnovější lidi. Dokonce si dal i jiný jméno. Ale tenkrát, když to Špásovnej Moe koupil, měli jsme Moyera náhodou zrovna za katrem, zašitýho kvůli hazardu. Nic jsme mu nedokázali. Zato jsme mu pořídili krásný tutový alibi. No ale stejně, teď je z něho džentlas, jak už jsem řek, a džentlasové

nechoděj po světě a nevráť lidem sekáčky na led do chřtánů. Na to si dycinky někoho zjednej.“

„Dokázali jste Moyerovi vůbec někdy něco?“ zeptal jsem se.

French se na mě ostře podíval: „Proč?“

„Jen tak mě něco napadlo. Ale je to moc vachrlaté,“ řekl jsem.

French si mě pomalu změřil: „Teda jenom mezi náma děvčaty na holčičím záchodě vám můžu důvěrně sdělit,“ řekl, „že jsme nikdy ani nedokázali, že ten chlápek, co jsme ho klofli, vůbec byl Moyer. Ale ne abyste to vytrubovali do světa. Předpokládá se, že o tom nikdo neví, jenom on a jeho advokát a prokurátor a policejní sbor a ouřadové na radnici a nejvyšš ještě tak dvě stě tři sta lidí.“

Pleskl si náprsní taškou mrtvého o stehno a posadil se na postel. Opřel se nenuceně mrtvole o nohu, zapálil si cigaretu a namířil ji na Beifuse.

„Tak, ale teď už jsme se vyblbli dost. Zopakujem si, na čem jsme, Frede. Tak za prvé, tenhleten vašnosta nebyl zrovna žádný světlo světa. Říkal si dr. G. W. Hambleton a na vizitkách měl adresu a telefonní číslo z El Centra. Trvalo nám celý dvě minuty, než jsme zjistili, že žádná taková adresa ani telefonní číslo neexistuje. Mazanej koumes by se tak snadno načapat nedal. Za druhé, je to vyloženej švorcák. Má tady čtrnáct vočí v lupenech a asi dvě v drobných. V kroužku na klíče nemá klíč od auta ani od bezpečnostní schránky v bance, ani od domu. Všeho všudy jen klíček od kufru a sedm patentních klíčů, upilovanejch, aby se hodily do různéjch zámeků. A upiloval si je docela nedávno. Myslím, že měl v úmyslu se po tomhle hotelu trochu porozhlídnout. Co myslíte, Flacku, daly by se tyhle klíče tady v tom vašem zapadáku použít?“

Flack přistoupil blíž a prohlédl si klíče. „Dva maj správnou velikost,“ řekl. „Takhle vod voka nemůžu říct, jestli by se s nima dalo něco vodemknout. Já když potřebuju univerzální klíč, musím si vo něj říct v kanceláři. Já mám jen šperhák. Tím si můžu otevřít,

jenom když je host pryč.“ Vytáhl z kapsy ten klíč na dlouhém řetízku a porovnal jej s ostatními. Zavrtěl hlavou. „Takhle nevypracovaný by nebyly k ničemu,“ řekl. „Eště pořád je na nich moc kovu.“

French si odklepl popel do dlaně a odffoukl jej jako smítko. Flack se vrátil na svou židli u okna.

„Další bod,“ oznamoval Christy French. „Nemá ani řidičák, ani žádnéj jinej průkaz. Ani jeden kousek šatů si nekoupil v El Centru. Nákou šmelinou se živit musel, ale na padělání šeků neměl ani figuru, ani ten pravej šlif.“

„No, když my jsme ho poznali, tak už nebyl v nejlepší formě,“ řekl Beifus.

„A vůbec, tenhle hotel se pro takový kšeftíky stejně nehodí,“ pokračoval French. „Má mizernou reputaci.“

„Hele, tohle si nechte!“ spustil Flack.

French ho zarazil mávnutím ruky. „Já mám očflinutej každej hotel na okrese, Flacku. To patří k mému povolání. Za padesát babek vám během hodiny zorganizuju dvojitej striptýz po francouzským způsobu v každým pokoji tohohle hotelu. Mě za fusekli tahat nebudete. Vy si musíte vydělávat na živobytí a já taky. Jen mě nechtějte vodit za nos. No, tak dál. Tenhle ptáček něco měl a bál se to mít u sebe. Čili musel vědět, že někdo po něm jde a už mu je v patách. Proto nabíd Marlowovi stovku, když mu to schová. Ale tolik peněz vůbec neměl. Takže jasně musel počítat, že Marlowa přemluví, aby se s ním svez. Z čehož plyne, že to nebyly kradený šperky. Muselo to bejt něco více méně v mezích zákona. Co říkáte, Marlowe?“

„To více méně můžete vynechat,“ řekl jsem.

French se trochu ušklíbl. „A to něco buď bylo placatý, nebo se to mohlo srolovat - aby se to vešlo do telefonu, za kloboukovou stuhu, do bible, do nádobky se zásypem. Nevíme, jestli to vrah

našel nebo ne. Ale víme, že na to měl moc málo času. Jen něco víc než půl hodiny.“

„Ale to platí jen v tom případě, že ten, kdo mi telefonoval, byl opravdu doktor Hambleton,“ řekl jsem. „Tohohle brouka jste mi nasadil do hlavy sám.“

„No jo, ale jinak by to vlastně nedávalo žádnéj smysl. Vrazi by jistě nestáli o to, aby mrtvolu honem - honem někdo našel. Proč by někoho volali, aby přišel do jeho pokoje?“ Obrátil se na Flacka: „Dalo by se zjistiť, kdo tady za ním byl?“

Flack jen mrzutě zavrtěl hlavou: „Tady můžete jít rovnou ke zdvižím a v recepci vás ani nezblíknou.“

Beifus řekl: „Možná, že si právě proto vybral tenhle hotel. Jednak kvůli tomu, jednak proto, že se tu jeden cejtí jako doma.“

„No tak to je jasný,“ řekl French. „Ten, kdo ho sejmul, mohl přijít a zase zmizet a ani pes po něm neštěk. Potřeboval akorát znát číslo pokoje. A to by bylo asi všechno, co víme. Je to tak, Frede?“

Beifus přikývl.

Řekl jsem: „Ne docela. Tohle je sice moc pěkná paruka, ale přece jenom paruka.“

French i Beifus se otočili jako na povel. French sáhl mrtvému na hlavu, opatrně mu sňal paruku a hvízdal. „A já pořád nemohu pochopit, co že se ten zatracenej doktůrek tak kření,“ řekl. „Ani o tom necek, neřád jeden. Vidíš taky to, co vidím já, Frede?“

„Já nevidím nic než chlápka bez vlasů,“ řekl Beifus.

„No jo, tys ho asi neznal. Jmenuje se Mileaway Marston. Dělával spojku v bandě Ace Devora.“

„Ale bodejť,“ zachechtal se Beifus. Naklonil se a lehce poplácal hlavu mrtvého. „Jakpak jsme se měli celou tu dlouhou dobu, Mileawayi, co? Takovejch let jsme se neviděli, žes mi úplně výpad z paměti. Ale to nic, přece mě znáš, kamaráde. Já jsem byl dycky dobrák vod kosti.“

Muž na posteli vypadal bez paruky staře a otrle a jako by se scvrkl. Strnulé rysy jeho tváře se začínaly prohlubovat v žlutou masku smrti.

French řekl klidně: „No, teď mi spad kámen ze srdce. Kvůli tomuhle lotrasovi se nepretrhnem. Čert ho vem.“ Posadil mu paruku na jedno oko a vstal z postele. „Vy dva už můžete vypadnout,“ řekl Flackovi a mně.

Flack vstal.

„Díky za vraždičku, kamaráde,“ řekl mu Beifus. „Kdyby se vám v tomhle vašem milounkém hotýlku vyskytla zase nějaká, nezapomeňte na nás a s důvěrou použijte našich služeb. Co nám schází na kvalitě, vynahradíme rychlou obsluhou.“

Flack prošel předsínkou a otevřel dveře. Šel jsem mu v patách. Cestou ke zdviži jsme nepromluvili. Ani za jízdy dolů. Šel jsem s ním do té jeho kancelářičky, vstoupil za ním dovnitř a zavřel za sebou. Vypadal překvapeně.

Sedl si za psací stůl a sáhl po telefonu. „Musím podat hlášení zástupci ředitele,“ řekl. „Co ještě chcete?“

Promnul jsem cigaretu mezi prsty, zapálil si a lehce vyfoukl kouř přes psací stůl.

„Sto padesát dolarů,“ řekl jsem.

Flackova drobná pichlavá očka se změnila ve dva kulaté otvory v tváři, pojednou úplně bezvýrazné. „Nechtějte být vtipnej na nepatřičným místě,“ řekl.

„Po tom, co nahoře vyváděli ti dva šašci, byste se mi ani nemoh moc divit. Ale já to myslím vážně.“ Bubnoval jsem prsty na okraj psacího stolu a čekal jsem.

Na Flackově horním rtu, nad tím jeho mrňavým knírkem vyrazily drobné kapky potu. „Mám plný ruce práce,“ řekl chraplavěji než předtím. „Koukejte mazat, a vostopéro.“

„Helemese na tu kuráž,“ řekl jsem. „Doktor Hambleton měl v náprsní tašce 164 dolarů, když jsem ho šacoval. Slíbil mi stovku

zálohy, pamatujete? A teď je v té jeho náprsní tašce jen čtrnáct dolarů. Já skutečně nechal dveře jeho pokoje odemčené. Někdo jiný je zamkl. A byl jste to vy, Flacku.“

Flack popadl postranní opěradla křesla a zaťal do nich prsty. Když promluvil, vycházel jeho hlas jakoby ze dna hluboké studny: „Ale starou belu mi můžete dokázat.“

„Mám to zkusit?“

Vytáhl zbraň zpod řemene a položil ji před sebe na stůl. Zadíval se na ni. Ale nic mu neříkala. Zase vzhlédl ke mně. „Šábnem se půl na půl, jo?“ řekl chabě.

Na okamžik se mezi námi rozhostilo ticho. Vytáhl starou ošoupanou náprsní tašku a začal se v ní hrabat. Vyndal z ní hrst oběživa, rozložil bankovky na psacím stole, srovnal je do dvou hromádek a jednu přistrčil ke mně.

Řekl jsem: „Já chci celých sto padesát.“

Shrbil se na židli a tupě civěl na roh stolu. Po dlouhé chvíli si povzddechl. Shrábl obě hromádky dohromady a odstrčil je - na mou stranu stolu.

„Žádný štěstí mu nepřinesly,“ řekl Flack. „Vemte si ty mergele a vodprejskněte. Já na vás hned tak nezapomenu, kamaráde. Je mi z vás všech nanic, vy frajeři. Jak můžu vědět, že jste mu už předtím nešloh třeba půl hadru?“

„Protože bych vzal všechno. Stejně by to udělal i vrah. Proč by mu nechával čtrnáct dolarů?“

„A proč jsem mu já nechával těch čtrnáct dolarů?“ zeptal se Flack unaveně a neklidně šmátral prsty po okraji stolní desky. Vzal jsem ty peníze, přepočítal je a hodil mu je zpátky.

„Protože jste od fochu a doved jste ho otaxírovat. Věděl jste, že takový chlápek musí mít přinejmenším na zaplacení pokoje a pár dolarů na drobná vydání. Poldové by s tím počítali taky. Tumáte, já ty peníze nechci. Chci něco jiného.“

Civěl na mne s otevřenými ústy.

„Schovejte ty prachy, ať už je nevidím,“ řekl jsem.

Shrábl je a zase je nacpal do té šrajtofle. „Co jinýho chcete?“ Přimhouřil oči a bylo vidět, jak se mu za nimi honí myšlenky. Zajel si jazykem pod horní ret. „Já bych řek, že vy taky nejste v takový situaci, abyste si moh moc foukat.“

„Jen abyste se nemýlil. Jestli budu muset jít zase nahoru a přiznat Christymu Frenchovi a Beifusovi, že jsem byl v tom pokoji před nimi a prohledal mrtvolu, dostanu vynadáno, co se do mě vejde. Ale oni pochopí, že jsem jim to nezatajil jen z recese. Uznají, že za tím vězí můj klient, kterého musím chránit. Seřvou mě a vynesou mě v zubech, ale co je to proti tomu, jak by zatočili s váma.“ Odmlčel jsem se a pozoroval slabý lesk vláhy, která se mu teď začala sbíhat na čele. Ztěžka polkl. Oči měl vyhaslé.

„Přestaňte si cintat pentli a vyložte karty na stůl,“ řekl. Pojednou se zacenil, tak trochu jako vlk. „Ale na to, abyste ji chránil, ste sem dorazil trochu pozdě, co?“ Poťouchlý úšklebek, který měl na jeho obličeji domovské právo, se už zase vracel do vlasti, pomalu, ale ochotně.

Típl jsem cigaretu a vytáhl jinou, a abych se neprozradil, uchýlil jsem se k té zdlouhavé, nicotné proceduře se zapalováním, odhazováním zápalky a vyfukováním kouře z koutku úst a vdechoval jsem tak zhluboka, jako kdybych místo v tom mizerném kutlochu seděl na vrcholku hory, pod jejímž úpatím burácí oceán - zkrátka předvedl jsem všechny ty otřepané hejblíky svého povolání.

„No dobrá,“ řekl jsem. „Přiznávám, že to je žena. Abych vám udělal radost, připouštím, že musela přijít nahoru, když už byl mrtev. Utekla jistě jen proto, že se hrozně vyděsila.“

„To jistě,“ řekl Flack kousavě. Ten potměšilý úšklebek už byl zase doma, živ a zdrav. „Anebo už celej měsíc nikoho nepřetáhla sekáčkem a vyšla trochu z cviku.“

„Ale proč si brala jeho klíč?“ uvažoval jsem sám pro sebe. „A proč ho odevzdala v recepci? Proč zkrátka nešla po svých a nenechala to celé plavat? I kdyby si myslela, že ty dveře musí zamknout, proč nehodila klíč do vědra s pískem a nezahrabala ho tam? Nebo proč ho nevzala s sebou a někde nepohodila? Proč udělala zrovna to, co ji usvědčovalo, že v tom pokoji byla?“ Sklopil jsem oči a upřel na Flacka drtivý ocelový pohled. „Jediné vysvětlení je ovšem to, že ji někdo viděl, když z toho pokoje odcházela - s klíčem v ruce - a sledoval ji ven z hotelu.“

„A proč by to někdo dělal?“ zeptal se Flack.

„Protože ten, kdo ji viděl, se mohl okamžitě jít podívat do toho pokoje. Měl paklíč.“

Flack po mně mrskl očima a zase je sklopil tak rychle, že to splynulo v jediný pohyb.

„Je jasné, že ji sledoval,“ řekl jsem. „Musel vidět, jak hodila klíč na recepční pult a vyšla z hotelu, a pak ji určitě sledoval ještě kousek dál.“

Flack řekl posměšně: „Kam chodíte na ty senzační nápady?“

Natáhl jsem se přes stůl a přisunul si telefon o kousek blíž. „Udělám nejlíp, když hned zavolám Christyho a rovnou mu to vyklopím,“ řekl jsem. „Čím víc o tom uvažuji, tím víc mám nahnáno. Co když ho opravdu zabila. Vraždníci krýt nemůžu.“

Zdvihl jsem sluchátko z háku. Flack mi prudce připlácí svou vlhkou pracku na ruku. Telefonní přístroj poskočil. „Nechte to.“ Téměř vzlykal. „Šel jsem za ní k vozu, zaparkovala ho kousek dál v ulici. Zapsal jsem si číslo. Rány boží, člověče, neničte mě.“ Začal se zuřivě hrabat v kapsách. „Víte, kolik v tomhle fleku беру? Tak akorát, že mám na cigára a na cigarety, a víc ani šup. Počkejte chvíli. Já myslím -“ Podíval se na stůl a chvíli si vykládal pasiáns s několika ušišmanými obálkami, nakonec z nich jednu vybral a hodil mi ji. „To je poznávací číslo toho vozu,“ řekl

mátožně, „a pro vaše uklidnění vám můžu říct, že sem ho už nadobro zapomněl.“

Podíval jsem se na tu obálku. Bylo tam opravdu načmáráno číslo vozu. Nečitelně a slabě a šejdrem, tak jak si je člověk na ulici v chvatu poznamená na kus papíru, který drží jen tak v ruce. 6 N 333. Kalifornie 1947.

„Spokojenej?“ To byl Flackův hlas. Aspoň vycházel z jeho úst. Odtrhl jsem ten kousek s číslem a hodil mu obálku zpátky.

„4 P 327,“ řekl jsem, dívaje se mu do očí. Nic v nich nebliklo. Ani stín posměchu nebo tajnůstkářství. „Ale jak můžu vědět, že to není nějaké jiné číslo, které jste si tam poznamenal už bůhví kdy?“

„No to mi zkrátka musíte věřit.“

„Popište mi ten vůz.“

„Cadillac se snímací střechou, ne docela novejš, střecha zavřená. Model asi tak z roku 1942. Taková jako našedivělá modrá barva.“

„Popište mi tu ženu.“

„Ale že si toho naporoučíte za svý prachy, čmuchale!“

„Za prachy doktora Hambletona.“

Cukl sebou. „No tak jo. Blondýnka. Bílej kabát s nákým barevným vyšíváním. Širokej modrej slamák. Tmavý brejle. Vysoká asi sto šedesát. Figuru jak modelka.“

„Poznal byste ji - bez těch brýlí?“ zeptal jsem se jako mimochodem.

Předstíral, že o tom uvažuje. Pak zavrtěl hlavou, jako že ne.

„A teď mi ještě jednou řekněte to číslo, Flakoušku!“ vybafl jsem na něho.

„Jaký číslo?“ opáčil.

Nahnul jsem se přes psací stůl a odklepl trochu popela z cigarety na tu jeho bouchačku. Ještě jednou jsem se mu zavrtal pohledem do očí. Ale věděl jsem, že má dohráno. A on to zřejmě

věděl taky. Zvedl pistoli, sfoukl z ní popel a zavřel ji zase do zásuvky ve stole.

„Tak teda dobrá. Seberte se a klusejte,“ zavrčel skrze zaťaté zuby. „Běžte říct poldům, že jsem tu mrtvolu prošacoval. To je rámusu! Možná že kvůli tomu přídu vo flek. Třeba mě i zašijou. Nevídáno. Zavřít můžou, pustit musej. Rakousek si nemusí lámat hlavičku, kde potom veme na kafe s kobližkama. Snad ste si nemyslel, že těma černejma brejlema vožulila takovýho starýho koumese, jako je Flakouš. Co já už viděl filmů - a teď abych nepoznal takovou pěknou čičinku? A jestli chcete něco vědět, tahle lodyha se uchytila na hezkejš pár roků. Ta udělá díru do světa - a kdoví -“ vítězoslavně se na mě zakřenil, „třebas bude jednoho krásnýho dne potřebovat hlídače. Chláпка, co by se vometal furt kolem ní, na všechno dával majzla a staral se, aby nespadla do žádnýho maléru. Takovýho, co se vyzná v tlačení a není žádněj hamoun... Co to do vás vjelo?“

Pootočil jsem hlavu do strany a naklonil se kupředu. Poslouchal jsem. „Zdalo se mi, že slyším kostelní zvon,“ řekl jsem.

„Tady není široko daleko žádněj kostel,“ řekl opovržlivě. „To vám jenom lupe v tom vašem platinovém mozku.“

„Jen jediný zvon,“ řekl jsem. „A tak pomalu vyzvání. Tomu se myslím říká, že zvoní hranu.“

Flack naslouchal se mnou. „Já nic neslyším,“ řekl zostra.

„Ale co vás vede, vy to přece nemůžete slyšet,“ řekl jsem. „Vy jste ten jediný chlápek na celém světě, který to nebude moct slyšet.“

Zůstal jen tak sedět a mžoural na mne přimhouřenýma šejdířskýma očkama a ten jeho šejdířský knírek se mu blýskal. Ruka opřená o psací stůl mu zacukala, bůhvíproč.

Zůstavil jsem ho jeho myšlenkám, pravděpodobně stejně malým, ošklivým a ustrašeným, jako byl ten člověk sám.

Ten činžák byl až na Doheny Drive, na svahu pod Stripem. Byly to vlastně dvě budovy, jedna za druhou, volně spojené vydlážděným dvorem s fontánou a jednou místností, která byla postavena nad spojovacím obloukem. Ve vestibulu s obložením z napodobeného mramoru byly dopisní schránky a zvonky. Nad třemi z šestnácti schránek chyběly cedulky s jmény. A jména, která jsem si tam přečetl, mi neříkala vůbec nic. Zkrátka ta celá fuška chtěla ještě drobátko propracovat. Zkusil jsem otevřít dveře v průčelí a zjistil jsem, že nejsou zamčené, ale ještě pořád to chtělo drobátko propracovat.

Venku stály dva cadillacy, jeden lincoln continental a jeden packard clipper. Ani jeden z těch cadillaců neměl správnou barvu ani číslo. Na druhé straně ulice se chlapík v rajtkách rozvaloval v nízké lancii, nohy přehozené přes dvířka. Kouřil a civěl vzhůru na bledé hvězdy, které měly dost fištrónu, aby si zachovaly co největší odstup od Hollywoodu. Vystoupil jsem po srázném kopci na bulvár, přešel o jeden blok dál na východ a vmáčkl se do telefonní budky, dusné až k zalknutí. Vytočil jsem číslo chlápka zvaného Peoria Smith, kterému se tak říkalo proto, že koktal - taky jedna taková záhadička, kterou jsem ještě neměl čas rozlousknout.

„Mavis Weldová,“ řekl jsem. „Telefonní číslo. Tady je Marlowe.“

„B-b-b-beze vše-všeho,“ řekl. „M-M-Mavis W-Weldová, jo? T-ty chceš je-její t-t-telefon?“

„Kolik to bude dělat?“

„N-no t-to by bylo d-deset vo-vočí,“ řekl.

„Tak zas zapomeň, že jsem volal,“ řekl jsem.

„Po-po-počkej! Já přece nesmím č-čísla těch břehůlek nikomu dávat. Jako asák produkce беру na sebe velkej risk.“

Čekal jsem a vdechoval to, co jsem předtím vydýchal.

„Adresa patří k tomu, to se ví,“ škemral Peoria; teď už úplně zapomněl koktat.

„Pět babek,“ řekl jsem. „Adresu už mám. A nehandrkuj se se mnou. Jestli si myslíš, že jsi z těch šizuňků u filmu jedinej, kdo prodává tajná telefonní čísla -“

„Hele, tak moment,“ řekl otráveně a šel si pro ten svůj červený zápisníček. Byl to takový zvrácený kokta. Koktal, jen když nebyl rozčilený. Vrátil se zas k telefonu a nadiktoval mi to číslo. Centrál Crestview, samozřejmě. Kdo v Hollywoodu nemá číslo z Crestview, je učiněný lazar.

Otevřel jsem tu skleněnou a ocelovou kobku, abych do ní vpustil trochu vzduchu, a vytočil jsem to číslo. Telefon dvakrát zazvonil a pak se ozval vláčný smyslný hlas. Zavřel jsem dveře budky.

„Ááno?“ zavrkal ten hlas.

„Prosím slečnu Weldovou.“

„A neřekl byste mi laskavě, kdo volá?“

„Mám tu nějaké snímky, které mi dal Whitey, abych je ještě dnes večer doručil.“

„Whitey? A kdo je Whitey, amigo?“

„Hlavní fotograf z ateliérů,“ řekl jsem. „Copak to nevíte? Přijdu nahoru, když mi řeknete číslo bytu. Jsem jen kousek od domu.“

„Slečna Weldová se koupe.“ Zasmála se. Nepochybuju, že v jejím okolí se ten smích rozklínal jako stříbrné zvonečky. Ale mně to v té budce spíš znělo, jako když někdo ukládá kastroly do kredence.

„Ty fotky ale rozhodně přineste. Jistě by je hrozně ráda viděla. Byt číslo čtrnáct.“

„Budete tam taky?“

„Ale ovšem. No samozřejmě. Proč se ptáte?“

Zavěsil jsem a vypotácel se z budky na čerstvý vzduch. Chlápek v rajtkách ještě pořád visel přes tu lanciu a jeden z cadillaců, co stály před domem, zmizel, zato tam přibýly dva buicky se snímací střechou. Stiskl jsem zvonek u čísla čtrnáct a prošel vnitřním dvorem, kde tenký paprsek světlometu prosvěcoval šarlatové květy čínského zimolezu. Jiné světlo dopadalo shora na velikou ozdobnou nádržku plnou vypasených zlatých rybiček a tichých leknínů, jejichž květy se na noc pevně zavřely. Kolem stálo pár kamenných laviček a zahradní houpačka. Nevypadalo to na zvlášť drahé bydlení, ale toho roku bylo každé bydlení drahé. Ten byt byl v prvním poschodí a vcházelo se do něj z širokého odpočívadla, kde byly jen dveře proti sobě.

Zvonek zazvonil a dveře otevřela vysoká tmavovlasá dívka v širokých jezdeckých kalhotách. Říct, že vypadala svůdně, ani zdaleka nestačí. Ty kalhoty byly zrovna tak uhlově černé jako její vlasy. Měla bílou hedvábnou blůzu a kolem krku volně uvázanou purpurovou šálu. Ale ta nebyla tak ohnivá jako její ústa. V maličkých zlatých kleštičkách držela dlouhou hnědou cigaretu. Na prstech měla víc prstenů, než jim svědčilo. Černé vlasy jí uprostřed dělila sněhobílá čára pěšinky a táhla se jí přes temeno hlavy dozadu, až sklouzla z dohledu. Dva tlusté copy těch lesklých černých vlasů jí visely po obou stranách štíhlého snědé hrdla. Na koncích je měla svázané drobnými purpurovými stužkami. Ale žádná malá holčička to už nebyla, a hezky dávno.

Šlehla po mých prázdných rukou. Zvětšeniny filmových záběrů bývají zpravidla příliš veliké, než aby se daly nosit po kapsách.

Řekl jsem: „Rád bych mluvil se slečnou Weldovou.“

„Můžete ty snímky dát mně.“ Její hlas byl chladný, táhlý a uštěpačný, ale z očí jí koukalo něco docela jiného. Bylo zřejmé, že dostat ji dá přibližně tolik práce jako zaskočit si k holiči.

„Promiňte, ale musím je odevzdat slečně Weldové osobně.“

„Už jsem vám řekla, že se koupe.“

„Tak já počkám.“

„Víte jistě, že ty fotky vůbec máte, amigo?“

„Tak jistě, jak jen je za dané situace možné. Proč?“

„Vaše jméno?“ Její hlas utkvěl na tom posledním slůvku jako náhlý závan větru, který se zmocní peříčka. Zavrkal a nadnesl se, vzlétl do výše a zavířil a úsměv jako nevyřčená výzva se jí jemně rozehrál v koutcích rtů, docela zlehýnka, jako když se dítě pokouší zachytit sněhovou vločku.

„Váš poslední film byl nádherný, slečno Gonzalesová.“

Úsměv vyšlehl jako blesk a prozářil celou její tvář. Napřímila se a tělem jí proběhlo blažené zachvění. „Ale vždyť byl příšerný,“ zazářila na mne. „Úplně příšerný, vy můj rozkošný chlapečku. Vždyť přece sám moc dobře víte, že to byla úplně příšerná pitomina.“

„Nic, v čem hrajete vy, mi nemůže připadat příšerné, slečno Gonzalesová.“

Couvla ode dveří a kývla na mne, abych vešel. „Napijeme se spolu,“ řekla. „Šíleně krásně se spolu napijeme. Já miluju lichotky, i když jsou sebevyhlanější.“

Vešel jsem. Kdyby mi někdo vrazil pistoli do ledvin, vůbec by mě to nepřekvapilo. Stála tam tak, že jsem si musel bezmála odstrčit její vnady z cesty, abych mohl projít. Její voňavka připomínala Tádž Mahál za měsíčního svitu. Zavřela dveře a odtančila k malému posuvnému baru.

„Skotskou? Nebo vám mám něco namíchat? Já dovedu namixovat jedinečně hnusný martini.“

„Radši skotskou, děkuju.“

Nalila dva drinky do sklenic, kterých se klidně mohlo používat na odkládání deštníků. Posadil jsem se na kretonovou židli a rozhlédl se. Pokoj byl staromódně zařízený. Byl tam falešný krb na plyn s mramorovou římsou, popraskaná malba, na zdi dvě křiklavě strakaté mazanice, tak ohavné, že musely stát řůru peněz, starý černý odřený Steinway, pro změnu bez španělského přehozu. Všude se povalovala spousta zánovních knížek v pestrých přebalech a v rohu stála dvouhlavňová brokovnice s pěkně vyřezávanou pažbou a s hlavními převázanými bílou saténovou stuhou. Hollywoodské vtípky.

Černá dáma v rajtkách mi podala sklenici a usedla na opěradlo mé židle. „Jestli chcete, můžete mi říkat Dolores,“ řekla a přihnula si z té své holby.

„Díky“

„A jak mám říkat já vám?“

Jen jsem se zazubil.

„Nemyslete si,“ řekla, „já vím docela přesně, že jste lhář prolhaný a že nemáte v kapse žádné snímky. Ale ani mi nenapadne vměšovat se do vašich vysoce soukromých záležitostí.“

„Že ne?“ Natankoval jsem pár centimetrů šťávy. „V čempak se asi slečna Weldová koupe? Jen tak postaru v mydlinkách nebo v nějakém lektvaru z arabského koření?“

Mávla tím malým zlatým svěráčkem s oharkem hnědé cigarety. „Nechcete jí pomoci? Koupelna je tamhle - za tím obloukem doprava. Dveře pravděpodobně nejsou zamčené.“

„Když je to tak snadné, nemám zájem,“ řekl jsem.

„Aha,“ znovu se zářivě usmála. „Vy rád překonáváte obtíže. To si musím pamatovat a nebýt příliš přítulná, vidíte?“ Odsunula se elegantně z opěradla mé židle a típla cigaretu, přičemž se naklonila tak, abych ocenil křivku jejích boků.

„Nenamáhejte se, slečno Gonzalesová. Já jsem sem přišel jen něco projednat. Nemám vůbec v úmyslu někoho znásilnit.“

„Že ne?“ Ted' byl její úsměv hebký, lenivý a - lepší slovo mi nenapadá - dráždivý.

„Ale spěju k tomu vůčihledě, to je fakt,“ řekl jsem.

„S vámi je zábava, vy neřáde,“ pokrčila rameny a zmizela za obloukem, ten půllitr skotské s vodou v ruce. Zaslechl jsem jemné zaťukání na dveře a její hlas: „Zlatíčko, je tady nějaký člověk, a že prý ti přinesl fotky z ateliéru. Aspoň to říká. Muy simpático. Muy guapo también. Con cojones.“

Hlas, který jsem už jednou slyšel, odsekl zostrá: „Mlč, ty couro. Za chvíli jsem tam.“

Gonzalesová se zas objevila v oblouku a broukala si nějakou písničku. Sklenici už měla prázdnou. Zamířila rovnou k baru. „Ale vy nic nepijete,“ vykřikla, když uviděla mou sklenici.

„Už jsem po večeři. A vůbec, můj žaludek má obsah jen jeden litr. Rozumím trochu španělsky.“

Pohodila hlavou. „Zhrozil jste se?“ Zakroutila očima. Ramena jí zavířila jako v tanci.

„Já se hned tak nezhrozím.“

„Ale slyšel jste, co jsem říkala? Madre de Dios! To mě hrozně mrzí.“

„To snad ne,“ poznamenal jsem.

Nalila si další whisky se sodou.

„Ano, opravdu mě to mrzí,“ povzdechla si. „Totiž aspoň si myslím, že mě to mrzí. Někdy to nevím docela jistě. Někdy na to zkrátka kašlu. Je to všechno takový zmatek. Přátelé mi domlouvají, abych nemluvila tak bez obalu. Ale šokuju vás, vidíte?“ Už zase seděla na opěradle mé židle.

„Ne. Ale kdybych se někdy chtěl jaksepatří šoknout, věděl bych, kam si pro to zajít.“ Nedbale postavila sklenici někam dozadu a naklonila se ke mně.

„Jenže já tu nebydlím,“ řekla. „Bydlím v Chateau Bercy.“

„Sama?“

Klepla mě hravě přes špičku nosu. Než jsem se nadál, už mi seděla na klíně a zkoušela mi ukousnout špičku jazyka. „Ach ty neřáde jeden, ty jsi takový rozkošný,“ řekla. Ústa měla žhavá, jak jen mohou ústa být. Její rty pálily jako suchý led. Prudce mi dorážela jazykem na zuby. Její oči vypadaly obrovské a černé a pod duhovkami bylo vidět bělmo.

„Jsem tak unavená,“ zašeptala mi přímo do úst. „Jsem tak vyčerpaná, tak šíleně unavená.“

Ucítil jsem, že mi zajela rukou do náprsní kapsy. Vší silou jsem ji odstrčil, ale náprsní tašku mi už sebrala. Se smíchem s ní odhopkala z mého dosahu, otevřela ji a začala se v ní probírat prsty, které se míhaly jako drobní hádkové.

„Moc mě těší, že jste se vy dva seznámili,“ ozvalo se chladně z druhé strany. Mavis Weldová stála pod obloukem.

Vlasy měla nedbale rozčechrané a zřejmě jí nestálo za to se nalíčit. Na sobě měla župan a skoro nic jiného. Nohy jí vězely v zelenostříbrných pantoflíčkách. V očích měla prázdno, na rtech opovrhlivý úsměv. Ale byla to ta dívka, bez brýlí jako s brýlemi.

Miss Gonzalesová po ní bystře střelila očima, zaklapla mou náprsní tašku a hodila mi ji. Chytil jsem ji a zase jsem si ji strčil do kapsy. Přistoupila ke stolu, sebrala z něho černou kabelku s dlouhým řemenem, hodila si ji přes rameno a šla ke dveřím.

Mavis Weldová se ani nepohnula, ani se za ní nepodívala. Dívala se na mne. Ale její obličej neprozrazoval ani sebemenší vzrušení. Gonzalesová otevřela dveře, vyhlédla ven, zase je přivřela a otočila se.

„Jmenuje se Philip Marlowe,“ řekla Mavis Weldové. „Hezké jméno, nemyslíš?“

„Nevěděla jsem, že ti stojí za to, ptát se jich na jména,“ řekla Mavis Weldová. „Málokdy je znáš dost dlouho, aby ti na to vůbec vybyl čas.“

„A vida,“ odpověděla Gonzalesová jemně. Otočila se a trochu se pousmála. „Není to rozkošný způsob, jak říct děvčeti, že je kurva?“

Mavis Weldová neřekla nic. Její obličej byl úplně bezvýrazný.

„Ale zato se mi musí nechat,“ řekla Gonzalesová a znovu otevřela dveře, „že jsem aspoň v poslední době nespala s žádným pistolníkem.“

„A víš jistě, že tě neklame paměť?“ zeptala se jí Mavis Weldová přesně týmž tónem. „Jen otevři ty dveře a vypadni, milunko. Dneska je den, kdy se u nás vynáší smetí.“

Gonzalesová se na ni pomalu, zpříma podívala očima, které bodaly jako nože. Pak slabě zasykla mezi zuby a rozrazila dveře dokořán. Zabouchly za ní, až se stěny zatřásly. Ale utkvělý temně modrý svit v očích Mavis Weldové při té ráně ani nezablikal.

„Teď je řada na vás, ale nemusíte tak bouchat,“ řekla.

Vytáhl jsem kapesník a otřel si rtěnku z obličej. Měla úplně přesně stejnou barvu jako krev - jako čerstvá krev. „Tohle se může stát každému,“ řekl jsem. „A já se s ní nemuchlal. To ona se mnou.“

Odpochodovala ke dveřím a rázně je otevřela. „Tak hybaj, hrdino dívčích snů. Mrskněte sebou.“

„Přišel jsem ve vážné věci, slečno Weldová.“

„No ovšem. To si dovedu představit. Už ať jste venku. Neznám vás. Nechci vás znát. A i kdybych vás chtěla poznat, teď k tomu není ani příhodný den, ani hodina.“

„Příhodná chvíle, místo a má milovaná, proč nesejdou se nikdy pospolu?“ řekl jsem.

„Co to má být?“ Snažila se vyhodit mě ze dveří špičkou brady, ale na to přece jen nestačila.

„Browning. Ten básník, nikoli pistole. Mám dojem, že pistole by se vám určitě lip hodila.“

„Koukejte, chlapečku, dáte si říct po dobrém, anebo musím zavolat domovníka, aby vás shodil ze schodů jako pumlíč?“

Šel jsem ke dveřím a zavřel je. Držela se jich až do konce. Sice mě nekopla, ale musela se moc přemáhat. Snažil jsem se odstrčit ji co nejnenápadněji ode dveří. Neustoupila ani o fous. Stála na místě, jednu ruku pořád nataženou ke klice, oči plné temně modré zuřivosti.

„Jestli chcete zůstat takhle blízko u mě,“ řekl jsem, „tak snad abyste si radši oblékla něco bytelnějšího.“

Odtáhla ruku ode dveří a rozmáchla se vší silou. Bouchlo to, jako když Gonzalesová práskla dveřmi, ale tentokrát to taky štíplo. A zároveň jsem si vzpomněl na tu svou ránu v zátylku.

„Bolelo to?“ zeptala se tiše.

Přikývl jsem.

„To jsem ráda.“ Rozehlna se a udeřila mě znovu, pokud možno ještě silněji. „Snad by bylo přece lepší, kdybyste mě políbil,“ vydechla. Oči měla jasné, čiré a unylé. Nenápadně jsem mrkl dolů. Pravou ruku měla velmi odbornícky zaťatou v pěst, která nebyla rozhodně tak malá, aby nemohla účinně zapracovat.

„Věřte mi, že mám dobrý důvod, proč to neudělám,“ řekl jsem. „Ani kdybyste měla v ruce tu svou černou pistolku Nebo ten mosazný boxer, který asi míváte na nočním stolku.“

Usmála se zdvořile.

„Možná že se ukáže, že pracuji pro vás,“ řekl jsem. „A nejsem takový děvkař, abych běhal za každým párem nohou, který se mi nachomýtně do cesty.“ Podíval jsem se jí na ně. Bylo je vidět náramně dobře a skoro až k pomezí čáře Stáhla si župan k tělu, otočila se, a potřásajíc hlavou, přešla k tomu malému baru.

„Jsem svobodná, běloška a plnoletá,“ řekla. „Vyznám se ve všech možných a nemožných postupech. Nebo aspoň doufám. Ale když vás nemůžu zastrašit, vyhodit ani svést, jak se vám mám dostat na kobylku?“

„No -“

„Nic mi neříkejte,“ přerušila mě břitce a otočila se, sklenici v ruce. Napila se, potřásla rozpuštěnými vlasy a trpce se pousmála. „Peníze, no ovšem. Jak jsem mohla být tak zatraceně pitomá a nepomyslet na to.“

„No copak, peníze leccos zmůžou,“ řekl jsem.

Zkřivila znechuceně ústa, ale její hlas zněl téměř laskavě. „Tak kolik?“

„No pro začátek by to stovka úplně spravila.“

„Jste laciný. Takový docela malý skromný padoušek, co? Stovka by to spravila. Copak se stovka ve vašich kruzích počítá za peníze, drahoušku?“

„No tak to zvedněte na dvě. S tím bych už mohl jít do penze.“

„Ještě pořád to je laciné. Samozřejmě k dodání každý měsíc. V pěkné čisté obálce?“

„Tu obálku si můžete nechat. Stejně by se zašpinila.“

„A co vlastně bych za ty peníze dostala, můj rozmilý fizlíku? Jak vidíte, je mi úplně jasné, co jste zač.“

„Dostala byste stvrzenku. Kdo vám řekl, že jsem fízl?“

Na krátký okamžik se na mě zahleděla vlastníma očima, ale hned zase zapadla do té své komedie. „Nejspíš jsem to poznala po čichu.“ Upíjela ze sklenice a dívala se přes ni na mne se slabým pohrdlivým úsměvem.

„Už mi začíná svítat, že si ty své dialogy píšete sama,“ řekl jsem. „Pořád jsem se divil, cože jsou tak uhozené.“

Přikrčil jsem se. Postříklo mě jen několik kapek. Sklenice se roztříštila o zeď za mými zády. Střeby spadaly docela tiše na zem.

„No a tímto jsem myslím vyčerpala veškerý dívčí půvab, jímž vládnu,“ řekla úplně klidně.

Přešel jsem přes pokoj a vzal si klobouk. „Nikdy jsem si nemyslel, že jste ho zavraždila vy,“ řekl jsem. „Ale neškodilo by mít nějaký důvod pro to, abych nebyl povinen nikomu vykládat, že

jste tam byla. K tomu by mi stačilo dostat od vás patřičnou zálohu na důkaz, že pro vás pracuju. A aspoň tolik informací, kolik jich mít musím, abych byl oprávněn tu zálohu přijmout.“

Vzala si z kazety cigaretu, vyhodila ji do výšky, docela lehce ji zachytila mezi rty a zapálila sirkou, která se jí objevila v ruce jakoby sama od sebe.

„I propánajána, tak já jsem teda někoho zabila?!“ zeptala se. Ještě pořád jsem držel v ruce ten klobouk. Připadal jsem si s ním jako pitomec. Ani nevím proč. Nasadil jsem si jej a zamířil ke dveřím.

„Doufám, že máte na taxíka, abyste se dostal domů,“ řekl za mnou opovržlivý hlas.

Neodpověděl jsem. Nezastavil jsem se. Když už jsem sahal po klice, řekla: „A taky doufám, že vám slečna Gonzalesová dala svou adresu a číslo telefonu. Z té můžete vytáhnout všechno možné - dokonce, jak jsem slyšela, i peníze.“

Zase jsem tu kliku pustil a rychle jsem přešel přes pokoj k ní. Stála bez hnutí a úsměv jí nesklouzl ze rtů ani o milimetr.

„Podívejte,“ řekl jsem. „Vy mi to nebudete věřit, ale mě sem přivedla taková neslýchané bláhová myšlenka, že snad potřebujete pomoc - a že vám bude dost zatěžko najít někoho, na koho je spolehnout. Říkal jsem si, že jste do toho pokoje šla asi proto, abyste si tam něco odkoupila. A fakt, že jste tam šla sama a riskovala, že vás někdo pozná, - a taky že vás poznal hotelový fízl, jehož morální zásady se co do pevnosti vyrovnají hodně vetché staré pavučině - to všechno mě přivedlo na myšlenku, že jste se dostala do nějakého typicky hollywoodského průšvihy, který může člověku nadobro zlomit vaz. Jenže vy v žádném maléru nejste. Sluníte se v plné záři reflektoru a předvádíte mi všechny otřepané šmírácké kejkle z té nejubožejší slátaniny, v jaké jste kdy hrála - jestli se tomu vůbec dá říct hraní -“

„Mlčte,“ zasykla mezi zuby tak pevně zaťatými, že skřípaly. „Mlčte, vy kryso jedna vlezlá, vyděračská, čmuchalská.“

„Vy mě vůbec nepotřebujete,“ řekl jsem. „Nepotřebujete nikoho. Máte tak nabroušený jazyk, že byste s ním mohla vyříznout díru do ocelového bunkru. Dobrá. Spusťte tu svou vyřídilku a vymotejte se z téhle situace sama. Já vám v tom bránit nebudu. Jen nechtějte, abych to poslouchal. Div že neroním slzy při pomyslení, že takové milé malé nevinátka jako vy může být tak zatraceně prohnaná. Ranila jste mé srdce, děvuško. Zrovna jako Margaret O'Brienová.“

Ani se nepohnula, ani nevydechla, když jsem přistoupil ke dveřím a otevřel je. Nevím proč. Tak skvělý ten můj proslov zase nebyl.

Sešel jsem po schodech a přes nádvoří, a když jsem vycházel z hlavních dveří, málem jsem vrazil do štíhlého temnookého chlápka, který tam stál a zapaloval si cigaretu.

„Promiňte,“ řekl klidně, „připletl jsem se vám do cesty.“

Chtěl jsem ho obejít, ale vtom jsem si všiml, že drží ve zdvižené ruce klíč. Chňapl jsem po něm a vytrhl mu jej z ruky, jen tak pro nic za nic. Podíval jsem se na číslo, které bylo na klíči vyraženo. Byla to čtrnáctka. Byt Mavis Weldové. Odhodil jsem ten klíč za křoví.

„Nepotřebujete ho,“ řekl jsem. „Dveře nejsou zamčené.“

„No ovšem,“ řekl. Podivně se usmíval. „Jsem to hlupák.“

„To jste,“ řekl jsem. „Jsme oba pitomci. Každý, kdo se s touhle courou zahazuje, je padlý na hlavu.“

„To bych zrovna netvrdil,“ řekl tiše a jeho malé smutné oči mě pozorovaly skoro bezvýrazně.

„Ani nemusíte,“ řekl jsem. „Už jsem to prohlásil za vás. Promiňte mi, prosím vás. Jdu vám najít ten klíč.“ Zašel jsem za křoví, zvedl klíč a podal mu jej.

„Mockrát vám děkuju,“ řekl. „A mimochodem -“ zarazil se. I já jsem se zarazil. „Doufám, že jsem se nevmísil do nějaké zajímavé hádky,“ řekl. „To bych moc nerad. Tak ne?“ Usmál se. „Inu, když jsme oba přátelé slečny Weldové, snad bych se měl představit. Jmenuju se Steelgrave. Neviděl jsem vás už někdy?“

„Ne, pane Steelgrave, ještě nikdy jste mě neviděl,“ řekl jsem. „Já se jmenuju Marlowe, Philip Marlowe. Je krajně nepravděpodobné, že jsme se my dva už někde setkali. A budete se divit, ale já o vás nikdy ani neslyšel, pane Steelgrave. Takže by mi bylo úplně putna, i kdybyste se třeba jmenoval Kuňka Moyer.“ Nikdy jsem si nedokázal vysvětlit, proč jsem to vlastně řekl. Neměl jsem pro to vůbec žádný důvod, vypleskl jsem prostě jméno, které jsem nedávno slyšel. Mužův obličej podivně ztuhl. V jeho tichých černých očích se objevil prazvláštní strnulý pohled. Vyndal si cigaretu z úst, podíval se na ni, odklepl trochu popela, ačkoli nebylo co odklepávat, sklopil oči a řekl: „Kuňka Moyer? Nezvyklé jméno. Nikdy jsem je neslyšel. Je to někdo, koho bych měl znát?“

„Ani ne, ledaže chováte obzvláštní sympatie k sekáčkům na led,“ řekl jsem a šel. Sestoupil jsem ze schodů, přešel přes ulici k svému vozu a než jsem nastoupil, ještě jsem se ohlédl. Stál tam a díval se na mne, cigaretu v ústech. Na tu vzdálenost jsem nemohl rozeznat, zda se vůbec nějak tváří. Když jsem se na něho díval, nepohnul se z místa, neudělal ani nejmenší posunek. Neotočil se. Prostě tam jen tak stál. Vlezl jsem do vozu a ujel jsem.

Zamířil jsem na jih po bulváru Sunset, ale domů jsem nejel. V La Brea jsem zabočil na sever a vyhoupl se přes Vysočinu, projel průsmekem Cahuenga a zase dolů na bulvár Ventura, kolem Studio City, Sherman Oaks a Encina. Nebyl to žádný samotářský výlet. Tahle silnice není nikdy opuštěná. Draví hauři ve speciálně karosovaných fordkách vystřelovali z proudu vozidel a zase do něho klouzali, míjeli blatníky jiných aut o milimetry, ale nějakým zázrakem o ně nikdy ani neškrtili. Unavení muži v zaprášených tudorech a sedanech pokaždé ucukli a pevněji sevřeli volanty a štípali si to dál na sever a na západ k domovu a k večeři, vstříc večeru strávenému nad sportovní rubrikou novin u řvoucího rádia, v kruhu ukňouraných rozmazlených dětí, po boku žvanivé, hloupé manželky. Míjel jsem dryáčnické neónové reklamy a falešná průčelí za nimi, zaplivané stánky s karbanátky, vyparáděné jako paláce, kruhová prostranství před zájezdními hostinci, kde vám pinglové s prohnányma očima servírují jídlo až do vozu a výčepní pulty se jen blyští, ale kuchyně jsou tak zpustlé a zaneřáděné, že by tam chytla otravu i ropucha. Ohromné nákladáky s vleky rachotily přes Sepulvedu směrem od Wilmingtonu a San Pedra, a když zahýbaly k horské dálnici a rozjížděly se od dopravních světél na jedničku, řvaly jako lvi v zoologické zahradě.

Z kopců za Encinem zamrkalo tu a tam skrze husté stromy světélko. Domy filmových hvězd. Filmové hvězdy, no fuj. Veteránky z tisíců postelí. Přestaň, Marlowe, dnes večer snad už nejsi ani lidský.

Vzduch se ochladil. Dálnice se zúžila. Vozů teď bylo tak pořádku, že jejich světla bodala do očí. Cesta stoupala mezi křídovými stěnami a vánek na vrcholu lehýnce přitančil nocí přímo od oceánu.

Navečeřel jsem se v hostinci blízko Thousand Oaks, Jídlo bylo mizerné, ale obsluha rychlá. Nacpěte jim panděra a pak je vykopněte. Ať se kšefty hejbou! Nemyslete si, milej pane, že vás tu necháme očumovat nad druhým hrnkem kafe. Zabíráte místo a místo jsou peníze. Vidíte těch lidí támhle za přepážkou? Všichni chtějí jíst. Vzali si totiž do hlavy, že jíst se musí. Jen pámbu ví, proč se chtějí najíst zrovna tady. Kdyby si doma otevřeli konzervu, pochutnali by si lip. Ale to víte, nemají stání. Zrovna jako vy. Nedá jim to, aby nevytáhli aut'ák z garáže a nevyrazili do šíra. Samé dojný krávy pro ty zloděje, co teďka skoupili restaurace. No a už jsme zase v tom. Dnes večer už nejsi ani lidský, Marlowe.

Zaplatil jsem a stavěl se ve výčepu na kapku koňaku, abych zalil ten newyorský řízek. Proč newyorský?, uvažoval jsem. Válcovny plechu jsou přece v Detroitu. Vysel jsem ven do nočního vzduchu, který se dosud nikomu nepodařilo rozparcelovat a hodit na trh. Ale pravděpodobně na tom už spousta lidí pracuje. Žádný strach, však oni to nějak zvládnou.

Zajel jsem až k oxnardské zkratce a tam jsem otočil a jel zpátky podél oceánu. Obrovské vozy o osmi a šestnácti kolech proudily na sever, celé ověšené oranžovými světly. Po pravé straně se mohutný, těžkopádný Tichý oceán trmácel proti břehu jako posluhovačka cestou z práce domů. Žádný měsíc, žádný pohyb, sotva znatelné šumění příboje. Žádný pach. Ani potuchy po drsné, divoké vůni moře. Kalifornský oceán. Kalifornie, jarmark Spojených států. Ode všeho co nejvíc, a od ničeho to nejlepší. A už jsme zas tam, kde jsme byli. Ty nejsi dnes večer lidský, Marlowe.

Tak nejsem. A proč bych byl? Sedím si v té své kanceláři, hraji si s mrtvou mouchou, a kde nic tu nic, vpadne mi tam taková

nemastná neslaná cácora z Manhattanu v Kansasu a uvrťá mě, abych jí za mizernou ušišmanou dvacku hledal bratříčka. Bratříček nestojí za fajfku tabáku, ale ona si vzala do hlavy, že ho najde. Načež já přivinu tu závratnou sumu na prsa a hasím si to do Bay City, kde zažiji takovou nudu, že div neusnu vestoje. Poznám tam hromadu příjemných lidí, některé se sekáčkem na led v zátylku, jiné bez. Nechám to plavat, ale sám v tom plavu taky. No a pak se ta cácora zas objeví, dvacku mi sebere, dá mi pusku a zas mi ty prachy vrátí, jelikož jsem ještě neodvedl celodenní práci.

Jdu se podívat na doktora Hambletona, očaře na odpočinku (a na jakém!) z El Centra, a znovu se mi dostane příležitost pokochat se pohledem na nejnovější ozdobu pánských zátylků. Ale poldům o tom ani neceknu. Podívám se tomu vašnostovi pod paruku a pak sehraju takovou menší komedii. Proč? Pro koho si tentokrát pálím prsty? Pro blondýnku se svůdnýma očima a s příliš mnoha klíči? Pro děvčátko z Manhattanu v Kansasu? Sám nevím. Vím jenom, že věci nejsou takové, jak se jeví, a mé staré a utahané, ale vždycky spolehlivé tušení mi říká, že jestli se tahle partie sehraje tak, jak byly karty rozdány, doplatí na to ta nepravá osoba. Ale je to moje starost? No a co vlastně je moje starost? Vím to? Věděl jsem to vůbec někdy? Radši o tom pomlčme. Ty snad dnes večer nejsi ani člověk, Marlowe. A možná že jsem jím nikdy nebyl a nikdy nebudu. Třeba jsem jen ektoplazma s licenci soukromého detektiva. Možná že to takhle dopracujeme všichni na tomto studeném, zšeřelém světě, kde se vždycky děje jen to špatné, ale to, co je správné, nikdy.

Malibu. Ještě víc filmových hvězd. Ještě víc růžových a modrých van. Ještě víc ostrápcovaných postelí. Ještě větší potoky Chanelu číslo 5. Ještě víc cadillaců a lincolnů typu continental. Ještě víc účesů rozevlátých větrem, slunečních brýlí, afektovaných gest, rádoby zjemnělých hlasů a morálky děvek z přístavů. No, no,

zaraz. Ve filmu pracuje i spousta slušných lidí. Vidíš to všechno docela zkresleně, Marlowe. Ty snad nejsi dnes večer ani lidský.

Ucítil jsem Los Angeles ještě dřív, než jsem k němu dorazil. Páchlo zatuchle a staře jako obývací pokoj, který byl příliš dlouho zavřený. Ale ta barevná světla člověka ošálila. Ta světla byla nádherná. Chlápkovi, co vynalezl neónová světla, by se měl postavit pomník. Patnáct poschodí vysoký a z jediného kusu mramoru. To byl přece sekáč, ten vážně dokázal udělat z ničeho něco.

Zašel jsem si do kina a jako naschvál v tom filmu musela hrát Mavis Weldová. Byla to taková podívaná samé sklo a samý chrom, ve které se všichni zbytečně moc usmívají a zbytečně moc mluví a vědí o tom. Ženy v jednom kuse stoupaly po vysokých točitých schodech, aby se převlékly do jiných šatů. Muži si v jednom kuse vybírali z přepychových kazet omonogramované cigarety a cvakali přepychovými zapalovači jeden druhému do obličeje. A sluha byl celý shrbený od toho, jak věčně nosil přes terasu podnosy s pitivem k bazénu velikému přibližně jako Hurónské jezero, ale mnohem úhledněji upravenému.

První milovník byl dobromyslný šmírák, jehož neodolatelný půvab se už začínal trochu třepit ve švech. Hvězda filmu byla nafrčená bruneta se zpupnýma očima, která, jak prozradilo pár nešikovných detailů, už neuvidí své pětáctýřicáté narozeniny, ani kdyby si ty oči vykoukala. Mavis Weldová vystupovala v druhé hlavní ženské roli a hrála tak trochu jako svázaná. Byla dobrá, ale mohla být desetkrát lepší. Jenže kdyby byla desetkrát lepší, vyhodili by polovičku jejích scén, aby ne-zastínily hlavní představitelku. Byla to tak brilantní ukázka provazolezeckého umění, jaká se vidí málokdy. No, odteďka už nebude Mavis Weldová chodit po provaze. Teď to bude spíš houslová struna. Napjatá ve veliké výšce. A nebude pod ní žádná síť.

Měl jsem proč vrátit se do kanceláře. Ten doporučený dopis s oranžovým lístkem by tam teď už měl být. Ve většině oken budovy byla tma, ale ne všude. I v jiných branžích, než je ta moje, pracují lidé po nocích. Zřízenec ve výtahu vychraptěl odněkud z hloubi hrdla „Brej' čír,“ a vyvezl mě nahoru. Na chodbě byly osvětlené a otevřené dveře těch místností, kde uklízečky ještě odstraňovaly trosky promarněných hodin. Zabočil jsem za roh kolem žalostně vyjícího vysavače, vešel jsem do své temné kanceláře a otevřel okna. Posadil jsem se za psací stůl a nedělal jsem vůbec nic, ani jsem nemyslel. Žádný spěšný dopis nepřišel. Veškerý hluk z budovy, kromě toho vysavače, jako by vyvanul do ulice a ztratil se mezi roztočenými koly nesčetných vozů. Potom někde venku na chodbě začal kdosi elegantně a virtuózně hvízdát „Lili Marlene“. Věděl jsem, kdo to je. Noční hlídač, který kontroluje dveře. Rozsvítil jsem lampu na psacím stole a hlídač přešel kolem mých dveří a ani na ně nesáhl. Jeho kroky se vzdálily a pak se zase vrátily, ale teď zněly jinak, spíš šouravě. Ozval se bzučák ve vedlejší místnosti, která zůstávala nezamčena. To bude ten spěšný dopis. Šel jsem si pro něj, jenže žádný dopis to nebyl.

Tlust'och v nebesky modrých kalhotách právě zavíral dveře tak krásně lážo - plážo, jak to dovedou jen tlustí lidé. Nebyl sám, ale já si nejdřív prohlédl jeho. Zabíral pořádný kus do výšky i do šířky. Mladý ani hezký nebyl, ale vypadal odolně. K těm bleděmodrým gabardénovým kalhotám měl dvoubarevnou kazajku, ze které by se udělalo nanic i zebře. Límec kanárkově žluté košile měl rozhalený, jak nejvíc to šlo, což bylo nezbytné, měl-li mu tamtudy projít krk. Byl bez klobouku a baňatou hlavu mu zdobil slušně

hustý porost lososově růžových vlasů. Přeražený nos mu docela dobře srostl, ale žádný výstavní kousek to stejně nikdy nebyl.

Ten týpek, co přišel s ním, byl takový nedomrlý houžvička s červenýma očima a s rýmou, Věk asi dvacet, výška něco přes sto šedesát, tenký jak sláma z koštěte. Škubal nosem, škubal ústy, škubal rukama a vypadal strašně zbízle.

Tlust'och se bodře usmál: „Mám čest s panem Marlowem, že ano?“

Řekl jsem: „A s kým jste myslel?“

„Na obchodní návštěvu je už trochu pozdě,“ řekl tlust'och a rozpřáhl ruce, čímž zakryl půl kanceláře. „Doufám, že vám to nevadí. Nebo máte tolik kšeftů, že víc už nemůžete zastat?“

„Ty frky si nechte od cesty. Mám nervy nadranc,“ řekl jsem. „A kdopak je ten narkomanek?“

„No pojd' sem, Alfréde,“ řekl tlust'och svému společníku. „A přestaň se upejpat, nejsi malá holčička.“

„Roztrhni si kušnu hákem, vole,“ odpověděl Alfréd.

Tlust'och se ke mně nevzrušeně obrátil. „Proč tohle všichni ti hejhulové říkají? Směšný to není, vtipný to není, neznamená to vůbec nic. Jo Alfréd, to je velikej problém. Víte, já mu to jeho píchání zatrh, aspoň teda načas. Řekni hezky panu Marlowovi ‚dobrý večer‘, Alfréde.“

„Ajci vysere voko,“ řekl Alfréd.

Tlust'och si vzdychl. „Jmenuju se Elephant. Joseph P. Elephant.“

Neřekl jsem nic.

„Copak že se nesmějete,“ řekl tlust'och. „Jsem na to zvyklej. Mám to jméno už celej život.“ Přistoupil ke mně s napřaženou rukou. Stiskl jsem ji. Tlust'och se mi vlídně usmál do očí. „Tak Alfréde,“ řekl, aniž se otočil.

Alfréd udělal zdánlivě docela nepatrný a bezvýznamný pohyb, ale když jej dokončil, mířila na mne těžká automatická pistole.

„Bacha, Alfréde,“ řekl tlust’och a stiskl mi ruku silou, která by stačila ohnout ocelový nosník. „Ještě ne.“

„Roztrhni si kušnu hákem, vole,“ řekl Alfréd. Zbraň mi mířila přímo na prsa. Alfrédovy prsty tiskly spušťadlo. Díval jsem se na ně. Věděl jsem přesně, ve kterém okamžiku kohoutek spustí. Ale jako by mi na tom vůbec nezáleželo. Tohle se přece odehrává ve filmu, v nějakém mizerném krváku. Mně se to stát nemůže.

Kohoutek pistole suše cvakl naprázdno. Alfréd otráveně zažbrblal, zbraň se sklonila a pojednou zmizela tak, jak se objevila. Alfréd sebou zase začal škubat. Dokud měl v ruce tu bouchačku, nebyl ani trochu nervózní. Byl bych rád věděl, co to bylo za drogu, kterou se momentálně přestal dopovat.

Tlust’och mi pustil ruku, pořád s tím bodrým úsměvem na širokém, ducatém obličejí.

Poklepal si na kapsu. „Já mu sebral zásobník,“ řekl. „Na Alfréda není poslední dobou žádněj spoleh. Ten hajzlík by byl šront vás vodbouchnout.“

Alfréd si sedl, zhoupł se na židli dozadu, až ji opřel o zeď, a funěl otevřenými ústy.

Já konečně spustil paty na podlahu.

„Se mi zdá, že vás vyjukal,“ řekl Joseph P. Elephant.

Cítil jsem na jazyku sůl.

„Že byste byl nák extra votrlej, to zas nejste,“ řekl Elephant a píchl mě tlustým prstem do žaludku.

Uhnul jsem před tím prstem a zadíval jsem se mu do očí.

„Co to bude koštovat?“ zeptal se téměř vlídně.

„Račte do salónu,“ řekl jsem.

Otočil jsem se k němu zády a prošel dveřmi do druhé místnosti. Byl to obrovský výkon, ale zvládl jsem to. Celou tu dobu se ze mne lil pot. Obešel jsem psací stůl, zůstal za ním stát a čekal. Pan Elephant klidně vstoupil. Houžvička se přiškubal za ním.

„Nemáte tady náhodou nějaký komiks?“ zeptal s Elephant. „Von by dal aspoň chvíli pokoj.“

„Sedněte si,“ řekl jsem. „Já se podívám.“

Sotva sáhl po postranních opěradlech židle, vytrhl jsem zásuvku a nahmátl hlaveň lugu. Pomalu jsem jej zvedl, nespouštěje oči z Alfréda. Alfréd mi nevěnoval ani pohled. Cívil do kouta stropu a dělal co mohl, aby se nekousl do oka.

„Tohle je nejlepší komiks, co mám,“ řekl jsem.

„Nebudete to potřebovat,“ řekl tlustých smířlivě.

„To jsem sám rád,“ řekl jsem a bylo mi, jako by to mluvil někdo docela jiný a někde daleko za zdí. Jen taktak, že jsem ho slyšel. „Ale kdyby náhodou, tak ho mám po ruce. A tenhle je nabitý. Chcete, abych vám to dokázal?“

Tlustých se tvářil, jak nejzkroutěněji uměl. „Moc mě mrzí, že si to tak berete,“ řekl. „Já jsem na Alfréda tak zvyklej, že už si ho ani nevšímám. Ale snad máte pravdu. Snad bych ho měl trochu skřípnout.“

„To jistě,“ řekl jsem. „Ale mělo vás to napadnout dnes odpoledne, než jste šel sem. Teď už je pozdě.“

„Ale počkejte přece, pane Marlowe.“ Natáhl ke mně ruku.

Sekl jsem po něm lugu. Byl mrštný, ale ne dost. Muška zbraně mu rozřízla hřbet ruky. Chytil se za ni a začal ránu sát. „Hele, co vás nemá! Alfréd je můj synovec. Dítě my sestry. Já na něj tak jako dohlížím. Von by neublížil ani mouše, vážně.“

„Až přijdete příště, přichystám mu tady jednu, aby měl komu neublížovat,“ řekl jsem.

„Ale přece byste nebyl takovej, pane. Prosim vás, nebud'te takovej. Já mám pro vás moc šikovnou nabídečku -“

„Kušte,“ řekl jsem. Pomaličku jsem si sedal. Tváře mi hořely. Stěží jsem ze sebe vypravil srozumitelné slovo. Připadal jsem si jako stříknutý. Řekl jsem pomalu a chraptivě: „Jeden kamarád mi vyprávěl o chlápku, kterému někdo proved něco podobného jako

vy mně. Seděl u psacího stolu jako já teď. Měl bouchačku v ruce tak jako já. Na druhé straně stolu stáli dva hoši, tak jako vy a Alfréd. Tomu chlápku na mé straně najednou luplo v šišce. Nemoh si pomoci. Začal se třást. Nemoh ani promluvit. Nevnímal nic než tu bouchačku, co držel v ruce. A tak neřekl ani popel a vystřelil dvakrát pod stůl, přesně tam, kde máte břicho.“

Tlust'ochovi se po obličejí rozlila sinale zelená barva a pokusil se vstát. Pak si to rozmyslel. Vytáhl z kapsy zuřivě barevný kapesník a utřel si čelo. „To jste viděl v bijáku,“ řekl.

„Správně,“ řekl jsem. „Ale člověk, co ten film točil, mi řek, odkud ten nápad vzal. A to nebylo z žádného filmu.“ Položil jsem luger před sebe na stůl a řekl už přirozenějším hlasem: „Se střelnými zbraněmi musíte zacházet opatrně, pane Elephante. Nemáte ponětí, jak to s člověkem zamává, když mu vrazíte armádní pětačtyřicítku takřka přímo do obličejí - obzvlášť pokud neví, že není nabitá. Na minutku mě to trochu přivedlo z míry. To víte, nepích jsem si ani kapku morfia už od oběda.“

Elephant mě bystře pozoroval přimhouřenýma očima. Houžvička vstal, šel k jiné židli, kopl do ní, posadil se, zhoupal se dozadu a opřel si umaštěnou hlavu o zed'. Ale nosem i rukama škubal pořád.

„Já slyšel, že jste chlap, kterýho nic nerozhází,“ řekl Elephant pomalu, oči chladné a ostražitě.

„To jste slyšel špatně. Já jsem náramná citlivka. Dovedu se sesypat dočista pro nic za nic.“

„Jo jo. Už rozumím.“ Dlouho na mne zíral beze slov. „Se mi zdá, že jsme to zahráli na levačku. Smím si šáhnout do kapsy? Nemám žádnou zbraň.“

„Beze všeho,“ řekl jsem. „Nic by mi nemohlo způsobit větší potěšení, než kdybyste na mě zkusil vytáhnout bouchačku.“

Zamračil se, pomaloučku vyndal z kapsy plochou náprsní tašku z vepřovice a z ní vytáhl zbrusu novou stodolarovou

bankovku. Položil ji na okraj skleněné desky, vytáhl ještě jednu, taky novou, a potom postupně ještě tři. Pečlivě je srovnal na stole do řady, těsně vedle sebe. Alfréd spustil židli všemi čtyřmi na zem, vytřeštil oči na bankovky a ústa se mu roztřásla.

„Pět kilo,“ řekl tlust’och. Zavřel náprsní tašku a strčil si ji do kapsy. Sledoval jsem každý jeho pohyb. „Jenom za to, abyste nehasil, co vás nepálí. Jasný?“

Jen jsem se na něho díval.

„Nikoho nehledáte,“ řekl tlust’och, „nikoho jste nenašel. Nemáte čas a nemůžete pro nikoho nic dělat. Nic jste neviděl, nic jste neslyšel. Vy nic, vy muzikant. A pět stováků za to. Souhlas?“

V kanceláři nebylo slyšet ani hlásku, jen Alfrédovo popotahování. Tlust’och otočil hlavu. „Ticho, Alfréde. Až to tady vyřídíme, tak ti jednu píchnu,“ řekl tlust’och. „Hleď se chovat slušně.“ Znovu si vysál šrám na hřbetu ruky.

„Když mu dáváte takový zářný příklad, půjde mu to jak po másle,“ řekl jsem.

„Vyser si voko,“ řekl Alfréd.

„Von má takovej chudej slovník,“ řekl mi tlust’och. „Strašně vomezenej. Tak co, došlo vám to, kamaráde?“ Ukázal na peníze. Zase jsem hmátl na hlaveň lugu. Tlust’och se trochu nachýlil kupředu. „Hele, dejte si už pohov. Je to docela jednoduchý. Tohlenc je záloha. A nebudete za to nic dělat. Vaše práce rovná se nule. Když to nicnedělání nákej čásek vydržíte, vyfasujete eště jednou tolik. Sledujete mě?“

„A kdo si to všechno nicnedělání ode mne objednává?“

„Já. Joseph P. Elephant.“

„Co vlastně máte za melouch?“

„No vo mně by se dalo říct, že jsem obchodní zástupce.“

„A co ještě by se dalo o vás říct? Ovšem kromě toho, co si dovedu domyslet sám.“

„No ještě by se dalo říct, že jsem chlápek, co pomáhá druhému chlápku, kterej nechce třetímu udělat malér.“

„A co se dá říct o tom druhém rozmilém chasníkoví?“ zeptal jsem se.

Joseph P. Elephant shrábl těch pět stovek na hromádku, pečlivě je srovnal do zákrytu a pošoupl to celé přes psací stůl. „Vo tom by se dalo říct, že to je chlápek, kterej rači vidí mizet svý peníze než týct cizí krev,“ řekl. „Ale když se nedá nic jinýho dělat, tak se ani před tou krví nezastaví.“

„A jakpak se dovede ohánět sekáčkem na led?“ zeptal jsem se. „S tou pětačtyřicítkou mu to moc nevyšlo, jak jsem viděl.“

Thust'och se zakousl do spodního rtu, pak si jej tupým ukazovákem a palcem povytáhl a začal jej přežvykovat jako kráva píci. „Vo sekáčkách se s váma nebavím,“ řekl konečně. „Já vám chci jenom vytmavit, že byste moh snadno šlápnout vedle a náramně si uškodit. Ale když nebudete šlapat vůbec nikam a zůstanete pěkně sedět na zadku, penízky se vám jen pohrnou.“

„Kdo je ta blondýnka?“ zeptal jsem se.

Podumal o tom a pak pokývl hlavou. „Jo jo, vy už jste v tom holt moc hluboko,“ vzdychl si. „Ted' už je asi na kšefty pozdě.“

Po chvíli se naklonil kupředu a řekl vlídně: „Tak hele. Já se pudu poradit s šéfem, abych viděl, jak daleko to chce hnát. Možná že spolu přece nákej ten kšeftík uděláme. Všechno zůstává při starým, dokud se zas nepřihlásím. Platí?“

Nechal jsem ho při tom. Položil dlaně na stůl a pomaloučku vstával, nespouštějte oči z bouchačky, kterou jsem postrkoval po pijáku.

„To lupení si nechte,“ řekl. „Tak hybaj, Alfréde.“ Otočil se a důstojně odpochoval z kanceláře.

Alfrédovy oči ho úkosem sledovaly, pak přeskočily k penězům na psacím stole. Ta veliká pistole se mu zase jako kouzlem objevila v pravičce. Mrštně jako úhoř skočil k psacímu stolu.

Zbraň měl namířenou pořád na mne a levou rukou hrábl po penězích. Zmizely mu v kapse. Slizce a studeně se na mne ušklíbl, pohodil hlavou a zamířil ke dveřím, zřejmě vůbec nepostřehl, že já mám taky bouchačku v ruce.

„Tak pojď, Alfréde,“ křikl tlust’och ostře od vchodu z chodby. Alfréd se protáhl dveřmi a zmizel.

Vnější dveře se otevřely a zavřely. Kročeje se vzdalovaly chodbou. Ticho. Seděl jsem tam, znovu jsem to celé přemítal v hlavě a snažil se vydumat, zda to byla čirá pitomina nebo zbrusu nový způsob, jak pouštět hrůzu na lidi.

Pět minut nato zazvonil telefon.

Chraplavý, ale vlídný hlas řekl: „Mimochodem, pane Marlowe, vy přece znáte Sherryho Balloua, že jo?“

„Ne.“

„Sherridan Ballou, koncesovaná agentura. Je to ten známej filmovej agent. Měl byste si s ním někdy promluvit.“

Chvilku jsem držel sluchátko mlčky. Pak jsem řekl: „Je to její agent?“

„Možná že jo,“ řekl Joseph P. Elephant a na okamžik se odmlčel. „Snad vám došlo, že my jsme jen takoví poskokové. Nic víc. Jenom dva malí poskokové. Někdo se chtěl něco vo vás dozvědět. A tohle mu připadalo jako nejjednodušší způsob, jak to vykoumat. Ale teďka si myslím, že jsme nepochodili.“

Neodpověděl jsem. Muž zavěsil. Téměř okamžitě zadrnčel telefon znovu.

Svůdný hlas řekl: „Vy mě nemáte ani trošku rád, že ne, amigo?“

„Ale to se ví, že mám. Jen mě nesmíte kousat.“

„Jsem doma, v Chateau Bercy. Je mi smutno.“

„Zavolejte si do Seznamky.“

„Ale prosím vás, jak to se mnou mluvíte? Jde mi o velmi důležitou obchodní záležitost.“

„To je možné. Ale já teď dělám jiné obchody.“

„Ta potvora - co vám o mně napovídala?“ vyjekla.

„Nic. No ale i kdyby o vás řekla, že jste mexikánská rajda v rajtkách, vadilo by vám to?“

To ji rozveselilo. Ten její stříbřitý smích klinkal hezkou chvilku. „S vámi je vždycky švanda, že ano? Ale rozumíte, já jsem tehdy nevěděla, že jste detektiv. Tím se všechno úplně mění.“

Mohl jsem jí vysvětlit, jak se velice mylí. Ale řekl jsem jen: „Slečno Gonzalesová, říkala jste něco o obchodě. Jaký obchod to je, a myslíte to vážně?“

„Chtěl byste si vydělat hodně peněz? Moc a moc peněz?“

„A nekoupit si za ně díru do hlavy?“ zeptal jsem se.

Uslyšel jsem, jak prudce vdechla. „Si,“ řekla uvážlivě. „To se také musí vzít v úvahu. Ale vy jste tak statečný, tak silný, tak -“

„Budu v kanceláři o deváté ráno, slečno Gonzalesová. Pak budu ještě mnohem statečnější. Ale teď mě omluvte -“

„Máte schůzku? Je krásná? Je krásnější než já?“

„Prokristapána, copak nikdy nemyslíte na nic jiného než na tu jednu jedinou věc?“

„Vlezte mi na záda, drahoušku,“ řekla a práskla telefonem.

Pozhasínal jsem světla a šel. Uprostřed chodby jsem potkal chlápka, který se díval na čísla dveří. Měl v ruce spěšný dopis. Musel jsem se zase vrátit do kanceláře a uložit ten dopis do pokladny. A zrovna když jsem to dělal, zazvonil telefon.

Nechal jsem ho zvonit. Pro dnešek jsem měl všeho po krk. I kdyby to byla královna ze Sáby v celofánovém pyžamu - nebo třeba i bez pyžama - byl jsem tak unavený, že by mě to nemohlo rozházet. Připadalo mi, že mám místo mozku stoudev mokrého písku.

Už jsem stál u dveří a telefon ještě zvonil. Nic naplat. Musím se vrátit. Instinkt byl silnější než únava. Zvedl jsem sluchátko.

Štěbetavý hlas Orfamay Questové řekl: „Ach, pane Marlowe, já už vás volám takovou hroznou dobu. Jsem strašně rozčilená. Já -“

„Až ráno,“ řekl jsem. „Už je po pracovní době.“

„Prosím vás, pane Marlowe, - přece kvůli tomu, že jsem se trochu rozčílila, nebudete -“

„Až ráno.“

„Ale vždyť vám říkám, že vás musím vidět.“ Jen taktak že nevrískala. „Je to strašně důležité.“

„No no.“

Zafňukala: „Vy - vy jste mě políbil.“

„Od té doby jsem už líbal větší fešandu,“ řekl jsem. Čert ji vem. Čert vem všechny ženské.

„Mluvila jsem s Orrinem,“ řekla.

To mě na okamžik zarazilo, ale pak jsem se zasmál. „Vy jste mi pěkná lhářka,“ řekl jsem. „Sbohem.“

„Ale to je pravda, vážně. Mluvila jsem s ním. Po telefonu. Zrovna tady, kde teď stojím.“

„Tak fajn,“ řekl jsem. „Teď už žádného detektiva nepotřebujete. A i kdybyste ho náhodou potřebovala, máte lepšího, než jsem já, přímo v rodině. Já ani nedokázal zjistit, kde bydlíte.“

Nastala krátká přestávka. Ale přece se jí podařilo udržet mě u telefonu. Dokázala, že jsem nezavěsil. To se jí muselo nechat.

„Napsala jsem mu, kde budu bydlet,“ řekla konečně.

„Aha. Jenže on ten dopis nedostal, protože se odstěhoval a nikdo neznal jeho novou adresu. Copak si to nepamatujete? Zkuste se mnou špásovat zas někdy jindy, až nebudu tak utahaný. Dobrou noc, slečno Questová. A nemusíte mi říkat, kde bydlíte. Už pro vás nepracuju.“

„Tak dobře, pane Marlowe. Nezbývá mi než zavolat policii. Ale myslím, že se vám to nebude zamlouvat. Nebude se vám to ani trošičku zamlouvat.“

„Proč?“

„Protože se stala vražda, pane Marlowe, a vražda, to je moc ošklivé slovo - nemyslíte?“

„Přijďte nahoru,“ řekl jsem. „Počkám tady.“

Zavěsil jsem. Vyndal jsem ze zásuvky láhev Starého myslivce. Nalil jsem si panáka a hodil ho do sebe - a hezky zčerstva.

Tentokrát vstoupila docela rázně. Její pohyby byly úsporné, rychlé a rozhodné. Na tváři měla takový maličko upjatý, maličko uštěpačný úsměv. Energicky odložila tu svou brašnu, uvelebila se v židli pro klienty a usmívala se dál.

„To je od vás hezké, že jste na mě počkal,“ řekla. „Jistě jste ještě ani nevečeřel.“

„Chyba lávky,“ řekl jsem. „Už jsem po večeři. Ted’ piju whisky. Vy neschvalujete pití whisky, vidíte?“

„Ovšemže ne.“

„To je prima,“ řekl jsem. „Už jsem se bál, abyste nezměnila své zásady.“ Postavil jsem láhev na psací stůl a nalil si ještě jednou. Trochu jsem upil a ušklíbl jsem se na ni přes sklenici.

„Jestli s tím nepřestanete, nebudete s to sledovat, co vám chci říct,“ řekla zlostně.

„To jako o té vraždě,“ řekl jsem. „Je to někdo, koho znám? Jak vidím, vy zavražděná nejste - prozatím.“

„Prosím vás, nestrašte mě zbytečně. Není to má vina. Nechtěl jste mi věřit, když jsem vám volala, a tak jsem vás musela přesvědčit. Orrin mně opravdu volal. Ale nechtěl mi říct, kde je ani co dělá. Nevím proč.“

„Chtěl, abyste nepovolila a vyzkoumala to sama,“ řekl jsem. „Má péči o váš charakter.“

„To není moc vtipné. Ani chytré.“

„Ale naštvalo vás to, to musíte uznat,“ řekl jsem. „Kdo byl zavražděn? Nebo to je taky tajemství?“

Zašmátrala trochu v kabelce, ale to jí nepomohlo, aby překonala rozpaky, protože vůbec v rozpacích nebyla. Zato mne to ponouklo, abych si nalil dalšího lomcováka.

„Ten příšerný chlap v té svobodárně byl zavražděn. Ten - ten - zapomněla jsem, jak se jmenuje.“

„Zapomeňme to oba,“ řekl jsem. „Pojďme, budem pro změnu dělat něco spolu.“ Zavřel jsem láhev s whisky do zásuvky stolu a vstal jsem. „Koukejte, Orfamay, já se vás neptám, jak to všechno víte. Nebo spíš, jak to všechno ví Orrin. Nebo jestli to vůbec ví. Našla jste ho. Ušetřila jste mi práci. Nebo on našel vás; to už je jedno.“

„Není to jedno,“ zvolala. „Vždyť já ho vlastně nenašla. Nechtěl mi říct, kde bydlí.“

„No jestli se nakvartýroval zase do takového kutlochu jako předtím, tak se mu ani nedivím.“

Znechuceně sevřela rty. „Nepovídal mi vlastně vůbec o ničem.“

„Jenom o vraždách,“ řekl jsem. „A o podobných prkotinách.“

Zurčivě se zasmála. „To jsem řekla, jen abych vás postrašila. Ve skutečnosti nevím o žádné vraždě, pane Marlowe. Ale byl jste ke mně tak odměřený a chladný. Bála jsem se, že mi už nechcete pomáhat. A - no zkrátka jsem si to vymyslela.“

Párkrát jsem se zhluboka nadechl a podíval jsem na své ruce. Pomalu jsem roztáhl prsty. Pak jsem vstal. Neřekl jsem nic.

„Zlobíte se na mě?“ zeptala se bázlivě a špičkou prstu opsala malý kroužek na desce stolu.

„Měl bych vám naplácat přes pus,“ řekl jsem. „A přestaňte si hrát na neviňátko. Nebo vám naplácam, ale jinam než přes pus.“

Trhla sebou, až se zajíkla. „No tohle, co si to dovoluujete?“

„To jsem od vás už taky slyšel,“ řekl jsem. „A mockrát. Držte klapačku a koukejte, ať jste venku. Myslíte, že mě baví, nechat se vylekat k smrti? Jo - a tady to máte.“ Vytáhl jsem zásuvku, vyndal

z ní těch jejích dvacet dolarů a hodil je před ni. „Vemte si ty prachy. Věnujte je nějaké nemocnici nebo výzkumnému ústavu. Jsem celý nervózní, když je mám u sebe.“

Bezděčně natáhla ruku po penězích. Oči za brýlemi měla vykulené úžasem. „Můj ty bože,“ řekla a důstojně zvedla tu svou tašku. „To jsem věru nevěděla, že se dáte tak snadno vylekat. Myslela jsem, že jste chlap jak z ocele.“

„To já na vás jen tak hrál,“ zařval jsem a obešel stůl. Zaklonila se v křesle, aby byla dál ode mne. „Já pouštím hrůzu jen na děvčátka, jako jste vy, která nenosí moc dlouhé nehty. V podstatě jsem úplná měkkota.“ Popadl jsem ji za ruku a trhl jí, až vstala. Zvrátila hlavu dozadu. Rozevřela rty. Co já si za ten den s těmi ženskými zažil, no učiněné peklo.

„Ale najdete mi Orrina, vidíte,“ zašeptala. „Lhala jsem vám. Všechno, co jsem vám povídala, byla lež. Nevolať mě. Já - já vůbec nic nevím.“

„Voňavka,“ zavětril jsem. „Ale, ale, zlatíčko! Nakapala jste si voňavku za ouška - a to jenom kvůli mně?“

Pokývla bradičkou asi o centimetr. Oči se jí zamžily. „Sundej mi brýle,“ zašeptala. „Philippe, vždyť já nemám nic proti tomu, aby ses občas napil trochu whisky. Vážně ne.“

Naše obličeje byly asi deset centimetrů od sebe. Báľ jsem se jí sáhnout na ty brýle. Co jestli se neudržím a praštím ji do nosu?

„Ano,“ řekl jsem a znělo to, jako kdyby promluvil Orson Welles, zrovna když chroustá suchary. „Najdu ti ho, děvenko, jestli ještě žije. A zadarmo. Ani halíř od tebe nevezmu. Chci se jen zeptat na jednu věc.“

„A na co, Philippe?“ zeptala se něžně a rozevřela rty ještě o kousek víc.

„Kdo byl tou černou ovčí ve vaší rodině?“

Uskočila ode mne jako vyplašená laň, pokud ovšem mám správnou představu o tom, jak vypadá vyplašená laň a jak od lidí uskakuje. Cívěla na mne, obličej jako z kamene.

„Říkala jste, že Orrin není černá ovce vaší rodiny, vzpomínáte si? A řekla jste to se zvláštním důrazem. A když jste se zmínila o své sestře Leile, honem jste to přešla, jako kdyby se vám tenhle námět protivil.“

„Já - já se vůbec nepamatuju, že bych o ní mluvila,“ řekla nesmírně pomalu.

„No a to mi vrtalo hlavou,“ řekl jsem. „Jaké jméno užívá vaše sestra Leila na plátně?“

„Na plátně?“ řekla nejistě. „Aha, vy myslíte u filmu. Ale já přece nikdy neříkala, že je u filmu. Vůbec nic takového jsem neříkala.“

Zazubil jsem se poťouchle od ucha k uchu. Najednou ji popadl vztek.

„Mou sestru Leilu nechte na pokoji,“ vyprskla na mne. „Neopovažte se špinit mou sestru svými sprostými žvásty.“

„O jaké sprosté žvásty jde?“ zeptal jsem se. „Nebo smím hádat?“

„Nemáte v hlavě nic než pití a ženské,“ zaječela. „Nenávidím vás!“ Rozběhla se ke dveřím, rozrazila je a vyběhla ven. Utíkala skoro přes celou chodbu.

Vrátil jsem se zase za psací stůl a ztěžka dopadl do křesla. Podivné děvčátko. Vážně, moc divné. A vtom zase začal zvonit telefon, to už snad ani jinak nešlo. Po čtvrtém zazvonění jsem si podepřel rukou hlavu, hmátl po sluchátku a tápavě je donesl k hlavě.

„Pohřební ústav Vendelína Strašrybky,“ řekl jsem.

Ženský hlas vypísl: „Cožéé?“ a rozřehtal se na celé kolo. Tomuhle kameňáku se mohli v roce 1921 uchechtat všichni

poldové. Ale že to je ohromný fór. Jako zobáček kolibříka. Zhasil jsem světla a šel domů.

Osmá hodina čtyřicátá pátá minuta následujícího rána mě zastihla hned v sousedství fotografického závodu Kamera v Bay City, už po snídani, jak si se slunečními brýlemi na nose klidně pročítám místní noviny. Losangeleským tiskem jsem se už prokousal, ale nenašel jsem tam ani zmínku o sekáčku na led v hotelu Van Nuys ani nikde jinde. Nebyl tam dokonce ani titulek ZÁHADNÁ VRAŽDA V PŘEDMĚSTSKÉM HOTELU, bez udání jmen a popisu zbraně. Zato Bay City News mají na vraždu vždycky místa dost. Daly ji na první stránku, hned vedle cen masa.

MÍSTNÍ OBČAN NALEZEN MRTEV VE SVOBODÁRNĚ V IDAHO STREET

Na anonymní telefonické udání přikvačila včera pozdě večer policie do domu v Idaho Street naproti skladišti dříví společnosti Seamans a Jansing. Policisté, kteří vnikli do nezamčených dveří bytu pětáctyřicetiletého Lestera B. Clausena, správce svobodárny, našli ho v pokoji na gauči mrtvého. Clausen byl zabit sekáčkem na led, který mu dosud vězel v týle. Po předběžném vyšetření prohlásil koroner Frank L. Crowdy, že Clausen byl silně opilý a je možné, že ho smrt zastihla v bezvědomí. Policie nenalezla žádné stopy po zápasu.

Poručík detektivního sboru Moses Maglashan se případu pohotově ujal a vyslechl nájemníky domu po jejich návratu z práce, zločin však zůstal až dosud neobjasněn. V rozhovoru s reportérem našeho listu koroner Crowdy

prohlásil, že Clausenova smrt by mohla být sebevraždou, avšak umístění rány činí tuto možnost velmi nepravděpodobnou. Prohlídkou domovní knihy bylo zjištěno, že z ní byla nedávno vytržena stránka. Poručík Maglashan prohlásil po zevrubném výslechu nájemníků, že na chodbách svobodárny byl několikrát spatřen silnější muž středního věku, hnědých vlasů a hrubých rysů obličeje, avšak žádný z nájemníků nevěděl, jak se dotyčný jmenuje ani jaké má povolání. Když Maglashan pečlivě prohledal všechny místnosti domu, vyslovil názor, že jeden z nájemníků se nedávno a to dosti chvatně vystěhoval. Poškozená domovní kniha, charakter tamějšího okolí a nepřesný popis zmizelého muže však pátrání nesmírně znesnadňuje.

„Nemám prozatím ani potuchy, proč byl Clausen zavražděn,“ prohlásil Maglashan včera pozdě v noci. „Ale už jsem toho muže delší dobu sledoval. Zním celou řadu jeho společníků. Je to obtížný případ, ale my jej vyřešíme.“

Byl to pěkný článek a Maglashanovo jméno se v něm vyskytovalo pouze dvanáctkrát v textu a dvakrát v podtitulcích obrázků. Na třetí stránce byla uveřejněna jeho fotografie, jak drží sekáček na led a hledí na něj, čelo svraštělé v hlubokém zadumání. Byl tam také náramně výstižný obrázek domu 449 v Idaho Street a fotografie čehosi ležícího na gauči a přikrytého prostěradlem a poručíka Maglashana, jak na to přísně ukazuje. Dále tam byl portrét starosty, jak sedí za psacím stolem a srší výkonností, a pod tím interview, v němž se vyjadřoval k otázkám poválečné zločinnosti. Pronesl přesně to, co starostové obvykle pronášejí - mdlý odvar z projevů J. Edgara Hoovera, prošpikovaný několika zvlášť zdařilými mluvnickými hrbkami.

Za tři minuty devět se otevřely dveře fotografického závodu Kamera a obstarožní černocho začal zametat smetí přes chodník do kanálu. Přesně v devět zajistil úhledný mladík v brýlích zámeček na dveřích krámu a já vešel dovnitř s černo-oranžovým lístkem, který měl doktor G. W. Hambleton přilepený k vnitřku paruky.

Ten úhledný mladík se na mne pátravě díval, když mi za ten lístek a trochu drobných předával obálku, která obsahovala maličký negativ a půl tuctu lesklých kopií zvětšených na osminásobek negativu. Neřekl nic, ale podle toho, jak si mě prohlížel, si patrně pamatoval, že nejsem týž člověk, který mu negativ přinesl.

Vyšel jsem ven, posadil se do vozu a prohlédl jsem si svůj úlovek. Na snímcích byl muž a světlovlasá dívka, sedící v těsném boxu v restauraci, mísy jídel před sebou. Oba se dívali vzhůru, jako by něco náhle upoutalo jejich pozornost, takže měli právě tak čas zareagovat, než spoušť cvakla. Z osvětlení bylo zřejmé, že snímek byl pořízen bez fotoblesku.

Ta dívka byla Mavis Weldová. Muž byl spíš drobnější, přísnědlý, poněkud nevýrazný. Nepoznal jsem ho. A taky jsem neměl proč. Vycpaná kožená sedadla v boxu byla pomalována tančícími párky. To znamená, že to bylo v restauraci U tanečníka. Čímž se ten celý zádrhel zadrhl ještě víc. Kdyby se totiž v tomhle podniku opovážil nějaký všetečný amatér stisknout spoušť bez svolení ředitele, vyrazili by ho takovým fofrem, že by padal až na Hollywoodský bulvár. Domyslel jsem si, že to muselo být uděláno skrytou kamerou, podobně jako snímek Ruth Snyderové v elektrickém křesle. Někdo asi měl ten aparát zavěšený na šňůrce pod límcem saka tak, aby čočka vykukovala z rozepjaté vesty, a na spoušti musel mít takové zařízení, aby ji mohl stisknout v kapse. Nebylo mi zatěžko uhodnout, kdo tu fotku bral. Pan Orrin P. Quest sebou musel hezky hbitě a tiše mrsknout, aby se odtamtud dostal, dokud ještě měl hlavu na krku.

Zastrčil jsem obrázky do kapsičky u vesty a přitom jsem se dotkl kousku zmačkaného papíru. Vytáhl jsem jej ven a četl: Doktor Vincent Lagardie, Wyoming Street, Bay City. To byl ten Vince, s nímž jsem mluvil telefonem, ten, kterého se Lester B. Clausen zkoušel dovolat.

Obstarožní polda pajdal kolem zaparkovaných vozů a značkoval pneumatiky žlutou křídou. Pověděl mi, kde je Wyoming Street. Rozjel jsem se tam. Byla to příčná ulice, hodně daleko za obchodní čtvrtí, rovnoběžná se dvěma číslovanými ulicemi. Číslo 965 byl rohový dřevěný šedobílý dům. Na dveřích měl mosazný štítek s nápisem Dr. Vincent Lagardie, ordinace 10-12 a 2,30-4.

Dům vypadal klidně a slušně. Po schodech stoupala žena s malým chlapcem, který se bránil a vzpouzel. Přečetla si štítek na dveřích, pohlédla na hodinky, které měla přišpendlené ke klopě, a nerozhodně si hryzla rty. Chlapec se obezřele rozhlédl a pak ji kopl do kotníku. Žena ucukla, ale neztratila trpělivost. „Ale Johnny, copak to děláš tetičce Fern, to nesmíš,“ řekla mírně.

Otevřela dveře a odvěkla toho malého opičáka dovnitř. Šikmo napříč přes křižovatku stál veliký bílý palác v koloniálním slohu se zastřešenou kolonádou, příliš malou na tak rozlehlý dům. Do trávníku před ním byly zapuštěny světlomety. Pěšinku vroubily stromky růží v plném květu. Veliký černý a stříbrný štít nad kolonádou hlásal: „Dům věčného míru Girlanda“. Přemítal jsem, jak se asi doktorovi Lagardiemu zamlouvá koukat ze všech oken v průčelí svého domu na pohřební ústav. Snad ho to nabádá k opatrnosti.

Otočil jsem vůz na křižovatce, odjel zpátky do Los Angeles a zašel do kanceláře, abych si přečetl poštu a zamkl kořist z fotografického závodu Kamera do oprýskané zelené pokladny - všechny snímky až na jeden. Posadil jsem se k psacímu stolu a prohlédl jsem si tu fotku zvětšovacím sklem. I pod lupou a při značném zvětšení zůstávaly detaily jasné. Na stole před tím

snědým, hubeným bezvýrazným člověkem, který seděl vedle Mavis Weldové, leželo večerní vydání News-Chronicle. Titulek se dal docela dobře přečíst. BOXER POLOTĚŽKÉ VÁHY PODLEHL ZRANĚNÍ Z RINGU. Takový titulek se dává jen do odpoledního nebo večerního vydání sportovních novin. Přitáhl jsem si telefon. Zrovna, když jsem na něm měl ruku, zazvonil.

„Marlowe? Tady je Christy French z městského revíru. Žádný čerstvý novinky dneska ráno?“

„Pokud vám funguje dálkopis, tak ne. Četl jsem Bay City News.“

„Jo, vo tom tady víme,“ řekl lhostejně. „Vypadá to, že v tom je ten náš chlápek. Stejný začáteční písmena, stejnej popis, stejnej způsob vraždy, a co se týče času, tak to taky hraje. Já jen doufám, prokristapána, že to není začátek novy činnosti bandy Špásovnyho Moea Steina.“

„No jestli se do toho pustili znovu, pak změnili techniku,“ řekl jsem. „Včera večer jsem si o tom něco přečetl. Steinova banda vždycky propíchala každou oběť jako řešeto. Jedna mrtvola měla víc než sto bodných ran.“

„No třeba se v tom už zdokonalili,“ řekl French trochu vyhýbavě, jako by se mu o tom nechtělo mluvit. „Já vás vlastně volám kvůli Hackovi. Neviděl jste ho od včerejšího vodpoledne?“

„Ne.“

„Vzal roha. Nepřišel do práce. Z hotelu volali jeho bytnou. Přej se spakoval a včera v noci bajchnul. Neznámo kam.“

„Neviděl jsem ho, ani jsem o něm neslyšel,“ řekl jsem.

„Nepřipadalo vám trochu divný, že ta naše mrtvola měla v šrajtofli jen čtrnáct babek?“

„Trochu mě to zarazilo. Ale vy jste to vysvětlil.“

„To jsem jen tak kafral. Ale věřit tomu nemůžu. Flacka buď něco vylekalo, anebo přišel k nějakým penězům. Buď uviděl něco, co nám neřek, a dostal zapláceno, aby se zdejchnul, anebo vybral

tomu vašnostovi prkenici a těch čtrnáct vočí tam nechal jen proto, aby to lip vypadalo.“

Řekl jsem: „Možné je jedno i druhé. Anebo obojí zároveň. Ten, kdo tak důkladně profilcoval ten pokoj, nehledal peníze.“

„Proč ne?“

„Protože když mě doktor Hambleton volal, upozornil jsem ho, že by mohl použít hotelového sejfu. Ale neměl zájem.“

„Takovej týpek, jako byl von, by vás stejně nenajímal proto, abyste mu schovával prachy,“ řekl French. „Vůbec by si vás nenajímal, abyste mu něco schovával. Potřeboval ochranu nebo někoho šikovnýho k ruce, anebo třeba jenom posla.“

„Je mi líto, ale mně řekl přesně to, co jsem pak opakoval vám,“ řekl jsem.

„A jelikož už byl po smrti, když jste tam naklusal,“ protáhl French až příliš ledabyly, „tak jste mu sotva moh dát svou ouřední vizitku.“

Stiskl jsem pevně sluchátko a bleskově jsem si v duchu zopakoval svůj rozhovor s Hicksem v tom domě v Idaho Street. Viděl jsem ho před sebou, jak drží v prstech mou navštívenku a dívá se na ni. A pak jsem uviděl sám sebe, jak mu ji honem беру, dřív než se mu k ní ta ruka přilepí. Nabral jsem zhluboka dech a pomalu vydechl.

„To sotva,“ řekl jsem. „A přestaňte mě lekat k smrti.“

„Ale měl ji, kamaráde. Dvakrát přeloženou, zastrčenou v kapsičce u kalhot. Napoprvně jsme si toho nevšimli.“

„Dal jsem navštívenku Flackovi,“ řekl jsem strnulými rty.

Nastalo ticho. Slyšel jsem někde v pozadí hlasy a klepání psacího stroje. Konečně řekl French suše: „To je docela možný. No, ještě se uvidíme.“ A rázně zavěsil.

Pomaloučku jsem položil sluchátko na vidlici a narovnal si křečovitě sevřené prsty. Civěl jsem na fotografii, kterou jsem měl před sebou. Nevyčetl jsem z ní nic víc, než že dvě osoby, z nichž

jednu znám, spolu obědvaly U tanečníka. Ty noviny na stole mi prozrazovaly, nebo mohly prozradit, kterého dne to bylo.

Vytočil jsem číslo News-Chronicle a požádal, aby mě spojili se sportovní rubrikou. Za čtyři minuty nato jsem si poznamenával do bloku: „Ritchy Belleau, známý boxer polotěžké váhy, zemřel v nemocnici U milosrdných sester těsně před půlnocí 19. února na následky zranění, které utrpěl téhož večera v ringu na hollywoodském Stadiónu legií při hlavním utkání. Ten titulek otiskly News-Chronicle v poledním sportovním vydání 20. února.“

Vytočil jsem totéž číslo znovu a dal se spojit s Kennym Hastem z místních zpráv. Býval dřív kriminálním zpravodajem a znal jsem ho už řadu let. Chvilí jsme spolu besedovali a pak jsem se zeptal:

„Kdo u vás psal o zavraždění Špásovného Moea Steina?“

„Tod Barrow. Ted' pracuje v Post-Despatch. Proč?“

„Rád bych se dověděl nějaké podrobnosti, pokud vůbec jsou známy.“

Řekl, že si pošle do archívu pro šanon a pak že mě zavolá, což se taky za deset minut stalo. „Byl střelen dvakrát do hlavy v autě, asi dva bloky za Chateau Bercy na Franklin Avenue. Asi ve čtvrt na dvanáct v noci.“

„Dne 20. února,“ řekl jsem. „Nemýlím se?“

„Ne, souhlasí. Nebyli tam žádní svědkové a nikdo nebyl zatčen, vyjma obvyklé policejní kolekce hochů s trestním rejstříkem, nezaměstnaných boxerských manažerů a podobných profesionálních delikventů. Proč to chceš vědět?“

„Neříkalo se, že zrovna tou dobou byl jeden z jeho kompliců tady ve městě?“

„Nic takového tu nemám. Jak se jmenoval?“

„Kuňka Moyer. Jeden známý poldík mi vykládal něco, jako že tehdy zadrželi jistého hollywoodského prachaře, ale pak ho zase pustili pro nedostatek důkazů.“

Kenny řekl: „Počkej chvíli. Na něco si vzpomínám - no jo! To byl Steelgrave, majitel restaurace U tanečníka, obvinili ho z hazardu. Je to slušný chlápek, já ho znám. To celé byl jen takový podraz.“

„Jak to myslíš, jaký podraz?“

„Nějaký drbán nakukal poldům, že Steelgrave je Kuňka Moyer, kterého hledala clevelandská policie, a tak ho zašili na deset dní. Ale pak to Cleveland zase srovnal. Se Steinovou vraždou to nemělo vůbec nic společného. Steelgrave byl v base celý týden. Prostě je to všechno úplně vedle. Ten tvůj poldík má zamotanou šišku z rodokapsů.“

„Jako všichni,“ řekl jsem. „Proto taky vedou ty hulvátské řeči. Díky, Kenny.“

Řekli jsme si sbohem a zavěsili a já se opřel do židle a díval se na tu fotografii: Po chvíli jsem vyndal nůžky a vystříhl z ní ten kousek, na němž byly noviny s tím titulkem. Oba kousky fotografie jsem vložil každý zvlášť do obálky a zastrčil si je do kapsy i s papírem vytrženým z bloku.

Vytočil jsem crestviewské číslo slečny Mavis Weldové. Telefon několikrát zazvonil a pak se ozval ženský hlas. Byl to odměřený a nepřístupný hlas a nebyl jsem si jist, zda už jsem jej někdy slyšel. Řekl pouze: „Haló?“

„Tady je Philip Marlowe. Je slečna Weldová doma?“

„Slečna Weldová dnes přijde až pozdě v noci. Chcete jí nechat nějaký vzkaz?“

„Je to moc důležité. Kde bych ji mohl zastihnout?“

„Promiňte, ale nemám tušení.“

„Mohl by to vědět její agent?“

„Snad.“

„Víte docela jistě, že vy nejste slečna Weldová?“

„Slečna Weldová není doma.“ Zavěsila.

Seděl jsem tam a naslouchal tomu hlasu. Nejdřív jsem si říkal ano, potom zase ne. Čím víc jsem o tom uvažoval, tím méně jsem si byl jist. Šel jsem dolů a vyjel s vozem z parkoviště.

Na terase U tanečníka se několik ranních ptáčat už chystalo dát si oběd. Zasklený lokál v poschodí stínila stažená roleta. Minul jsem zatačku, která klesá dolů ke Stripu, a zastavil jsem naproti hranaté patrové budově z růžových cihel s malými bílými, v olovu zapuštěnými arkýřovými okny a řeckým sloupovým vchodu, na němž bylo upevněno cosi, co z druhé strany ulice vypadalo jako starožitná cínová klika. Nade dveřmi bylo vějířovité okénko a nápis SHERIDAN BALLOU, vyvedený černými dřevěnými, přísně stylizovanými literami. Zamkl jsem vůz a přešel přes ulici k domovním dveřím. Byly bílé, vysoké a široké, s tak velikou klíčovou dírkou, že by se skrze ni protáhla myš. Teprve v téhle díře byl skutečný zámek. Sáhl jsem po klepátku, ale to si taky zajistili. Bylo celé z jednoho kusu a neklepalo.

Tak jsem poklepal dlaní na jeden z těch štíhlých bílých drážkovaných sloupů, otevřel dveře a vešel rovnou do přijímací kanceláře, která zabírala celé průčelí domu. Byla zařízena tmavým, starožitně vyhlížejícím nábytkem a mnoha prošívány židlemi a sedačkami s kretonovými povlaky. Na oknech visely krajkové záclony a po stranách kretonové závěsy, které ladily s kretonem na nábytku. Byl tam květovaný koberec a spousta lidí, kteří čekali, až budou vpuštěni k panu Sheridanu Ballouovi.

Někteří byli dobře naložení a plní naděje. Jiní vypadali, jako kdyby tam už proseděli celé dny. V rohu jedna drobná snědá dívka plakala do kapesníku. Nikdo si jí nevšímal. Zato ke mně se pohotově natočilo několik fotogenických profilů, nežli ta sešlost usoudila, že ze mě nic nekouká a že ani nejsem zaměstnancem podniku.

Nebezpečně vyhlížející rudovláska seděla unyle za stylovým psacím stolem a hovořila do telefonu, bílého jak padlý sníh. Přistoupil jsem k ní a dívka mě proklála dvěma studenými šípy modrých očí a pak se zahleděla na římsu, která lemovala strop místnosti.

„Ne,“ říkala do telefonu. „Ne, je mi moc líto. Myslím, že by to nemělo žádnou cenu. Má strašnou spoustu práce.“

Zavěsila, odškrtnula si něco na seznamu, načež mi uštědřila další ocelový pohled.

„Dobré jitro. Chtěl bych mluvit s panem Ballouem,“ řekl jsem. Položil jsem na stůl svou obyčejnou navštívenku. Zvedla ji za jeden růžek a pobaveně se zasmála.

„Dneska?“ zeptala se líbezně. „Tento týden?“

„Jak dlouho to obyčejně trvá?“

„No třeba i šest měsíců,“ prohlásila bujaře. „Nemůžete se obrátit na někoho jiného?“

„Ne.“

„Je mi hrozně líto, ale nedá se nic dělat. Zkuste to zas někdy jindy. Někdy v listopadu kolem Dne díkůvzdání.“ Měla bílou vlněnou sukni, vínově červenou hedvábnou blůzu a černou sametovou jupičku s krátkými rukávy. Její vlasy planuly jak západ slunce. Měla zlatý náramek s topasy a topasové náušnice a veliký topasový prsten ve tvaru štítu. Její nehty měly přesně stejnou barvu jako ta blůza. Usoudil jsem, že pokaždé potřebuje nejméně čtrnáct dní na to, aby se oblékla.

„Musím ho vidět,“ řekl jsem.

Znovu si přečetla mou navštívenku. Krásně se usmála. „To musí každý,“ řekla. „Podívejte - ehm - pane Marlowe. Podívejte se na všechny tyhle milé lidičky. Ti tady už čekají dvě hodiny, od okamžiku, kdy jsme kancelář otevřeli.“

„Má záležitost je důležitá.“

„O tom nepochybuju. A v jakém smyslu, smím-li se zeptat?“

„Víte, já mu chci nabídnout trochu špíny.“

Vybrala si cigaretu z křišťálové kazety a zapálila ji křišťálovým zapalovačem. „Nabídnout? To jako za peníze - v Hollywoodu?“

„I to je možné.“

„A o jakou špínu jde? Nebojte se, že se zhrozím.“

„Je to trochu sprosté, slečno - slečno -“ Otočil jsem hlavu, abych si mohl přečíst štítek na jejím stole.

„Helen Gradyová,“ řekla. „No trochu nóbl sprostoty ještě nikomu neublížilo, vidíte?“

„Neříkal jsem, že je nóbl.“

Pomalů se zabořila do židle a vyfoukla mi kouř do obličeje.

„Zkrátka a dobře vyděračství.“ Povzdechla si. „A co kdybyste vocaď ucáknul, frajere? Dřív než na vás poštvu smečku chlupatejch?“

Posadil jsem se na roh jejího stolu, nabral si do obou hrstí kouř z její cigarety a foukl jí jej do vlasů. Hněvivě uhnula. „Vodprejskněte, nádivo jeden,“ řekla hlasem, kterým by se dala seškrabovat omítka ze zdi.

„No ne, kampak se poděla ta vaše vytříbená mluva?“

Aniž otočila hlavu, řekla břitce: „Slečno Vaneová.“

Vysoká štíhlá elegantní tmavovláška s opovržlivě pozvednutým obočím na ni pohlédla. Právě vešla spojovacími dveřmi, které byly maskovány jako okno z barevného skla. Popošla blíž. Slečna Gradyová jí podala mou navštívenku: „K Spinkovi.“

Slečna Vaneová zase vyšla tím barevným oknem, mou vizitku v ruce.

„Sedněte si a udělejte si pohodlíčko, honimíre, dost možná, že tu budete tvrdnout celý týden,“ sdělila mi slečna Gradyová.

Posadil jsem se do kretonového ušáku, jehož opěradlo mi přesahovalo hlavu o čtvrt metru. Připadal jsem si v něm, jako

kdybych se srazil. Slečna Gradyová mi věnovala ještě jeden ručně nabroušený úsměv a pak se zase sklonila nad telefonem.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Ta dívka v rohu už přestala plakat a docela nenuceně si líčila obličej. Neobyčejně vysoký, vybraně oděný švihák ohnul půvabně paži, aby se podíval na elegantní hodinky, a pak se jemně vysoukal do stoje. Nasadil si frajersky perlově šedý měkký klobouk, sebral žluté semišové rukavice a hůlku se stříbrnou rukojetí a loudavě popošel k rudovlasé úřednici.

„Čekám už dvě hodiny, aby mě pan Ballou přijal,“ řekl ledově, zvučným a lahodným hlasem, jehož modulace svědčila o pilném cvičení. „Nemám ve zvyku na nikoho dvě hodiny čekat.“

„Je mi velice líto, pane Fortescue. Pan Ballou má dnes dopoledne nad hlavu práce.“

„Lituj, že mu zde nemohu nechat šek,“ pronesl urostlý elegant unaveně opovržlivým hlasem. „To je patrně to jediné, co by mohlo vzbudit jeho zájem. Nicméně však -“

„Momentíček, hošánku.“ Zrzka zvedla telefonní sluchátko a řekla do něho: „Ano?... A kdo to ještě říká kromě Goldwyna? Copak nedokážeš sehnat někoho, kdo není úplný blázen?... Tak to zkus znovu.“ Praštila sluchátkem.

„Nicméně však,“ pokračoval švihák, jako by nebyl vůbec přerušen, „bych mu rád zanechal malý osobní vzkaz.“

„Beze všeho,“ řekla slečna Gradyová. „Já mu to už nějak vyřídím.“

„Vyřídíte mu s mou veškerou úctou, že je prašivý skunk.“

„Řekněme radši tchoř, drahoušku,“ řekla. „On nezná žádná cizí slova.“

„Tak dobře, tchoř, a to tuplovaný tchoř,“ vyhověl jí Fortescue. „Vylepšený nepatrnou stopou kysličníku siřičitého a nejmizernějšího kurevského pačuli.“ Narovnal si klobouk a ještě naposled zhodnotil svůj profil v zrcadle. „Tímto vám přeji šťastný

dobrý den a Sheridan Ballou, koncesovaná agentura, ať si trhne nohou.“

Urostlý herec poté elegantně odešel středem a dveře si otevřel hůlkou.

„Co se to s ním děje?“ zeptal jsem se.

Útrpně se na mne podívala. „S Billym Fortescuem? Co by se s ním dělo? Nedostává žádné role a tak chodí denně sem a pokaždé tady sehraje tuhle scénku. Počítá, že ho tu jednou uvidí někdo, komu se to zalíbí.“

Pomalů jsem zavřel ústa. V Hollywoodu může člověk žít hodně dlouho a uvidět všechno možné, jenom ne to, co se ukazuje ve filmech.

Slečna Vaneová se objevila ve spojovacích dveřích a trhla bradou směrem ke mně. Prošel jsem dveřmi kolem ní. „Tudy. Druhé dveře vpravo.“ Dívala se za mnou, dokud jsem neprošel chodbou ke druhým dveřím, které byly otevřené. Vešel jsem a zavřel za sebou.

Oblouhlý šedovlasý žid seděl u psacího stolu a něžně se na mne usmíval. „Vás zdravím,“ řekl. „Jmenuju se Moss Spink. Tak copak vám straší v myslivně, kamaráde? Zapasujte se tady do židle. Cigaretu?“ Otevřel takový jako kufřík a nabídl mi cigaretu, o nic delší jak čtvrt metru. Byla uložená ve skleněné rource.

„Děkuju, ne,“ řekl jsem. „Já kouřím tabák.“

Povzdechl si: „No dobrá. Tak pusťte. Mrknem se na to. Jmenujete se Marlowe. Marlowe. Slyšel jsem už někdy něco o někom, kdo se jmenuje Marlowe?“

„Nejspíš ne,“ řekl jsem. „A já zas neslyšel o nikom, kdo by se jmenoval Spink. Ten, s kým jsem chtěl mluvit, se jmenuje Ballou. Zní vám to podobně jako Spink? Žádného Spinka nehledám. A mezi námi dvěma, kašlu na každého, kdo se jmenuje Spink.“

„Že by antisemita?“ řekl Spink. Velkoryse mávl rukou, na níž se zableskl kanárkově žlutý dýmák jako oranžové světlo v

semaforu. „Nebud'te přeci takový,“ řekl. „Sedněte si a vyvětrejte si mozek. Neznáte mě. Nechcete mě znát. Prosím. Já nejsem urazenej. V tyhle branži musí bejt na place aspoň někdo, kdo se hned tak neuráží.“

„Kde je Ballou?“

„Mějte přece rozum, kamaráde. Sherry Ballou se může ztrhat prací. Dělá dvacet hodin denně a ani tak všechno nestačí. Hezky si hačněte a vyklopte to Spinkovi.“

„Co tady vlastně máte za postavení?“ zeptal jsem se ho.

„Já ho chráním, chlapče. Musím ho chránit. Takovej machr jako Sherry nemůže mluvit s každým. Já přijímám lidi místo něho. Já jsem to samý co von - až do jistý míry, chápete.“

„No a co když moje záležitost tuhle míru přesahuje,“ řekl jsem.

„To je taky možný,“ souhlasil Spink vlídně. Sloupl tlustou pásku z hliníkového pouzdra doutníku, něžně doutník vyňal a prohlédl si jej tak zevrubně, jako by na něm hledal mateřská znamení. „Neříkám, že ne. Ale co kdybyste mi to tak trochu naznačil? Potom budem vědět, na čem jsme. Až doted'ka jste mě akorát jenom psul. Takovejch frků my tady vyslechneme tolik, že už nám to vůbec nic neříká.“

Díval jsem se, jak si ořezává a zapaluje to zřejmě drahé cigáro. „Jak můžu vědět, že ho nepřevézte?“ zeptal jsem se mazaně.

Spinkova drobná úzká očka zamrkala a jistě to říct nemůžu, ale zdálo se mi, že se v nich objevily slzy. „Já že bych převez Sherryho Balloua?“ řekl hlasem tak tichým a tklivým jako pohřeb první třídy. „Já? To už bych spíš převez vlastní matku.“

„Tím jste mě nijak nepřesvědčil,“ řekl jsem. „Já vaši matku neznám.“

Spink odložil doutník do popelníku velikého jako koupátko pro kanára. Zalomil oběma rukama. Bolest jím lomcovala. „Ale kamaráde, jakpak to se mnou mluvíte,“ zasténal. „Já Sherryho

Balloua miluju jako rodnýho otce. Vlastně víc. Můj otec - no, to radši vynechme. Tak hele, kamaráde, mluvte se mnou po lidsku. To chce trochu důvěry a laskavosti. Vyklopte tu špinku Spinkovi, no tak!“

Vytáhl jsem z kapsy obálku a hodil mu ji přes psací stůl.

Vyndal z ní tu jedinou fotografii a vážně se na ni zadíval. Pak ji položil na psací stůl. Vzhlédl ke mně, pak se podíval na snímek, pak zase na mne. „No tak,“ řekl toporně, hlasem, z něhož pojednou vymizela veškerá důvěra a laskavost, o které mluvil. „Co je na tom tak náramně zajímavýho?“

„Musím vám vykládat, kdo je to děvče?“

„Kdo je ten chlap?“ vyštěkl Spink.

Neodpověděl jsem.

„Povídám, kdo je ten chlap?“ Spink bezmála zařval. „Tak mluvte, člověče, a zčerstva!“

Ještě pořád jsem neodpovídal. Spink sáhl pomalu po telefonu, ale tvrdé bystré oči nespouštěl z mého obličeje.

„Tak do toho. Zavolejte je,“ řekl jsem. „Zavolejte do města a chtějte poručíka Christyho Frenche z oddělení pro vraždy. To je taky chlápek, který se nedá jen tak snadno přesvědčit.“

Spink sňal ruku ze sluchátka. Pomalu vstal, vzal tu fotografii a odešel. Čekal jsem. Venku na bulváru Sunset vzdáleně, jednotvárně rachotily povozy. Minuty neslyšně odkapávaly do hluboké studně. Dým ze Spinkova čerstvě zapáleného doutníku chvilku poletoval vzduchem, než ho vsál průduch klimatizačního přístroje. Díval jsem se na nespočetné podepsané fotografie na stěnách, všechny věnované Sherrymu Ballouovi s něčí nehynoucí láskou. Pomyslel jsem si, že to nemohou být moc velká esa, když je vyvěsili ve Spinkově kanceláři.

Po chvíli se Spink vrátil a kývl na mne. Šel jsem za ním chodbou a dvojitými dveřmi do předpokoje, kde seděly dvě sekretářky. Kolem nich jsme prošli k dalším dvojitým dveřím z tlustého černého skla s vyleptanými stříbrnými pávy. Když jsme se k těm dveřím přiblížili, samy se otevřely.

Sestoupili jsme po třech schodech pokrytých kobercem do kanceláře, ve které bylo všechno, nač si člověk pomyslí, kromě plovacího bazénu. Byla dvě patra vysoká, obstavěná balustrádou plnou polic s knihami. V rohu stál velký koncertní Steinway, byla tam spousta skla a světlého dřevěného nábytku, psací stůl zvící badmintonového hřiště, křesla, lenošky a stoly a na jedné té lenošce ležel muž bez saka a v rozepjaté košili, z jejíhož výstřihu vykukovala šála od Charveta, kterou byste snadno našli i potmě, stačilo poslouchat, jak přede. Přes oči a čelo měl bílý šátek a plavovlasá dívka jak proutek právě ždímalá jiný hadr ve stříbrné misce s ledovou vodou.

Ten chlápek byl statný a urostlý, měl vlnité tmavé vlasy a pod tím bílým šátkem pevnou snědou tvář. Jednu paži měl svěšenou až na koberec a mezi prsty mu trčela cigareta, ze které se táhlo tenké vlákno kouře.

Blondýnka mu zručně vyměnila obklad. Muž na lenošce zasténal. Spink řekl: „Tohle je ten hoch, Sherry. Jmenuje se Marlowe.“

Muž na lenošce zasténal: „A co chce?“

Spink řekl: „Nemůžu to z něho vymáčknout.“

Muž na lenošce řekl: „Tak proč mi ho sem vodíš. Jsem strašně utahaný.“

Spink řekl: „No víš přece, jak to chodí, Sherry. Vobčas musíš něco udělat sám.“

Muž na lenošce řekl: „Řekni mi ještě jednou to jeho krásné jméno.“

Spink se otočil ke mně: „Teď nám můžete vyklopit, co vlastně chcete. A ať to frčí, Marlowe.“

Neřekl jsem nic.

Po chvíli muž na lenošce pomalu zvedl paži, která končila tou cigaretou. Znaveně donesl cigaretu k ústům a zatáhl z ní s neskonalou unylostí dekadentního aristokrata, který si pomalu trouchniví v troskách svého zámku.

„Neslyšel jste mě, kamaráde?“ zeptal se Spink zhurta. Blondýnka zase vyměnila obklad, ale na nikoho se ani nepodívala. V pokoji viselo ticho stejně štiplavé jako kouř té cigarety. „Tak ven s tím, fešáku. Spusťte.“

Vzal jsem z kapsy camelku, zapálil ji, pak jsem si vybral jednu židli a posadil se na ni. Natáhl jsem ruku a zadíval se na ni. Palec mi každých několik vteřin pomalu zacukal nahoru a dolů.

Spinkův hlas do toho vztekle vybafl: „Sherry se s váma nemůže babrat celý den, jasný?“

„A co hodlá dělat v tom čase, co mu zbyde?“ slyšel jsem sám sebe. „Sedět na bílém hedvábném kanapi a lakovat si nehtíčky u nohou nazlato?“

Blondýnka se otočila jako čamrda a vytřeštila na mne oči. Spink otevřel ústa. Oči mu mžikaly. Muž na lenošce pomalu zvedl ruku k cípku ručníku, který mu zakrýval oči. Odsunul jej, až na mne vykouklo oko, hnědé jako oko tuleně. Pak ručník zase měkce klesl na své místo.

„Takhle tady nesmíte mluvit,“ řekl Spink výhružně.

Vstal jsem a řekl: „Zapomněl jsem si přinést modlitební knížku. Tohle je poprvé, co jsem se dověděl, že Bůh pracuje za provizi.“

Minutu neřekl nikdo nic. Blondýnka zase vyměnila obklad.

Muž na lenošce pod tím obkladem řekl: „Vypadněte, miláčkové. Všichni, až na toho nového chlápka.“

Spink na mne vrhl kosý, nenávisný pohled. Blondýnka se vytratila beze slova.

Spink řekl: „Neudělal bych lip, kdybych s ním vyběhnul?“

Znavený hlas pod ručníkem řekl: „Uvažoval jsem o téhle otázce tak dlouho, až mě přestala bavit. Padej.“

„Tak jo, šéfe,“ řekl Spink. Odcházel hrozně nerad. U dveří se zastavil, ještě jednou na mne bez hlesu vycenil zuby a zmizel.

Muž na lenošce poslouchal, až dveře zapadly, a pak řekl: „Tak kolik?“

„Nebudete si nic kupovat.“

Odhrnul si ručník z hlavy, odhodil jej stranou a pomalu se posadil. Postavil ručně šité střevíce z ságrénové kůže na koberec a přešel si rukou po čele. Vypadal unaveně, ale nijak zhýrale. Tápavě vyhrabal odněkud další cigaretu, zapálil ji a mrzutě civěl skrz kouř na podlahu.

„Tak dál,“ řekl.

„Nevím, proč jste na mne vyplýtl taklik vynalézavosti,“ řekl jsem. „Ale počítám, že jste dost chytrý, abyste věděl, že si nemůžete nic koupit tak, abyste to měl v kapse jednou provždy.“

Ballou vzal tu fotku, kterou Spink položil na nízký dlouhý stůl vedle něho. Malátně natáhl ruku ke mně. „Pes je asi zakopaný na tom kousku, co jste vystříhl, ne?“

Vytáhl jsem z kapsy obálku, podal mu vystřižený kousek a díval jsem se, jak si to skládá dohromady.

„Pod lupou se ten titulek dá přečíst,“ řekl jsem.

„Mám lupu na psacím stole. Prosím vás.“

Šel jsem a vzal lupu z jeho psacího stolu. „Vy jste zvyklý, že vás pořád někdo obsluhuje, vidíte, pane Ballou?“

„Platím za to.“ Prohlédl si fotografii pod lupou a vzdychl. „Myslím, že jsem to utkání viděl. Měli by se o ty chlapce lip starat.“

„Jako vy o své klienty.“

Odložil zvětšovací sklo, opřel se dozadu a upřeně se na mne díval chladným, neznepokojeným očima.

„Je to chlápek, co mu ten podnik U tanečníka patří. Jmenuje se Steelgrave. Ta dívka je ovšem mou klientkou.“ Pokynul neurčitě k židli. Posadil jsem se. „Kolik byste chtěl, pane Marlowe?“

„Zač?“

„Za všechny snímky a za negativ. Za ten celý špás.“

„Deset táců,“ řekl jsem, pozoruje bedlivě jeho ústa. Ta ústa se usmála, a docela příjemně.

„Chtělo by to ještě trochu vysvětlit, nemyslíte? Já tu nevidím nic jiného než dva lidi, jak večeří v restauraci. To může sotva nějak vážně ohrozit pověst mé klientky. Předpokládám, že o tohle vám asi šlo.“

Zazubil jsem se. „Pane Ballou, nemůžete si koupit vůbec nic. Co když jsem si dal z toho negativu udělat pozitiv a z toho pozitivu ještě jeden negativ? Jestli tahle fotka skutečně někoho usvědčuje, nebudete nikdy vědět, zda jste ji definitivně sprovodil ze světa.“

„Takovými řeči to jako vyděrač daleko nepřivedete,“ řekl, ještě pořád s úsměvem.

„Vždycky se divím, proč lidé dávají peníze vyděračům. Nemohou si za ně vůbec nic koupit. A přesto jim platí a někdy znovu a znovu. A nakonec jsou přesně tam, odkud vyšli.“

„Strach z dneška vždycky překonává strach ze zítřka,“ řekl. „Podstatou dramatických emocí je skutečnost, že část je mocnější než celek. Když vidíte na plátně okouzující herečku v nějakém velikém nebezpečí, část vaší mysli, ta emocionální část, se o ni strachuje. Bez ohledu na to, že váš rozum si uvědomuje, že je to

herečka, která v tom filmu jen vystupuje, a že se jí nic moc zlého nestane. Kdyby napětí a strach nevítězily nad rozumem, měli bychom moc málo dramát.“

Řekl jsem: „To je myslím svatá pravda,“ a vyfoukl kouř z camelky.

Přimhouřil oči. „A pokud jde o to, zda si opravdu můžu nebo nemůžu něco odkoupit, tak si uvědomte, že když vám pořádně zaplatím, a přesto nedostanu, co jsem si koupil, budu s vámi umět zkrátka zatočit. Dám vás zmlátit, co se do vás vejde. A kdyby vám po návratu z nemocnice zbylo ještě dost kuráže, abyste mě chtěl dát zavřít - tak prosím, jen to zkuste.“

„To už znám,“ řekl jsem. „Jsem soukromý detektiv. Vím, co tím myslíte. Proč se mnou vůbec mluvíte?“

Zasmál se. Měl hluboký, příjemný, lehký smích. „Synáčku, já jsem agent. Vždycky podezírám, že si ten, kdo s něčím hauzíruje, nechává nějakou maličkost v rezervě. Ale o deseti tácech nemůže být vůbec řeč. Ona tolik nemá. Vydělává prozatím jen tisícovku týdně. Přiznávám ovšem, že je na nejlepší cestě dostat se k těžkým prachům.“

„Tohleto jí udělá škrt přes rozpočet,“ řekl jsem, ukazuje na fotografii. „Žádné těžké prachy ani bazén s osvětlením pod vodou, žádný platinový norek, žádné neónové reklamy, zkrátka nic. Všechno to odnese vítr jako prach.“

Pohrdlivě se zasmál.

„Takže nejsou námitky, abych to ukázal fízlům dole ve městě?“ Zeptal jsem se.

Přestal se smát. Přimhouřil oči. Nesmírně klidně se mě otázel: „Proč by je to mělo zajímat?“

Vstal jsem. „Mám dojem, že spolu žádný obchod neuděláme, pane Ballou. A vy máte spoustu práce. Udělám lip, když se vynesu.“

Vstal z lenošky a natáhl se v celé své délce sto pětadesát centimetrů. Byl to věru kus chlapa k pohledání. Přistoupil ke mně a těsně přede mnou znehybněl. Jeho hnědé tulení oči byly posety zlatými skvrnkami. „Ukažte, co jste zač, synáčku.“

Natáhl ruku. Položil jsem na ni otevřenou náprsní tašku. Přčetl si fotokopii mé licence, vytáhl z té tašky ještě pár věcí a prohlédl si je. Pak mi to všechno vrátil.

„Co by se stalo, kdybyste ten svůj obrázek ukázal poldíkům?“

„Především bych je musel přesvědčit, že to souvisí s věcí, na které právě pracuji - je to něco, co se přihodilo včera odpoledne v hotelu Van Nuys. A ta souvislost spočívá v osobě té dívky - která se mnou odmítá mluvit - a proto hovořím s vámi.“

„Včera večer mi o tom pověděla,“ vzdychl si.

„Co všechno vám pověděla?“ zeptal jsem se.

„Že soukromý detektiv Marlowe ji chtěl přinutit, aby si ho najala, a to proto, že ji někdo uviděl v jednom hotelu dole ve městě, nepříjemně blízko místa, kde se udala vražda.“

„Jak blízko?“ zeptal jsem se.

„To mi neřekla.“

„Povídali, že mu hráli.“

Poodešel k vysokému válcovitému stojanu, který stál v rohu. Vybral si odtamtud jednu z krátkých tenkých bambusových hůlek. Začal se procházet nahoru a dolů po koberci a švihl si obratně hůlkou podél pravé boty.

Posadil jsem se zase a típl cigaretu a zhluboka jsem si vzdychl.

„Tohle se může stát jen v Hollywoodu,“ zavrčel jsem.

Udělal svižný obrát a podíval se na mne. „Co prosím?“

„No, že zdánlivě docela normální člověk se špacíruje doma v pokoji jako po Piccadilly s bambuskou v ruce.“

Přikývl. „Tuhle nemoc jsem chytil od jednoho producenta z M. G. M. Moc milý chlápek. Aspoň se to o něm říká.“ Zastavil se a namířil hůlku na mne. „Tak jako s vámi, Marlowe, jsem se už

dlouho nepobavil. Vážně. Vidím vám až do žaludku. Zkrátka jste v bryndě a chcete mě použít jako lopaty, abyste se z toho vyhrabal.“

„Na tom je trochu pravdy. Ale ta moje brynda není vůbec nic proti tomu průšvih, do kterého by spadla vaše klientka, kdybych neudělal právě to, co mě do té bryndy přivedlo.“

Stál chvilku úplně bez hnutí. Pak odhodil hůlku a šel k domácímu baru a rázně otevřel obě jeho dvířka. Nalil něco do dvou břichatých sklenek. Jednu z nich donesl mně. Pak se vrátil pro svou. Posadil se s ní na lenošku.

„To je armagnac,“ řekl. „Kdybyste mě znal, ocenil byste, jakou vám tím prokazuju poctu. Tohle je náramně vzácné pitivo. Skopčáci ho ve Francii většinu rozkradli a naše armáda zabrala, co zbylo. Tak na zdraví.“

Zvedl sklenku, přičichl k ní a maličko usrkl. Já spolkl všechno jedním douškem. Chutnalo to jako dobrý francouzský koňak.

Ballou se vyděsil: „Ale propánakrále, tohle se upíjí po troškách, to nemůžete chlemtat jako vodu!“

„No vidíte, já to schlemstnul jako vodu,“ řekl jsem. „Odpusťte mi to. A ona vám taky řekla, že se dostane do velkého maléru, jestli mi někdo nezavře klapačku.“

Přikývl.

„A naznačila vám, jak by se to mělo provést?“

„Nabyl jsem dojmu, že by to nejradši vyřídila nějakým těžkým tupým nástrojem. Tak jsem to zkusil se zastrašováním a podplácením. My tady máme takový podnik a ten se specializuje na ochranu lidí, co dělají u filmu. Ale zřejmě se jim nepodařilo vás zastrašit a úplatek nebyl dost vysoký.“

„Vystrašili mě až hrůza,“ řekl jsem. „Moc nescházelo a odpráskl jsem je lugerem. Z toho zdopovaného tajtrlíka s pětačtyřicítkou v ruce jde vážně strach. A co se týče těch peněz, ne že by jich nebylo dost, ale ono spíš záleží na tom, jakým způsobem se mi nabídnou.“

Usrkl ještě trochu armagnacu. Ukázal na fotografii, teď složenou z obou kousků, která ležela před ním na stolku.

„Došli jsme až k tomu, že tohle odnesete poldům. Co dál?“

„Já bych neřek, že jsme došli tak daleko. Spíš jsme si chtěli promluvit o tom, proč se obrátila v té věci na vás místo na svého přítele. Přišel k ní, zrovna když jsem byl na odchodu. Má klíč k jejímu bytu.“

„No zkrátka a dobře, nepověděla mu o tom.“ Zamračil se a sklopil oči na ten svůj armagnac.

„To je všechno hezké,“ řekl jsem. „A bylo by to ještě hezčí, kdyby ten chlápek neměl klíč od jejích dveří.“

Vzhlédl ke mně trochu smutně. „Mně by se to taky lip zamlouvalo. Nám všem. Ale u filmu to jinak nejde - mezi herci vůbec. Kdyby tihle lidi nežili tak intenzivním a dost rozháraným životem, kdyby se nenechávali přespříliš unášet city - pak by nedokázali ty emoce zachytit v letu a vtisknout je na pár metrů celuloidového pásku nebo promítnout přes světla ramp.“

„Nemluvím o jejím milostném životě,“ řekl jsem. „Ale snad by nemusela mít poměr zrovna s gangsterem, po kterém pase policie.“

„To nemůžete dokázat, Marlowe.“

Ukázal jsem na fotografii: „Člověk, který to bral, zmizel a není k nalezení. Nejspíš je už po smrti. Jiní dva lidé, co bydleli ve stejném domě, jsou taky mrtví. Jeden z nich se snažil před smrtí tyhle fotky zpeněžit. Ta dívka šla za ním sama do hotelu, aby je od něho dostala. Totéž měl v úmyslu ten, kdo ho zabil. Ale nedostala je ani ona, ani vrah. Nevěděli, kde hledat.“

„A vy jste věděli?“

„Já měl kliku. Já ho jednou viděl bez paruky. Tohle všechno snad nejsou žádné pevné důkazy. Mohl byste je vyvrátit. Ale k čemu by to bylo? Dva lidé byli zabiti, možná tři. To děvče strašně riskovalo. Proč? Chtěla ten snímek. Stál jí za to obrovské riziko. A zase - proč? Vždyť na něm není nic než dva lidé, jak spolu určitý

den obědvají. V den, kdy byl na Franklin Avenue zastřelen Moe Stein. V den, kdy jistý chlápek jménem Steelgrave seděl v base, protože poldové dostali hlášku, že je to gangster Kuňka Moyer, stíhaný clevelandskou policií. Tak to stojí v protokolu. Ale tahle fotka svědčí o tom, že v té base nebyl. A že tam nebyl právě v ten kritický den, dokazuje, kým ve skutečnosti je. A to děvče tohle ví. A přesto mu nechává klíč od svého bytu.“

Odmlčel jsem se a chvíli jsme se upřeně dívali jeden druhému do očí. Řekl jsem:

„Přece nechcete, aby se tenhle obrázek dostal do rukou poldům, že ne? Ať už by to dopadlo tak či tak, stejně by ji roznesli na kopytech. A až by bylo po všem, záleželo by houby na tom, jestli Steelgrave je Moyer, jestli Moyer zabil Steina nebo ho dal zabít, anebo jestli se Steelgrave jen náhodou dostal z kriminálu na propustku zrovna v den, kdy Steina zabili. I kdyby se z toho vyvlékl, spousta lidí si nedá vymluvit, že se z toho nedostal podfukem. A jí už neprojde vůbec nic. Veřejné mínění ji oceňuje jako gangsterskou milenkou. A pokud jde o film, tak ji můžete jednou provždy a s konečnou platností odepsat.“

Ballou chvíli mlčel a díval se na mne prázdným pohledem. „A co hodláte celou tu dobu dělat vy?“ zeptal se tiše.

„To záleží z velké části na vás, pane Ballou.“

„Co tedy doopravdy chcete?“ Ted’ byl jeho hlas ostrý a trpký.

„To, co jsem chtěl od ní a co jsem nemohl dostat. Totiž něco, co by mě navenek opravňovalo hájit její zájmy tak dlouho, dokud neusoudím, že dál už to nejde.“

„Hájit je tím, že ztopíte doličný předmět?“ zeptal se napjatě.

„Nejdřív by se muselo dokázat, že to vůbec doličný předmět je. Poldové to dokázat nemůžou, aniž zostudí slečnu Weldovou. Já bych snad mohl. Oni by se o to ani nesnažili; nezáleží jim na tom tolik. Ale mně ano.“

„Proč?“

„Řekněme, že to patří k mému povolání. Snad mám i jiné pohnutky, ale tahle stačí.“

„Kolik za to chcete?“

„To, co jste mi včera večer poslal. Tehdy jsem to nechtěl vzít. Ted' to přijmu. Zároveň s podepsaným dopisem, že mě najímáte do svých služeb, abych vyšetřil pokus vydírat jednu vaši klientku.“

Vstal jsem s prázdnou sklenkou, šel k psacímu stolu a postavil ji na něj. Jak jsem se nad ním sklonil, uslyšel jsem tiché vrčení. Obešel jsem stůl a vysunul zásuvku. Objevil se magnetofon na zavěšené polici. Stroj běžel a jemný ocelový drát se stejnoměrně přetáčel z jedné cívky na druhou. Podíval jsem se přes stůl na Balloua.

„Vypněte to, a jestli chcete, vemte si ten záznam s sebou,“ řekl. „Nemůžete mi zazlívát, že to používám.“

Otočil jsem knoflíkem a drátek se začal točit opačným směrem pořád rychleji, až nabral takovou rychlost, že jsem jej ani neviděl. Vydával ječivý, naříkavý zvuk, jako když se dva teploušové hádají o hedvábný kapesníček. Drát vyběhl a stroj se zastavil. Vyňal jsem cívku a strčil si ji do kapsy.

„Je možné, že tu máte ještě jeden,“ řekl jsem. „Ale to už musím risknout.“

„Vy jste hodně sebevědomý, Marlowe, co?“

„Kéž bych byl.“

„Stiskněte ten knoflík tam na rohu stolu, prosím vás.“

Stiskl jsem jej. Černé skleněné dveře se otevřely a vešla tmavovlasá dívka se stenografickým blokem v ruce.

Ballou se na ni ani nepodíval a začal hned diktovat: „Dopis adresovaný panu Philipu Marlowovi. Vážený pane Marlowe, naše agentura vás tímto žádá, abyste vyšetřil pokus o vydírání jedné naší klientky. Podrobnosti případu vám byly sděleny ústně. Váš honorář bude obnášet sto dolarů za den se zálohou pěti set dolarů,

jejichž příjem laskavě potvrďte na kopii tohoto dopisu. A tak dále, a tak dále. To je všechno, Eileen. Naklepnout hned, prosím.“

Řekl jsem jí svou adresu a dívka odešla.

Vytáhl jsem cívku s magnetofonovým páskem z kapsy a položil ji zpátky do zásuvky.

Ballou si přehodil nohu přes nohu, pohupoval vyblýskanou špičkou boty nahoru a dolů a zamyšleně na ni civěl. Prohrábl si kučeravé tmavé vlasy.

„Jednoho krásného dne,“ řekl, „se dopustím chyby, které se lidi z mé branže hrozí víc než každé jiné. Totiž že se setkám s člověkem, kterému bych mohl důvěřovat, ale nebudu, protože mi to ta má setsakramentská mazanost nedovolí. Tumáte, tohle si radši nechte u sebe.“ Podal mi oba kousky fotografie.

Pět minut nato jsem odcházel. Skleněné dveře se otevřely, když jsem byl na metr od nich. Prošel jsem okolo obou sekretářek a chodbou dolů kolem otevřených dveří Spinkovy kanceláře. Nic se tam nehýbalo, ale cítil jsem dým jeho doutníku. V přijímacím pokoji seděli v kretonových křeslech, jak se zdálo, pořád stejní lidé. Slečna Helen Gradyová mě obšťastnila výběrovým úsměvem, vyhrazeným jen pro sobotní večery. Slečna Vaneová na mne zazářila.

Byl jsem čtyřicet minut u šéfa. Pročež jsem se zaskvěl všemi barvami jako chiropraktikova anatomická mapa.

Polda, který seděl ve filmovém ateliéru za polokruhovým zaskleným stolem, odložil telefonní sluchátko a načmáral něco do bloku. Odtrhl ten list a prostrčil jej úzkou, jen asi dvoucentimetrovou škvírou mezi skleněnou přepážkou a deskou psacího stolu. Jeho hlas, pronikající mluvítkem zasazeným do té skleněné přepážky, kovově zvučel.

„Jděte rovně až na konec chodby,“ řekl, „a uprostřed vnitřního dvora uvidíte kašnu s pitnou vodou. George Wilson tam pro vás přijde.“

Řekl jsem: „Děkuji. Je tohle neprůstřelné sklo?“

„Samozřejmě. Proč?“

„Jen tak mě to napadlo,“ řekl jsem. „Ještě nikdy jsem neslyšel, že si někdo cestu na filmové plátno prostřílel.“

Za mými zády se někdo zahihňal. Otočil jsem se a uviděl dívku v dlouhých kalhotách a s červeným karafiátem za uchem. Culila se na mne.

„Jo páni, kdyby to nechtělo nic víc než pistoli!“

Šel jsem k olivově zeleným dveřím, na kterých nebyla žádná klika. Dveře zabzučely, a když jsem do nich strčil, otevřely se. Za nimi byla olivově zelená chodba s holými stěnami a s dveřmi na konci. Past na krysy. Tam vás mohli ještě vždycky chytit, kdyby se jim po vašem odchodu něco nezdálo. Ty druhé dveře zase tak zabzučely a cvakly. Nešlo mi na rozum, jak ten polda ví, že už jsem k nim došel. Rozhlédl jsem se a uviděl jeho oči, jak na mne civí z šikmo upevněného zrcátka. Když jsem se dotkl dveří, oči ze zrcátka zmizely. Ti hoši myslí na všechno.

Venku v horkém poledním slunci bujely květiny na malém nádvoříčku s vykachlíkovanými pěšinami a s vodní nádržkou a mramorovou lavičkou uprostřed. Kašna s pitnou vodou stála vedle té mramorové lavičky. Postarší, krásně oblečený muž se rozvaloval na lavičce a pozoroval tři psy, zlatohnědé boxery, jak rvou ze země kořeny několika čajově růžových begónií. Na jeho tváři prodléval výraz hlubokého a klidného uspokojení. Když jsem přišel, ani ke mně nevzhlédl. Jeden z boxerů, ten největší, přiběhl a udělal loužičku na to mramorové sedátko hned vedle mužovy nohavice. Muž se sehnul a pohladil psa po tvrdé hlavě porostlé krátkou srstí.

„Jste pan Wilson?“ zeptal jsem se ho.

Roztržitě ke mně vzhlédl. Středně veliký boxer přiběhl, očichal loužičku a udělal vedle ní další.

„Wilson?“ Muž měl líný hlas a maličko zpěvavý. „Ale kdepak, nejmenuju se Wilson. Vadí vám to?“

„Promiňte.“ Zašel jsem ke kašně a pustil si do tváře proud studené vody. Zatímco jsem se utíral kapesníkem, vykonal i nejmenší boxer svou potřebu na tu mramorovou lavičku.

Muž, který se nejmenoval Wilson, řekl láskyplně: „Vždycky to dělají přesně v témž pořadí. To mě fascinuje.“

„Cože dělají?“

„No čůrají,“ řekl. „Berou to zřejmě podle stáří. Jsou ohromně ukáznění. Nejdřív Maisie. To je jejich matka. Pak Mac. Ten je o rok starší než Jock, náš maličký. Pokaždé to dělají stejně. I u mě v kanceláři.“

„Ve vaší kanceláři?“ řekl jsem a co svět světem stojí, ještě nikdo nevypadal tak stupidně jako já v té chvíli.

Zvedl prošedivělé obočí, vyndal z úst obyčejný hnědý doutník, ukousl mu koneček a vyplivl jej do nádržky.

„To těm rybám moc neprospěje,“ řekl jsem.

Podíval se na mě zpod obočí. „Já pěstuju boxery. Na ryby kašlu.“

Pomyslel jsem si, že v tom je celý Hollywood. Zapálil jsem si cigaretu a posadil jsem se na lavičku. „Ve vaší kanceláři,“ řekl jsem. „Inu, inu, člověk se pořád něco nového učí, vidíte?“

„Dělají to na roh psacího stolu. A v jednom kuse. Mé sekretářky to dohání k šílenství. Říkají, že se to vsakuje do koberce. Co se s, těmi dnešními ženskými děje? Mně to vůbec nevadí. Docela se mi to líbí. Kdo má psy rád, ten se rád dívá, i jak čůrají.“

Jeden ze psů mu položil k nohám doprostřed dlážděné pěšinky rozkvetlou begónii. Muž ji zvedl a hodil do nádržky.

„Zahradníci z toho asi radost nemají,“ řekl, když si zase sedal. „No konečně, jestli se jim tady nelíbí, můžou -“ zarazil se a pohlédl na štíhlou poštovní doručovatelku v žlutých kalhotách, která udělala schválně okliku, jen aby mohla projít nádvořím. Šlehla po něm očima, a jak odcházela, její boky vyhrávaly písničku.

„Víte, co v téhle naší branži nadělá největší paseku?“ zeptal se mě.

„To neví nikdo,“ řekl jsem.

„Přespříliš sexu,“ řekl. „Sex je správná věc v pravý čas a na pravém místě. Jenže my ho dostáváme po vagónech. Brodíme se v něm. Zapadáme do něj až po krk. Lepí se na člověka jak mucholapka.“ Vstal. „A much tu máme taky víc než dost. Těšilo mě, že jsem se s vámi seznámil, pane -“

„Marlowe,“ řekl jsem. „Vy mě asi neznáte.“

„Já vůbec nikoho neznám,“ řekl. „Paměť mi neslouží. Setkávám se s příliš mnoha lidmi. Jmenuju se Oppenheimer.“

„Jules Oppenheimer?“

Přikývl. „Ano. Vemte si doutník.“ Podal mi jeden. Ukázal jsem na svou hořící cigaretu. Hodil doutník do nádržky, ale pak se

zamračil. „Ta má hlava,“ řekl smutně. „Vyhodil jsem padesát centů. To bych neměl.“

„Vy jste šéf těchhle ateliérů,“ řekl jsem.

Roztržitě přikývl. „Měl jsem si nechat ten doutník. Ušetříte padesát centů a máte - co?“

„Padesát centů,“ řekl jsem, přemítaje, o čem to hernajs vlastně mluví.

„Kdepak, v téhle branži ne. Tady uspoříte padesát centů a máte z toho pět dolarů výloh za účetnickou práci.“ Odmlčel se a pokynul těm třem boxerům. Okamžitě přestali ničit květenu a upřeně se na něho zadívali. „Já se tady starám jen o finance,“ řekl. „A to je hračka. Tak jde se, děťátka, zase zpátky do bordelu.“ Povzdechl si. „Patnáct set kin,“ dodal.

Už jsem zase koukal jako pitomec. Rozmáchl se rukou kolem dokola: „Nepotřebujete nic než patnáct set kin a pak už to frčí samo. Pěstovat čistokrevné boxery, to je panečku jinší fuška. Filmová produkce je ten jediný kšeft na světě, ve kterém můžete nasekat všechny chyby, co vůbec existují, a přesto vydělávat peníze.“

„A musí to být ten jediný kšeft na světě, kde si můžete držet tři boxery, aby vám čůrali na psací stůl v kanceláři,“ řekl jsem.

„Ale chce to těch patnáct set kin.“

„Čili než se to rozběhne, tak to dá přece trošku zabrat,“ řekl jsem.

Vypadal potěšený. „Ano. Začátek je opravdu trochu těžší.“ Pohlédl přes zelený zastřižený trávník na čtyřpatrovou budovu, která tvořila jednu stranu otevřeného prostranství. „Tohle jsou samé kanceláře,“ řekl. „Jakživ tam ani nepáchnu. Každou chvíli to znovu zařizují. Dělá se mi nanic z toho haraburdí, co si ti ouřadové do těch místností cpou. To jsou ti nejdražší kumštýři na světě. Já jim dávám všechno, nač si vzpomenou, tolik prachů, co

chtěj, Proč? No zkrátka jen tak. Prostě ze zvyku. Co dělají a jak to dělají, na to kašle pes. Hlavně, když je těch patnáct set kin.“

„Předpokládám, že byste nerad, abych tenhle váš výrok někde citoval, vidíte, pane Oppenheimere?“

„Vy jste od novin?“

„Ne.“

„Věčná škoda. Já bych jen tak pro zajímavost docela rád věděl, co by se stalo, kdyby někdo zkusil vrazit tenhle prostý a základní životní fakt do novin.“ Odmlčel se a pohrdlivě zafuněl. „Nikdo by to neotiskl. Ze strachu. Tak jdem, děti!“

Ten velký boxer Maisie přiběhl a postavil se vedle něho. Prostřední přestal ničit další begónii a rozběhl se za Maisie. Nejmenší, Jock se zařadil na své místo, ale pak, jak náhlou inspirací, zvedl zadní nohu nad manžetu Oppenheimerových kalhot. Maisie ho zcela klidně odstrčila.

„Viděl jste?“ zazářil Oppenheimer. „Jock se chtěl nepatřičně zachovat. Ale Maisie mu to netrpí.“ Sehnul se a pohladil Maisie po hlavě. Vzhledla k němu zbožňujícíma očima.

„Oči vašeho psa,“ dumal Oppenheimer. „To nejnezapomenutelnější ze všeho, co na tomhle světě máme.“

Odcházel po vykachlíkované pěšině k budově ředitelství a všichni tři boxeři mu klusali důstojně po boku.

„Pan Marlowe?“

Otočil jsem se a zjistil, že se ke mně nepozorovaně připlížil vyčouhlý světlovlasý chlapík s nosem jako loket cestujícího, který se v tramvaji drží tyče.

„Já jsem George Wilson. Těší mě, že vás poznávám. Vidím, že se znáte s panem Oppenheimerem.“

„Jenom jsme spolu besedovali. Poradil mi, jak řídit filmový podnik. Zdá se, že k tomu není zapotřebí nic než patnáct set kin.“

„Pracuju tady už pět let. Ale nikdy jsem s ním nemluvil.“

„To je jenom tím, že vás nepočůrali ti praví psi.“

„Snad máte pravdu. Čím vám můžu sloužit, pane Marlowe?“

„Chci mluvit s Mavis Weldovou.“

„Je v ateliéru. Hraje ve filmu, který se právě natáčí.“

„Mohl bych ji na chvilku vidět?“

Zatvářil se pochybovačně. „Jakou propustku vám dali?“

„Myslím, že docela obyčejnou.“ Ukázal jsem mu ji. Přečetl si ji.

„Posílá vás Ballou. To je její agent. Snad bychom se mohli dostat do ateliéru číslo 12. Chcete tam jít hned?“

„Jestli máte čas.“

„Já tu zprostředkuju styk s veřejností. Můj čas je vám plně k dispozici.“

Po kachlíkové pěšině jsme došli do rohu, kde se stýkaly dvě budovy. Mezi nimi vedla betonová silnice dozadu, kde byly postaveny dekorace.

„Vy pracujete u Balloua v kanceláři?“ zeptal se mě Wilson.

„Ne, jen od něho přicházím.“

„Slyšel jsem, že je to náramný podnik. Sám pomýšlím na to, že se do něčeho podobného pustím. Z téhle mé práce nekouká nic než trochu mizérie.“

Přešli jsme kolem dvou poldů v uniformách a pak jsme zabočili do úzké uličky mezi dvěma ateliéry. Uprostřed uličky se houpal červený pohyblivý signál, červené světlo svítilo nade dveřmi označenými číslem 12, a nad tím světlem vytrvale drnčel zvonek. U těch dveří se Wilson zastavil. Další polda na židli opřené o zeď mu pokývl a mě si změřil s tím mrtvolně bezbarvým výrazem, který se jim usazuje na obličeji jako kal na vodní nádržce.

Zvonek přestal zvonit, signál se přestal komíhat a červené světlo zhaslo. Wilson otevřel těžké dveře a já vstoupil za ním. Uvnitř byly ještě jedny dveře. A za nimi, jak se zdálo po vstupu ze sluneční záře, byla tma jako v ranci. Pak jsem si všiml, že na

druhém konci je chomáč světél. Jinak byl ten obrovský ateliér zřejmě prázdný.

Zamířili jsme k těm světlům. Podlaha kolem nich byla doslova pokryta tlustými černými kabely. Stály tam řady skládacích židlí a skupina přenosných šaten se jmény na dveřích. Šli jsme kolem zadní strany dekorací, takže jsem neviděl nic než dřevěné podpěry a na každé straně jedno velké promítací plátno. Dva projektory ujížděly ke straně.

Nějaký hlas vykřikl: „Tak jedeme!“ Zvonek pronikavě zazvonil. Obě plátna ožila vlnobitím rozbouřeného moře. Jiný, klidnější hlas řekl: „Každý na své místo, prosím, musíme dodělat tenhle záběr. Tak prosím, jedeme.“

Wilson se zastavil jak přimražený a dotkl se mé paže. Hlasy herců přicházely odnikud, ani hlasité, ani zřetelné, pouhé bezvýznamné, nesmyslné mumlání.

Obraz z jednoho plátna pojednou zmizel. Klidný hlas řekl nezměněným tónem: „Stop.“

Zase zazvonil zvonek a nastal všeobecný šum. Wilson vykročil a já za ním. Zašeptal mi do ucha: „Jestli Ned Gammon nenatočí tenhle záběr do oběda, vynese Torrance v zubech.“

„A hele, v tom hraje Torrance?“ Dick Torrance, toho času známá hvězda druhého řádu, byl typ herce, v Hollywoodu nijak řídký, o kterého nikdo doopravdy nestojí, ale spousta režisérů se s ním nakonec spokojí z nedostatku někoho lepšího.

„Sjedeme tu scénu ještě jednou, Dicku?“ zeptal se ten klidný hlas, právě když jsme zahýbali kolem rohu dekorací a zahlédli, co představují - palubu zábavní jachty poblíž zádi. Na palubě byli tři muži a dvě dívky. Jeden z mužů, obstarožní chlapík ve sportovním obleku, ležel na palubním lehátku. Druhý měl bílý oblek a zrzavé vlasy a vypadal na kapitána té jachty. Třetí byl námořník amatér, měl slušivou čapku, modrou kazajku se zlatými knoflíky, bílé střevíce a kalhoty a hýřil arogantním šarmem. To byl Torrance.

Jedna z dívek byla Susan Crawleyová, tmavovlasá kráska, už nikoli nejmladší. Ta druhá byla Mavis Weldová. Měla na sobě mokré plavky z matně bílé látky a zřejmě právě vylezla na palubu. Maskér jí stříkal vodu na obličej a na konečky plavých vlasů.

Torrance hned neodpověděl. Prudce se otočil a zadíval se do kamery. „Snad nechceš říct, že neumím svou roli?“

Šedovlasý muž v šedivých šatech vystoupil z temného pozadí do světla. Měl žhavé černé oči, ale v jeho hlase žádný žár nebyl.

„No možná že jsi říkal úmyslně něco jiného, než v ní máš,“ odpověděl, oči upřené na Torrance.

„Já zkrátka nejsem zvyklý hrát při zadní projekci, když ten film vždycky zrovna uprostřed záběru dojde.“

„To je oprávněná stížnost,“ řekl Ned Gammon. „Úraz je, že toho filmu máme jen sedmdesát a půl metru, a to je má vina. Ale kdybys to chtěl vzít jen o trochu rychleji -“

„Pch!“ zafuněl Torrance povýšeně. „Kdybych já to chtěl vzít rychleji! A co kdyby si radši pospíšila slečna Weldová, aby jí to lezení sem nahoru netrvalo bezmála tak dlouho jako celá stavba téhle pitomé kocábky.“

Mavis Weldová na něho vrhla opovržlivý pohled.

„Weldová to má načasované úplně správně,“ řekl Gammon. „A její výkon je taky bezvadný.“

Susan Crawleyová elegantně pokrčila rameny. „Já měla dojem, že by to mohla trochu popohnat, Nede. Je to dobré, ale mohlo to být ještě lepší.“

„Kdyby to bylo lepší, zlatíčko,“ odpověděla Mavis Weldová líbezně, „mohl by o tom někdo usoudit, že to je herecký výkon. A přece bys nepřipustila, aby se něco takového vyskytlo v tvém filmu?“

Torrance se zasmál. Susan Crawleyová se otočila a zasmála na něho: „Co je na tom k smíchu, pane Třináctý?“

Torranceův obličej ustrnul v ledovou masku. „Jakže mi to říkáš?“ téměř zasyčel.

„Ale propáníčka, snad nechceš říct, že to nevíš?“ podivila se Susan Crawleyová. „Tobě se přece říká pan Třináctý, protože pokaždé, když dostaneš nějakou roli, znamená to, že dvanáct jiných herců ji odmítlo.“

„A tak,“ řekl Torrance chladně, ale pak se zase rozesmál. Otočil se k Nedu Gammonovi. „Tak jo, Nede. Ted', když jsme si všichni vypudili ten jed na krysy z těla, snad ti to dokážeme zahrát tak, jak si přeješ.“

Ned Gammon přikývl. „Taková malá šaškárna ohromně pročistí ovzduší. Tak dobrá, do toho.“

Vrátil se zase na své místo vedle kamery. Asistent vykřikl: „Jedeme!“ a celá scéna proběhla bez jediné chybičky.

„Stop,“ řekl Gammon. „To беру. A teď jděte všichni na oběd.“ Herci sestupovali po hrubých dřevěných schodech a každý pokývl Wilsonovi. Poslední šla Mavis Weldová, která se zdržela, aby si oblékla koupací plášť z froté látky a plážové sandály. Když mě uviděla, zůstala stát. Wilson přikročil k ní.

„Ahoj, George,“ řekla Mavis Weldová, nespouštějíc ze mne oči. „Chceš něco?“

„Tady pan Marlowe by si chtěl s tebou o něčem promluvit. Nemáš nic proti tomu?“

„Pan Marlowe?“

Wilson po mně ostře blýskl očima. „Přichází z Ballouovy kanceláře. Myslel jsem, že ho znáš.“

„Snad jsem ho už někdy viděla.“ Ještě pořád na mne upřeně zírala. „Oč jde?“

Nepromluvil jsem.

Po chvíli řekla: „Děkuji ti, George. Pane Marlowe, pojd'te radši do mé šatny.“

Otočila se a obešla zezadu kulisy. U zdi stála zelenobílá šatna. Na dveřích bylo jméno Mavis Weldová. Dívka se u těch dveří otočila a bedlivě se rozhlédla kolem. Pak upřela krásné modré oči na mne.

„Co zas chcete, pane Marlowe?“

„Tak se na mne přece pamatujete?“

„Myslím, že ano.“

„Začneme tam, kde jsme přestali, - anebo se do toho pustíme znova, s čistým stolem?“

„Někdo vás sem musel pustit. Kdo to byl? A proč? Vysvětlete mi to.“

„Já teď pro vás pracuju. Dostal jsem zálohu a Ballou má na ni stvrzenku.“

„To je od vás náramně hezké. Ale co když si nepřeju, abyste pro mne pracoval? Ať už děláte cokoli.“

„Tak dobrá, jen se stavte na zadní,“ řekl jsem. Vytáhl jsem z kapsy tu fotku od Tanečníka a podal ji dívce. Dívala se na mne dlouho a upřeně, teprve potom sklopila oči na snímek a uviděla sebe a Steelgrava, jak spolu sedí v boxu. Hleděla na něj vážně a bez hnutí. Pak zvedla pomaličku ruku a dotkla se pramenů vlhkých vlasů, které jí visely kolem tváře. Sotva znatelně se zachvěla. Vztáhla ruku a vzala si tu fotografii. Pozorně si ji prohlédla. Pak její oči zase pomalu, nesmírně pomalu vzhlédly.

„Tak co?“ řekla.

„Mám negativ a ještě nějaké kopie. Mohla jste je mít vy, kdybyste měla víc času a věděla, kde hledat. Nebo kdyby byl zůstal naživu a prodal vám je.“

„Je mi trochu chladno,“ řekla. „A musím se naobědvat.“ Vrátila mi tu fotografii.

„Je vám trochu chladno a musíte se naobědvat,“ řekl jsem.

Zdalo se mi, že vidím, jak jí na hrdle buší tep. Ale bylo tam dost špatné světlo. Malátně se usmála. Jak se na znuřenou aristokratku sluší.

„Smysl toho všeho mi zcela uniká,“ řekla.

„To proto, že trávíte moc času na jachtách. Vy vlastně chcete říct, že přece znám vás a znám Steelgrava a že teda nechápete, co na tom snímku je tak zvláštního, aby mi za něj někdo dával démantový náhubek.“

„Dobrá,“ řekla. „Tak co to je?“

„Nevím,“ řekl jsem. „Ale zjistím to - když pro nic jiného, tak aspoň proto, abyste si přede mnou konečně přestala hrát na vévodkyni. Škoda že vás momentálně zajímá jenom, že je vám chladno a že se musíte naobědvat.“

„Ale vy jste s tím čekal moc dlouho,“ řekla klidně. „Nemáte mi co nabídnout. Leda snad svůj život.“

„Ten bych prodal lacino. Za tmavé sluneční brýle, za fialkově modrý klobouk a za ránu podpatkem střevíčku do hlavy.“

Ústy jí zacukalo, jako kdyby se chtěla zasmát. Ale její oči se nesmály.

„O třech fackách nemluvě,“ řekla. „Sbohem, pane Marlowe. Přišel jste pozdě. Moc a moc pozdě.“

„Moc pozdě pro sebe - nebo pro vás?“

„Myslím, že pro oba.“ Vešla rychle do šatny a nechala dveře otevřené.

„Pojďte dovnitř a zavřete,“ ozval se její hlas z šatny.

Vešel jsem a zavřel za sebou. Nebyla to žádná přepychová, podle rozmarů filmové hvězdy řešená šatna, ale přísně užitková záležitost. Byl tam odřený gauč, jedno křeslo, malý toaletní stolek se zrcadlem a dvěma lampami, před ním obyčejná dřevěná židle, podnos s nádobím od kávy.

Mavis Weldová se sklonila a zapnula kulatá elektrická kamínka. Pak popadla ručník a začala si vysoušet vlhké konečky vlasů. Posadil jsem se na gauč a čekal jsem.

„Dejte mi cigaretu.“ Odhodila ručník. Když jsem jí tu cigaretu zapaloval, její oči se přiblížily až k mé tváři. „Jak se vám líbil ten výstup, co jsme si zaimprovizovali na té jachtě?“

„No docela pěkně jste se poštěkali.“

„Jsme samé štěkny. Některá se dovede usmívat víc než ostatní, to je ten celý rozdíl. Mezi komedianty to jinak nejde. V tom řemesle je něco trochu sprostého. A vždycky bylo. Za onoho času směli herci vcházet jen zadním vchodem jako sluhové. A většina z nich by si ani dnes nic lepšího nezasloužila. Všechno to veliké vypětí, veliká ctižádost i veliká nenávist se vybíjí v takových odporných výstupech. Ale ty neznamenaš vůbec nic.“

„Je to jen neškodné hašteření,“ řekl jsem.

Vztáhla ruku a přejela mi špičkou prstu po tváři. Pálila jak žhavé železo. „Kolik vyděláváte, Marlowe?“

„Čtyřicet babek denně plus výlohy. To je můj tarif. Ale někdy беру i jen pětadvacet. A taky mín.“ Vzpomněl jsem si na tu upocenou dvacku Orfamay Questové.

Zase mi tím prstem přejela po tváři, ale já ji přesto nepopadl do náručí. Poodešla ode mne, posadila se do křesla a přitáhla si koupací plášť k tělu. Elektrická kamínka místnůstku už pěkně vyhřála.

„Pětadvacet dolarů za den,“ řekla zamyšleně.

„Maličkých osamělých dolárků.“

„Vážně jsou tak osamělé?“

„Jako majáky.“

Přehodila si nohu přes nohu a bledý třpyt její pleti jako by zaplnil celý pokoj.

„Tak se ptejte,“ řekla a ani se nepokusila přikrýt si stehna.

„Kdo je Steelgrave?“

„Muž, kterého znám už léta. A mám ho ráda. Patří mu různé věci. Například pár restaurací. Odkud pochází - to nevím.“

„Ale znáte ho moc dobře.“

„Proč se mě nezeptáte, jestli s ním spím?“

„Protože nemám ve zvyku klást takové otázky.“

Zasmála se a odklepla popel z cigarety. „Slečna Gonzalesová by vám to s radostí pověděla.“

„Slečna Gonzalesová může jít do pad'ous.“

„Je snědá, rozkošná a vášnivá. A moc, moc hodná.“

„A tak vzácná a výjimečná jako poštovní schránka,“ řekl jsem. „Ať se dá vycpat. Ale vraťme se k Steelgravovi - měl někdy nějaký malér?“

„Kdo už neměl?“

„Myslím s policií.“

Otevřela oči až trochu příliš nevinně. Zasmála se až trochu příliš zvonivě. „Nebud'te směšný. Ten hoch se páčí na dva milióny dolarů.“

„Kterak k nim přišel?“

„Jak bych to mohla vědět?“

„No právě. Jak byste mohla. Spálíte si o tu cigaretu prsty.“ Naklonil jsem se k ní a vzal jí oharek z ruky. Nechala ji ležet na holém koleně dlaní vzhůru. Dotkl jsem se jí špičkou prstu. Ucukla a sevřela ruku v pěst.

„Tohle nedělejte,“ řekla zostra.

„Proč? Dělal jsem to děvčátkům ještě jako malý kluk.“

„Já vím.“ Dýchala trochu zrychleně. „Připadám si při tom hrozně mladá a nevinná a nezvedená. A já už dávno nejsem mladá a nevinná.“

„Tak vy vlastně o Steelgravovi dohromady nic nevíte.“

„Byla bych ráda, kdybyste si konečně rozmyslel, jestli se mnou chcete zavést výslech třetího stupně, anebo mi vyznat lásku.“

„To se přemýšlením nevyřeší,“ řekl jsem.

Chvilku mlčela a pak řekla: „Musím si opravdu něco sníst, Marlowe. Pracuju celé odpoledne. Přece byste nechtěl, abych se při natáčení zhroutila.“

„To dělají jen hvězdy.“ Vstal jsem. „Tak dobře, půjdu. Nezapomeňte, že pro vás pracuju. Nedělal bych to, kdybych si myslel, že jste někoho zabila. Ale byla jste tam. Strašně jste riskovala. Muselo tam být něco, co jste moc nutně potřebovala.“

Vytáhla odněkud tu fotografii, podívala se na ni a zakousla se do rtu. Vzhlédla ke mně, ale hlavou nepohnula.

„Tohle to asi nebylo.“

„Ale je to jediná věc, kterou si tak dobře schoval, že ji nikdo nenašel. Jenomže co ten obrázek vlastně dokazuje? Že sedíte s mužem, který se jmenuje Steelgrave, v boxu U tanečníka. Na tom přece nic není.“

„Vůbec nic,“ řekla.

„Takže to buď souvisí se Steelgravem - anebo s datem, kdy to bylo fotografováno.“

Ihned zase sklopila oči na snímek. „Tady není z čeho poznat, kdy to bylo uděláno,“ řekla rychle. „I kdyby to něco znamenalo. Ledaže na tom vystřiženém kousku - -“

„Tumáte.“ Podal jsem jí ten vystřižený kousek. „Ale budete potřebovat zvětšovací sklo. Ukažte to Steelgravovi. Zeptejte se, jestli jemu to něco říká. Anebo se zeptejte Balloua.“

Zamířil jsem ke dveřím šatny. „Nenamlouvejte si, že se to datum nedá zjistit,“ řekl jsem přes rameno. „Steelgrave si to myslet nebude.“

„Stavíte si hrad z písku, Marlowe.“

„Vážně?“ Podíval jsem se na ni, ale neusmál jsem se. „Vážně si to myslíte? Ale ne, tomu přece sama nevěříte. Vždyť jste tam šla. Ten člověk byl zavražděn. A vy jste měla zbraň. Byl to známý gauner. A já tam něco našel, a kdyby policajti věděli, že jsem jim

to zatajil, samou láskou by mě snědli. Jelikož by v té věci našli motiv vraždy zrovna tak snadno jako sůl v mořské vodě. Dokud se o tom poldové nedozvědí, neseberou mi licenci. A dokud se to nedozví někdo jiný, nevrazí mi do zátylku sekáček na led. Co myslíte, dostávám větší honoráře, než si zasloužím?“

Jenom seděla a zírala na mne, jednu ruku zaťatou do kolena. Prsty druhé ruky, jeden po druhém, neklidně poklepávaly na opěradlo křesla.

Nezbývalo nic než vzít za kliku a vyjít ze dveří. Nevím, proč mi to přišlo tak zatěžko.

Na chodbě před mou kanceláří bylo rušno jako obvykle, a když jsem otevřel dveře a vešel do zatuchlého ticha maličké čekárny, zmocnil se mě jako obvykle pocit, že padám do studny, která před dvaceti lety vyschla a nikdo se k ní už nikdy nevrátí. Pach starého prachu, který visel ve vzduchu, byl tak fádní a tupý jako interview se slavným fotbalistou.

Otevřel jsem dveře do kanceláře, ale i tam byl stejně mrtvý vzduch, stejný prach na nábytku, týž nesplněný příslib radostného života. Otevřel jsem okna a pustil rádio. Rozeřvalo se na plné pecky, a když jsem je ztišil na normální tón, uslyšel jsem telefon a zdálo se mi, jako kdyby už chvilku zvonil. Sundal jsem si klobouk a zvedl sluchátko.

Nejvyšší čas, že se zase ozvala. Její chladný, jadrný hlas řekl: „Ale tentokrát to myslím vážně.“

„Tak mluvte.“

„Předtím jsem lhala. Ted' nelžu. Hovořila jsem s Orrinem.“

„Mluvte dál.“

„Vy mi nevěříte. Je vám to znát po hlase.“

„Na mém hlase není nikdy nic znát. Jsem detektiv. Jak to, že jste s ním mluvila?“

„Telefonoval mi z Bay City.“

„Počkejte chvilku.“ Odložil jsem sluchátko na pokaňkaný piják a zapálil jsem si lulku. Žádný spěch. Lži jsou vždycky trpělivé. Zase jsem sluchátko zvedl.

„Tohle všechno už tady bylo,“ řekl jsem. „Na svůj věk jste náramně zapomnětlivá. Myslím, že by se to doktoru Zugsmithovi valně nezamlouvalo.“

„Prosím vás, neškádlete mě, tohle je vážná věc. Dostal mé psaní. Byl si na poště pro dopisy. Tak se dověděl, kde bydlím. A kdy mě tu zastihne. Pak mi zavolal. Bydlí u jednoho doktora, se kterým se tady seznámil. Dělá pro něho nějakou práci. Říkala jsem vám přece, že studoval dva roky medicínu.“

„A má ten doktor taky nějaké jméno?“

„Ano. A dost legrační. Jmenuje se dr. Vincent Lagardie.“

„Moment, někdo je u dveří.“

Velice opatrně jsem odložil sluchátko. Třeba je křehké. Kdoví jestli není vyrobené ze spředeného skla. Vytáhl jsem kapesník a utřel si dlaň, tu, která je držela. Vstal jsem a šel k vestavěnému šatníku a podíval se na svůj obličej do popraskaného zrcadla. Byl jsem to já, docela určitě. Ale vypadal jsem ztrhaně. Žiju příliš rychle.

Dr. Vincent Lagardie, Wyoming Street 965. Šikmo naproti pohřebnímu ústavu Girlanda. Dřevěný rohák. Takový tichý dům. Pěkné okolí. Pan doktor byl přítelem zesnulého Clausena. Aspoň to tak vypadá. On tvrdí, že ne. Ale možné to přesto je.

Šel jsem zpátky k telefonu a nasadil si tlumítko na hlas, aby nepřeskakoval. „Jak se to jméno píše?“ zeptal jsem se.

Hláskovala mi je - plyně a přesně. „No tak tím to celé vadne,“ řekl jsem. „Všechno dobře dopadlo a Helenka je ráda - říká se to v Manhattanu taky tak?“

„Přestaňte si ze mě utahovat. Orrin je v strašné bryndě. Nějací -“ hlas se jí trochu zachvěl a zadýchal. „Nějací gangsteři po něm jdou.“

„Nebud'te blážínek, Orfamay. V Bay City žádní gangsteři nejsou. Všichni se dali k filmu. Jaké telefonní číslo má doktor Lagardie?“

Řekla mi je. Bylo správné. Nedalo se říci, že jednotlivé kousky začínají do sebe zapadat, ale přinejmenším už aspoň vypadaly jako součástí téže skládanky. A víc já nikdy ani nečekám.

„Prosím vás, zajděte tam, promluvte s ním a pomozte mu. Bojí se vyjít z domu. Vždyť jsem vám koneckonců zaplatila.“

„Ale já vám ty peníze vrátil.“

„Ano, jenže já jsem vám je nabídla znovu.“

„Vy jste mi více méně nabídla i jiné věci, příliš cenné, než abych je mohl přijmout.“

Nastalo ticho.

„No tak dobrá,“ řekl jsem. „No dobrá. Udělám to, jestli vůbec zůstanu tak dlouho na svobodě. Sám jsem v pěkné kaši.“

„Proč?“

„Protože lžu a pravdu si nechávám pro sebe. To se mi odjakživa nevyplácí. Nemám takovou kliku jako někteří jiní.“

„Ale já nelžu, Philipe. Opravdu ne. Šílím strachem.“

„Tak se pěkně zhluboka nadechněte a začněte šilet tak, abych něco slyšel.“

„Co když ho zabijí?“ řekla klidně.

„A co při tom všem dělá doktor Lagardie?“

„O ničem samozřejmě neví. Prosím, prosím, jděte tam hned. Mám tady jeho adresu. Jen okamžik počkejte.“

A vtom se ozval zvonek, ten, který klinká hodně daleko, až na druhém konci chodby, a vůbec ne hlasitě, ale člověk si má vždycky dát dobrý pozor, aby jej uslyšel. Všechny ostatní zvuky můžete přeslechnout, ale tohle zvonění si radši nedejte ujít.

„Je jistě v telefonním seznamu,“ řekl jsem. „A já tu shodou okolností mám telefonní seznam pro Bay City. Zavolejte mě kolem čtvrté. Nebo páté. Radši o páté.“

Rychle jsem zavěsil. Vstal jsem a vypnul rádio; stejně jsem neslyšel ani slovo z toho, co vysílalo. Zase jsem přibouchl okna. Vytáhl jsem zásuvku psacího stolu, vyndal lugera a zavěsil si ho. Posadil jsem si klobouk na hlavu. Cestou jsem ještě jednou mrkl do zrcadla.

Vypadal jsem, jako kdybych se právě rozhodl, že skočím z nejvyšší skály do moře.

V Girlande, domě věčného míru, právě končil pohřební obřad. U postranního vchodu stál velký pohřební vůz. Po obou stranách vozovky se tísnila spousta aut, před domem doktora Vincenta Lagardieho stály tři černé sedany, jeden za druhým. Lidé důstojně kráčeli po cestičce, která vedla od smuteční kaple na roh ulice, a nastupovali do vozů. Zaparkoval jsem kousek dál a čekal. Vozy se nerozjížděly. Konečně vyšli z kaple tři muži, všichni v černém, a žena v hustých závojích. Museli ji do veliké limuzíny takřka odnést. Hlavní funebrák křepčil kolem nich a jeho elegantní, ladná gesta a pohyby byly plné půvabu jako Chopinovo nokturno. Obličej měl vážný a bledý a tak dlouhý, že by si ho mohl omotat dvakrát kolem krku.

Nosiči amatéři vynesli rakev z postranních dveří a profíci ji od nich převzali a šoupli ji zadem do pohřebního vozu tak hladce, jako kdyby nevážila víc než pekáč buchet. Nad rakví se začala vršit mohyla z květin. Skleněné dveře se zavřely a všechny motory kolem celého bloku nastartovaly.

Za chvíli tam nezůstalo nic než jeden sedan na protější straně ulice a funebrák, který se ubíral s čajovou růží u nosu dovnitř, aby spočítal, kolik mu to vyneslo. S blahovolným úsměvem zmizel v tom svém hezkém koloniálním průčelí a svět se zase vyprázdnil a ztichl. Ten sedan, co tam zbyl, se nepohnul. Zajel jsem blíž, otočil vůz a zaparkoval za ním. Řidič měl modrý seržový oblek a měkkou čepici s lesklým štítkem. Luštil křížovku z ranních novin. Nasadil jsem si na nos zrcadlové sluneční brýle a přešel kolem něho k domu doktora Lagardieho. Šofér se na mě nepodíval. Když jsem ušel několik metrů, sňal jsem ty brýle a dělal jsem, jako když

si je čistím kapesníkem. Zachytil jsem jeho obraz na jednom z těch zrcadlových skel. Ale ani teď se na mne nedíval. Byl to zřejmě chlápek, který neměl na práci nic jiného než luštit křížovku. Zase jsem si brýle nasadil a zamířil ke dveřím domu doktora Lagardieho.

Na dveřích byl štítek: „Zazvoňte a vstupte.“ Zazvonil jsem, ale dveře nedovolily, abych vstoupil. Čekal jsem. Zazvonil jsem ještě jednou. Znovu jsem čekal. Uvnitř bylo ticho. Pak se dveře velice pomalu otevřely a vykoukla z nich hubená bezvýrazná tvář nad bílou uniformou.

„Promiňte, ale pan doktor dnes žádné pacienty nepřijímá.“ Zamžourala na ty zrcadlové brýle. Nelíbily se jí. Nervózně si olízla rty.

„Hledám jistého pana Questa. Orrina P. Questa.“

„Koho?“ Hluboko v očích se jí mihl matný zákmít strachu.

„Jmenuje se Quest. Q jako kvintesence, U jako uhozený, E jako extrovert, S jako sublimace, T jako tatrman. Dejte to všechno dohromady a vyjde vám chlapec jako malina.“

Dívala se na mne, jako kdybych se právě vynořil ze dna oceánu s utopenou mořskou pannou v podpaždí.

„Promiňte, ale pan doktor -“

Neviditelné ruce ji odsunuly stranou a v pootevřených dveřích se objevil hubený, snědý, uštvane vyhlížející muž.

„Já jsem doktor Lagardie. Co si přejete?“

Podal jsem mu navštívenku. Přečetl si ji. Podíval se na mne. Měl docela prázdňý a ztrhaný výraz člověka, který očekává, že ho co nevidět stihne nějaká pohroma.

„Mluvili jsme spolu jednou po telefonu,“ řekl jsem. „O člověku, který se jmenoval Clausen.“

„Pojďte prosím dál,“ řekl rychle. „Nepamatuju se na to, ale pojdte dál.“

Šel jsem. V pokoji bylo tma, rolety stažené, okna zavřená. Bylo tam temno a chladno.

Ošetřovatelka si šla sednout za malý psací stolek. Byl to obyčejný obývací pokoj se světle natřeným dřevěným obložením, které nejspíš bylo kdysi tmavé, soudě podle pravděpodobného stáří domu. Hranatý výřez ve zdi odděloval jídelní kout. Stálo tam několik křesel a uprostřed stolek s časopisy. Celá ta místnost vypadala přesně na to, čím ve skutečnosti byla - jako čekárna lékaře, který si zařídil ordinaci v obyčejném rodinném domě.

Telefon na psacím stolku, u něhož sestra seděla, zazvonil. Trhla sebou, zvedla ruku a na půl cestě se zarazila. Jen na ten telefon zírala. Po chvíli přestal zvonit.

„Jaké jméno jste to říkal?“ zeptal se mě doktor Lagardie tiše.

„Orrin Quest. Prý pro vás dělá nějakou práci, pane doktore, aspoň jeho sestra to tvrdí. Já už ho dlouho hledám. Včera večer jí zatelefonoval. Říkala, že volal odsud.“

„Nikdo takový zde není,“ řekl doktor Lagardie zdvořile. „A nikdy nebyl.“

„Vy ho vůbec neznáte?“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Tak teda nechápu, jak to mohl říct své sestře.“

Ošetřovatelka si pokradmu utřela oči. Když telefon na psacím stolku zadrnčel, zase nadskočila. „Neberte to,“ řekl doktor Lagardie, aniž otočil hlavu.

Čekali jsme, dokud telefon nepřestal zvonit. Každý vždycky čeká, dokud telefon nepřestane zvonit. Za chvíli zmlkl.

„Proč nejdete domů, slečno Watsonová? Už tu nemáte nic na práci.“

„Děkuju, pane doktore.“ Zůstala bez hnutí sedět, oči sklopené na stůl. Zaťala pevně víčka a pak je zase otevřela a zamrkala. Zavrtěla zoufale hlavou.

Doktor Lagardie se znovu obrátil ke mně. „Pojďme ke mně do ordinace.“

Přešli jsme pokojem ke dveřím, které vedly do předsíně. Šel jsem jako po syrových vajíčkách. Ovzduší domu bylo nabito zlověstnou předtuchou. Lékař otevřel dveře a uvedl mě do místnosti, která musela kdysi sloužit jako ložnice, ale teď už ložnici ničím nepřipomínala. Byl to malý, solidní ordinační pokoj. Otevřenými dveřmi bylo vidět do ošetrovny. V rohu bublal sterilizátor. Vyvářela se v něm spousta jehel.

„To je ale spousta jehel,“ řekl jsem, bystře jako vždy.

„Posaďte se, pane Marlowe.“

Šel za psací stůl, sedl si a vzal do ruky dlouhý, tenký nůž na otevírání dopisů.

Pevně se na mne zadíval těma zbědovanými očima. „Ne, neznám žádného Orrina Questa, pane Marlowe. Nedovedu si ani za živý svět představit, proč by ten člověk někomu říkal, že je v mém domě.“

„Schovává se tu,“ řekl jsem.

Zvedl obočí. „Před čím?“

„Před nějakými chlapy, co mají sto chutí zabodnout mu sekáček na led do týla. On má totiž takovou maličkou leiku a dovede s ní tak pohotově pracovat, že mu to až škodí. Fotografuje lidi, když si to nepřejí. Ale možná taky, že si na něho zasedli kvůli něčemu docela jinému, třeba proto, že se dověděl o nějaké šmelině s marijánkou a chce to prásknout. Rozumíte mi, nebo je to pro vás španělská vesnice?“

„Tak to vy jste sem poslal policii,“ řekl chladně.

Neřekl jsem nic.

„Vy jste to byl, kdo telefonoval na policii a hlásil Clausenovu smrt.“

Neřekl jsem totéž co předtím.

„To vy jste mě volal a ptal jste se, jestli znám Clausena. Řekl jsem vám, že ne.“

„Ale nebyla to pravda.“

„Nebyl jsem povinen podávat vám informace, pane Marlowe.“

Přikývl jsem, vytáhl jsem cigaretu a zapálil si. Doktor Lagardie se podíval na hodinky. Otočil se na židli a vypnul sterilizátor. Podíval jsem se na ty jehly. Byla jich spousta. Už jednou jsem měl v Bay City nedorozumění s chlápkem, co si vyvářel taky takovou spoustu jehel.

„Čím to vlastně je?“ zeptal jsem se ho. „Souvisí to s tím, že ve zdejším přístavu kotví jachty?“

Vzal zase do ruky ten nebezpečně vyhlížející nůž na papír se stříbrnou rukojetí tvarovanou jako nahá ženská postava. Píchl se do polštářku palce. Vytryskla perla tmavé krve. Přiložil palec k ústům a olízl ji. „Mám rád chuť krve,“ řekl tiše.

V dálce se ozval šramot, jako když se domovní dveře otvírají a zase zavírají. Oba jsme pozorně naslouchali. Poslouchali jsme slábnoucí ozvuk kroků na schůdcích před domem. Poslouchali jsme napjatě.

„Slečna Watsonová šla domů,“ řekl doktor Lagardie. „Jsme v celém domě sami.“ Zamyslel se nad tím a znovu si olízl palec. Položil nůž opatrně na psací stůl, na podložku s pijákem. „Ano, a pokud jde o ten přístav pro jachty,“ dodal, „vy asi narážíte na to, že je odtud do Mexika jen skok. Marihuana se touto cestou snadno -“

„Já nemyslel ani tolik na marihuanu.“ Znovu jsem se zadíval na ty jehly. Sledoval můj pohled. Pokrčil rameny.

Řekl jsem: „Proč jich máte tolik?“

„Je to vaše starost?“

„Nic není moje starost.“

„A přece zřejmě očekáváte, že vám na vaše otázky odpovím.“

„Já s vámi jen tak rozprávím,“ řekl jsem. „Čekám, až se něco stane. V tomhle domě se co nevidět něco semele. Juká to na mne ze všech koutů.“

Doktor Lagardie si olízl další perlu krve z palce.

Nespouštěl jsem z něho oči. Ale cestu do jeho duše jsem si nevykoukal. Byl tichý, zachmuřený a nepřístupný a z očí mu hleděla všechna bída světa. Ale ještě pořád byl vlídný.

„Já vám o těch jehlách něco povím,“ řekl jsem.

„Beze všeho.“ Zase zvedl ten dlouhý tenký nůž.

„Nechte toho,“ křikl jsem na něho. „Běhá mi z vás mráz po zádech. Jako kdybyste se mazlil s hadem.“

Jemně položil ten nůž na stůl a usmál se. „Připadá mi, že mluvíme pořád kolem dokola,“ poznamenal.

„Však my dojdeme k věci. Tak o těch jehlách. Před dvěma lety jsem měl případ, který mě zavedl sem, do téhle části města, a přitom se mi připltl do cesty jeden lékař, jmenoval se Almore. Bydlel v Altair Street. A měl hrozně divnou praxi. Chodíval celé noci venku s velikou brašnou a v ní hromadu injekčních stříkaček - všechny připravené, jen spustit. Plné toho prevítu. Měl zvláštní pacienty. Opilce, bohaté narkomany, a těch je víc, než se všeobecně myslí, přetažené pracanty, uštvané tak, že si nedovedou dát pohov, lidi trpící nespavostí - zkrátka všechny možné neurotiky, co už nedokážou brát život tak, jak je. Neobejdou se bez pilulek a bez píchání do ručiček. Potřebují pomoc, aby se dostali z toho nejhoršího. A za časek jsou v tom nejhorším natrvalo. Pro doktora je to senzační kšeft. A Almore to s nima uměl. Teď už se o tom může mluvit. Umřel asi před rokem. Na svou vlastní medicínu.“

„A vy si myslíte, že jsem podědil jeho praxi?“ „Někdo ji převzít musel. Dokud jsou pacienti, musí být i lékař.“

Vypadal ještě vyčerpaněji než předtím. „Mám dojem, že jste hlupák, příteli. Neznal jsem doktora Almora. A nemám takovou

praxi, jakou přisuzujete jemu. A pokud jde o ty jehly - jen proto, abychom tu lapálii objasnili, - těch se v dnešní medicíně používá všeobecně, často i pro tak nevinnou léčbu, jako jsou vitamínové injekce. Jehly se časem otupí. A když jsou tupé, je vpich bolestivý. Proto se jich někdy spotřebuje za den tucet i víc. A ani v jedné nemusí být narkotikum.“

Pomalu zvedl hlavu a zadíval se na mne s utkvělým opovržením.

„Je možné, že se mýlím,“ řekl jsem. „Ale včera jsem u Clausena cítil kouř z marihuany, a on potom vytočil vaše telefonní číslo - a říkal vám křestním jménem - to všechno dohromady mě mohlo svést k nesprávným závěrům.“

„Léčil jsem narkomany,“ řekl. „Každý doktor má takové pacienty. Ale je to jen ztráta času.“

„Ale někdy se přece vyléčí.“

„Můžete jim odejmout jejich drogu. Nakonec, po velikém utrpení, se bez ní dokážou obejít. Ale to neznamená, že jsou vyléčení, přáteli. To neznamená, že jsme odstranili tu nervovou nebo emocionální úchylku, která vede k tomu, že se dopují. Znamená to jen, že z nich uděláme tupé, pasivní tvory, co nedokážou nic víc, než vysedávat na sluníčku a točit si palci a nakonec umírají z čiré nudy a vysílení.“

„To je hodně hrubá teorie, pane doktore.“

„Vy jste o tom začal. Já vám to vysvětlil. Ted' si povíme zase o něčem jiném. Jistě jste si povšiml zvláštního ovzduší a napětí v tomto domě. I když máte tyhle hloupé zrcadlové brýle na nose. Už byste je mohl sundat. Nevypadáte v nich ani trochu jako Cary Grant.“

Sundal jsem je. Úplně jsem zapomněl, že je mám.

„Byla tady policie, pane Marlowe. Jistý poručík Maglashan, který vyšetřuje Clausenovu smrt. Ten by vás moc rád poznal. Mám ho zavolat? Určitě by se sem vrátil.“

„Klidně ho zavolejte,“ řekl jsem. „Já se tady beztak jenom na skok zastavil, než půjdu spáchat sebevraždu.“

Zvedl ruku k telefonu, ale znovu ho přitáhla magnetická síla toho nože na papír. Sáhl po něm. Zřejmě nemohl odolat.

„S tímhle byste moh někoho zabít,“ řekl jsem.

„Docela snadno,“ pousmál se.

„Vrazit mu ho tak čtyři centimetry hluboko do zátylku, pěkně doprostřed, hned pod týlní hrbol.“

„Sekáček na led by byl lepší,“ řekl. „Zvlášť takový kratší a hodně nabroušený. Ten by se neohnul. Ani kdybyste se netrefil do míchy, moc byste nepokazil.“

„Takže nějaké lékařské znalosti jsou k tomu přece jen zapotřebí?“ Vytáhl jsem mizerný sezváněný balíček camelek a vyšťoural si jednu zpod celofánu.

Jen se usmíval. Nesmírně slabě, nesmírně smutně. Nebyl to úsměv člověka, který se bojí. „Škodit by nemohly,“ řekl mírně. „Ale každý trochu šikovný člověk by tu techniku musel zvládnout během deseti minut.“

„Orrin Quest studoval dva roky medicínu,“ řekl jsem.

„Už jsem vám povídal, že nikoho takového neznám.“

„No to se ví. Jenže já vám tak docela nevěřil.“

Pokrčil rameny. Ale jeho oči koneckonců zase zabloudily k tomu noži, jako vždycky.

„Jsme my to ale bambulové,“ řekl jsem. „Sedíme tady u psacího stolu a kecáme si do lebedy, jako by se nechumelilo. A přitom budem do večera oba v base.“

Znovu pozvedl obočí. Pokračoval jsem:

„Vy proto, že vám Clausen říkal křestním jménem. A možná že jste poslední, s kým mluvil, A já proto, že jsem nadělal hromadu vylomenin, jaké soukromému detektivovi nikdy neprojdou. Schovával jsem důkazy, zamlčoval informace, a když jsem našel nějakou mrtvolu, nepřišel to hlásit s kloboukem v ruce

těm roztomilým, neúplatným poldům z Bay City. Pane, já jsem v loji. Až po uši. Ale dnes odpoledne je ve vzduchu taková zvláštní, divoká vůně. Na ničem mi nezáleží. Asi jsem se zamiloval. Prostě mi vůbec na ničem nezáleží.“

„Vy jste pil,“ řekl pomalu,

„Jenom Chanel číslo 5 a polibky a bledý třpyt krásných nohou a posměšnou výzvu hlubokých modrých očí. Samé takové docela nevinné věci.“

Vypadal jen ještě smutnější než dřív. „Ženy dokáží člověka hrozně oslabit, vidíte?“ řekl.

„Mluvte o Clausenovi.“

„Beznadějný alkoholik. Snad víte, jak to s těmihle lidmi chodí. Pijí a pijí a dohromady nic nejedí. A nedostatek vitamínů pomalu, ale jistě, přivodí příznaky deliria. V takových případech existuje jen jediná pomoc.“ Otočil se a podíval se na sterilizátor. „Jehly a zase jehly. Připadám si jako pošpiněný. Vystudoval jsem na Sorbonně. Ale provádím lékařskou praxi mezi špinavými malými lidmi v špinavém mrňavém hnízdě,“

„Ale proč?“

„Kvůli něčemu, co se přihodilo před mnoha lety - v jiném městě. A nevyptávejte se mě příliš, pane Marlowe.“

„Říkal vám křestním jménem.“

„Lidé z jistých vrstev to mají ve zvyku. Zvláště bývalí herci. A bývalí gauneři.“

„Aha,“ řekl jsem. „A to je všechno?“

„Všechno.“

„Takže ta návštěva policie ve vašem domě vás neznepokojila kvůli Clausenovi. Vy se obáváte, aby nevyšla najevo ta věc, která se stala kdysi dávno někde jinde. Kdoví, možná že to byla i láska.“

„Láska?“ Vypustil to slovo pomaličku ze špičky jazyka, teprve když je vychutnal až do konce. Hořký, matný úsměv mu zbyl po tom slově na rtech jako pach střelného prachu, který zůstává viset

ve vzduchu po výstřelu. Pokrčil rameny, vytáhl kazetu s cigaretami, která ležela za přihrádkou na registrační karty, a přisunul ji přes psací stůl ke mně.

„Láska tedy ne,“ řekl jsem. „Snažil jsem se číst vaše myšlenky, Vy, chlapík, který odpromoval na Sorbonně, a takováhle mizerná, nicotná praxe v mizerném, prohnilem městečku. Já to tady moc dobře znám. Kde jste se tu vzal? Co máte společného s lidmi, jako je Clausen? Do čeho jste se namočil, doktore? Byla to narkotika nebo potraty? Nebo nebyl jste náhodou osobním felčarem gangsterské tlupy v některém městě divokého východu?“

„Jako třeba kde?“ usmál se upjatě.

„Jako například v Clevelandu.“

„To už je trochu moc za vlasy přitažené, příteli.“ Jeho hlas byl teď jako led.

„Příšerně,“ řekl jsem. „Ale když má člověk jen omezené rozumové schopnosti jako já, snaží se sestavit ta fakta, co zná, tak, aby do sebe zapadala. Často se mýlím, ale chápejte, to je u mě nemoc z povolání. Jestli si to chcete poslechnout, povím vám, co mi vyšlo.“

„Poslouchám.“ Zase zvedl ten nůž a lehce jím bodal do pijáku na psacím stole.

„Znal jste Clausena. Clausena někdo neobyčejně šikovně zabil sekáčkem na led a zabil ho, právě když jsem byl v tom domě nahoře a bavil se s takovým menším šizuňkem, nějakým Hicksem. Hicks odtamtud horempádem vypadl a vzal s sebou list z domovní knihy, zrovna ten, kde byl zapsán Orrin Quest. Později odpoledne byl Hicks zabit sekáčkem na led v Los Angeles. Někdo prohledal jeho pokoj. Byla tam žena, která si přišla od něho něco odkoupit. Ale nedostala to. Já měl víc času na hledání. Já to dostal. A teď předpoklad číslo jedna: Clausena i Hickse zabil týž člověk, ale možná že ne z téhož důvodu. Hickse zabil, protože se mu vetřel do

nějaké šmeliny, a jeho vystrnadil. Clausena zabil, protože to byl užvaněný ochlasta a snad věděl, kdo měl na Hickse tak spaden, aby ho zabil. Říká vám to něco?”

„Vůbec mě to nezajímá,“ řekl doktor Lagardie.

„Přesto mě posloucháte. Ale to asi jen ze slušnosti. No dejme tomu. Tak a teď si povíme, co jsem našel. Fotografii královny filmového plátna a bývalého gangstera z Clevelandu, nyní majitele restaurací v Hollywoodu a tak dále, jak spolu v určitý den obědvají. V den, kdy tento bývalý clevelandský gangster měl bruchet v okresní base, a zároveň v den, kdy někdejšího společníka tohoto bývalého clevelandského gangstera zastřelili na Franklin Avenue v Hollywoodu. A jakpak ten náš chasník do té basy přišel? Na základě hlášky, že je tím, čím je, a říkejte si o losangeleských poldících co chcete, ale jedno jim upřít nemůžete, totiž že dělají, co můžou, aby všechny ty grázly z východu, po kterých pase policie, vypudili z města. Kdo jim tu hlášku dal? Ten gangster, co ho lízli, jim ji poslal sám, protože jeho bývalý partner dělal těžkosti a nezbyvalo než ho sejmout, a tím, že se dal zavřít, opatřil si zrovna na ten kritický den prvotřídní alibi.“

„Samá fantazie,“ usmál se doktor Lagardie unaveně. „Vyložená fantazie.“

„No právě. A bude to ještě horší. Poldové nemohli tomu bývalému gangsterovi nic dokázat. Clevelandskou policii nezajímalo. A tak ho losangeleská policie propustila. Ale to by nikdy neudělali, kdyby viděli tuhle fotku. Takže ta fotka se stala znamenitým materiálem pro vyděrače především proti tomu týpku z Clevelandu, pokud to opravdu je gangster, za druhé proti té filmové hvězdě, protože se s ním ukazovala na veřejnosti. Šikovný koumes by z té fotky vytloukl jmění. Hicks na to nestačil. Konec odstavce. Předpoklad číslo dvě: Orrin Quest, ten hoch, co ho hledám, tu fotku bral. Vyblejskl je kontaxem nebo leikou, bez fotoblesku, aniž dotyční tušili, že jsou fotografovaní. Quest měl

leiku a rád dělal takovéhle snímky. V tomto případě ho vedly ovšem spíš komerční pohnutky. Otázka zní, jak to, že měl příležitost ty dva vyfotit? Odpověď: ta filmová hvězda je jeho sestra. Neměla nic proti tomu, aby k ní přišel a hovořil s ní. Quest ztratil místo a potřeboval peníze. Nejspíš mu nějaké dala pod tou podmínkou, že jí půjde z očí. Nechce se svou rodinou nic mít. Je to ještě pořád tak fantastické, pane doktore?“

Chmurně na mne zíral. „Ani nevím,“ řekl pomalu. „Začínají se v tom rýsovat jisté možnosti. Ale proč mi tuhle dost nebezpečnou historku vykládáte?“

Vyndal z kazety cigaretu a nedbale mi ji hodil. Chytil jsem ji a prohlédl si ji. Egyptka, oválná a tlustá, trochu moc silná pro můj krevní oběh. Nezapálil jsem ji, jen jsem tam tak seděl a držel ji v prstech a díval se mu do těch tmavých nešťastných očí. Zapálil si svou cigaretu a nervózně kouřil.

„Ted' do toho zapasuju vás,“ řekl jsem. „Znal jste Clausena. Jako pacienta, jak říkáte. Já mu dal najevo, že jsem detektiv. Jak to uslyšel, chtěl vám hned zavolat. Ale byl příliš opilý, než aby s vámi mohl mluvit. Zapamatoval jsem si vaše číslo a tak jsem vám zavolaal a řekl, že Clausen je mrtev. Proč jsem to udělal? Protože kdybyste v tom nelítal, musel byste ihned vyrozumět policii. Ale to jste neudělal. Proč? Znal jste Clausena, a možná že jste znal i některé jeho nájemníky. Nic z toho nemůžu dokázat. Tím končí další odstavec. Předpoklad číslo tři: znal jste Hickse nebo Orrina Questa nebo oba. Losangeleská policie nebyla s to dokázat totožnost toho chasníka z Clevelandu - říkejme mu jeho novým jménem, Steelgrave. Ale jistě musí existovat někdo, kdo by ho identifikovat mohl - jinak by nestálo za to kvůli té fotce zabíjet lidi. Provozoval jste někdy lékařskou praxi v Clevelandu, doktore?“

„Ovšemže ne.“ Jeho hlas jako by přicházel z veliké dálky. I jeho oči byly vzdálené. Cigaretu mu stěží prošla sevřenými rty. Byl úplně nehybný.

„Na poště mají jednu místnost plnou telefonních seznamů. Ze všech koutů země. Vyhledal jsem si vás tam.

Měl jste řadu místností v paláci uprostřed města,“ řekl jsem lhostejně.

„A teď tohle - takřka pokoutní ordinace v malém pobřežním městečku. Byl byste rád změnil jméno - ale to nešlo, chtěl-li jste si podržet svůj diplom. Někdo musel do toho komplotu dávat rozumy, doktore. Clausen byl zpustlý obejda, Hicks hlupák a Orrin úskočný lotras. Ale hodili se vám. Nemohl jste postupovat proti Steelgravovi přímo. Nezůstal byste naživu, ani co byste si stačil vyčistit zuby. Musel jste pracovat prostřednictvím nastrčených figurek - které jste byl ochoten obětovat. No tak - už vám to něco říká?“

Slabě se pousmál a opřel se s povzdechem do křesla.

„Předpoklad číslo čtyři, pane Marlowe,“ řekl téměř šeptem. „Jste nevyhlášený idiot.“

Zazubil jsem se a natáhl se pro sirku, abych si zapálil tu jeho tlustou egyptku.

„A korunu tomu všemu nasadí Orrinova sestra,“ řekl jsem, „když mi zavolá a tvrdí, že Orrin je u vás v domě. Když se to vezme jedno po druhém, jsou to samé moc chabé důkazy, to musím sám přiznat. Ale tak se mi zdá, že se jaksí soustřeďují na vás.“ Klidně jsem si pokařoval.

Díval se na mne. Jeho obličej najednou zakolísal a rozmazal se, unkl do dálky a zase se vrátil. V prsou jsem ucítil svíravou bolest. Myšlení se mi zpomalilo do želvího poklusu,

„Co se to děje?“ slyšel jsem mumlat sám sebe.

Opřel jsem se rukama o opěradlo křesla a vytáhl se do stoje. „Jsem to ale blb,“ řekl jsem, ale tu cigaretu jsem měl pořád ještě v

ústech, pořád ještě jsem vdechoval ten kouř. Blb není dost výstižné slovo. Musím vynalézt nějaké lepší.

Stál jsem u židle a každou nohu jsem měl zazděnou v sudu s cementem. Když jsem promluvil, hlas se mi zdusil, jako by procházel skrz balík vaty.

Pustil jsem opěradlo křesla a sáhl po té cigaretě. Dvakrát jsem hrábl vedle, než jsem se do ní strefil. Na omak mi nepřípadala ani jako cigareta. Spíš jako zadní noha slona. S ostrými drápy. Zabodly se mi do dlaně. Zatřepal jsem rukou a slon tu nohu odtáhl.

Nejasná, ale nesmírně obrovitá postava se kymácela přede mnou a nějaký mezek mě kopl do prsou. Sedl jsem si na zem.

„To je jen špetka cyankáli,“ řekl mi ten hlas transoceánským telefonem. „Není to smrtelná dávka, dokonce ani nebezpečná. Jen se trochu uvolníte...“

Začal jsem se zvedat z podlahy. Měli byste to jednou taky zkusit. Ale napřed vám někdo musí tu podlahu pořádně přibít, aby se nehýbala. Tahle dělala přemety jak letadlo. Po chvíli se trochu ustálila. Zůstala viset v úhlu pětáctýřiceti stupňů. Vzal jsem se do hrsti a začal se kamsi ubírat. Na obzoru se tyčilo něco jako Napoleonova hrobka. To byl docela dobrý cíl. Pustil jsem se k ní. Srdce mi bušilo rychle a těžce a dělalo mi potíže používat plic. Tak trochu jako když vám vyrazí dech při fotbale. Člověk má dojem, že se už nikdy nenadýchne. Nikdy, nikdy, nikdy.

Pak to najednou přestala být Napoleonova hrobka. Byl to vor, zmítající se v příboji. Stál na něm nějaký muž. Toho jsem už někde viděl. Milý chlápek, určitě se s ním skamarádím. Pustil jsem se k němu a praštil ramenem do zdi. Čímž jsem se dostal do vývrtky. Začal jsem chňapat po něčem, čeho bych se mohl přidržet. Nebylo tam nic než koberec. Jak jsem se dostal až dolů k němu? Neptejte se. Je to tajemství. Sotva se zeptáte, praští vás někdo podlahou přes hubu. No tak jsem tedy začal lézt kolem toho tepichu. To, čím jsem lezl, bývaly kdysi mé ruce a nohy. Ale už asi

ne, protože jsem je vůbec necítil. Plazil jsem se k tmavé dřevěné zdi. Mohl to být taky černý mramor. Třeba zase Napoleonova hrobka. Co jsem tomu Napoleonovi udělal, že si na mě tak zased? Proč mi věčně ukazuje svou hrobku?

„Potřeboval bych se napít vody,“ řekl jsem.

Čekal jsem nějakou odezvu. Ale veškerá odezva žádná. Nikdo nic neřekl. Možná že ani já nic neřekl. Možná že mi to jenom napadlo, a pak jsem si to rozmyslel. Cyankáli. Takové pěkné zajímavé slovo, člověk má o čem přemýšlet, když prolézá tunelem. Žádná smrtící dávka, řekl. Ale no ovšem, vždyť je to jen žertík. Takový, řekněme, polosmrťák. Philip Marlowe, 38 let, soukromý detektiv pochybné pověsti, byl včera večer zajištěn policií, když prolézal kanálem v Balloně s velikým klavírem na hřbetě. Při výslechu na policejní stanici v University Heights Marlowe prohlásil, že to piano nese maharadžovi z Cut-Beraru. Byl otázan, proč si na to vzal ostruhy, Marlowe prohlásil, že klientova důvěra mu je posvátná. Marlowe byl zadržen za účelem dalšího výslechu. Náčelník Hornside prohlásil, že policie nemůže prozatím podat žádné další informace. Na otázku, zda je piano naladěno, prohlásil náčelník Hornside, že si na něm přehrál Minutový valčík za pětatřicet vteřin a dospěl k předběžnému závěru, že v klavíru nejsou struny. Naznačil, že tam asi bude něco jiného. Úplné prohlášení pro tisk, řekl rázně náčelník Hornside, bude vydáno během dvanácti hodin. Je nasnadě domněnka, že se Marlowe pokoušel zašantročit mrtvolu.

Z temnoty ke mně plula tvář. Změnil jsem kurs a zamířil k té tváři. Ale připozdívalo se. Slunce zapadalo. Valem se stmívalo. A už tam nebyla žádná tvář. Ani zeď, ani psací stůl. Potom už ani ta podlaha. Nebylo tam vůbec nic.

A pak už jsem tam nebyl ani já.

Veliká černá gorila s velikou černou prackou mi položila tu velikou černou pracku na obličej a snažila se mi ho vmáčknout dovnitř do lebky. Já se snažil ji odstrčit. Snažit se o nemožné, to byla odjakživa má specialitka. Teprve potom mi došlo, že mi chce jen zabránit, abych otevřel oči.

Ale já si vzal do hlavy, že je přece otevřu. Už se to podařilo jiným, proč bych to neměl dokázat já? Sebral jsem všechnu sílu, vzepřel se zády, napjal svaly ve stehnech a v kolenou, a když jsem použil paží jako provazů, podařilo se mi zvednout tu obrovitou tíži z očních víček.

Díval jsem se na strop, leže naznak na podlaze, v poloze, do níž mě mé povolání občas uvádí. Otočil jsem hlavu. Plíce jsem měl ztuhlé a v ústech sucho. Ta místnost, co jsem v ní ležel, byla jen ordinace doktora Lagardieho. Táž židle, týž psací stůl, tytéž stěny a okno. Ve vzduchu viselo ubednné ticho.

Zvedl jsem se do sedu, podepřel se rukama o podlahu a zatřepal hlavou. Přešla do ploché vývrtky. Frčela dolů asi pět tisíc stop, ale pak jsem to zase vybral do horizontálního letu. Zamžoural jsem. Táž podlaha, týž psací stůl, tytéž stěny. Jen pan doktor Lagardie nikde.

Olízl jsem si rty a trochu zachrchlal, ale nikdo si toho nevšiml. Vyhrabal jsem se na nohy. Motal jsem se jako derviš, byl jsem slabý jako vyběhaný šroub, skleslý jako jezevčí břicho, vyjukaný jak sýkora koňadra a hleděl jsem vstříc stejně úspěšné kariéře jako tanečník s dřevěnou nohou.

Dovrávorál jsem za psací stůl, ztěžka dosedl na Lagardieho křeslo a začal se křečovitě prohrabávat v jeho krámech, jestli bych

tam nenašel láhev nějakého životobudiče. Nikde nic. Zase jsem vstal. Byl jsem těžký jako mrtvý slon. Klopýtal jsem po místnosti a díval jsem se do lesklých, bíle nalakovaných skříněk, kde bylo plno věcí, po kterých by se fůra lidí utloukla. Když už jsem si připadal, jako kdybych si odkroutil čtyři léta nucených prací, nahmátla má ručka konečně dvěstěgramovou lahvičku etylalkoholu. Odšrouboval jsem závěr a přičichl si. Čistý líh. Přesně to, co bylo napsáno na štítku. Ted' už jsem nepotřeboval nic než sklenici a trochu vody. Šikovný chlápek jako já by si měl s takovým problémem vědět rady. Vydal jsem se dveřmi do ošetřovny. Ve vzduchu se dosud vznášela silná vůně přezrálých broskví. Když jsem procházel dveřmi, vrazil jsem zprava i zleva do zárubně, protože jsem se zastavil, abych si vzal novou mušku.

A v tom okamžiku jsem si uvědomil, že se chodbou blíží kroky. Opřel jsem se znaveně o zeď a naslouchal jsem.

Pomalé, šouravé kročeje a za každým dlouhá přestávka. Zpočátku mi připadaly záludné. Ale pak už jenom nesmírně, nesmírně unavené. Nějaký stařec se tudy naposled belhá ke svému křeslu. Takže jsme na tom oba stejně. A vtom jsem si docela znenadání vzpomněl na Orfamayina otce tam daleko v Manhattanu ve státě Kansas, jak se tiše šourával ke svému houpacímu křeslu, se studenou dýmkou v ruce, aby se tam posadil, vyhlížel přes trávník na ulici a pěkně a úsporně si zakouřil bez zápalek a bez tabáku a bez popela, který by mohl zaneřádit koberec v obývacím pokoji. Sám jsem mu tu židli připravil. Do stínu na konci verandy, tam, kde byla hustě obrostlá bougainvillií, a pomohl jsem mu, aby se posadil. Vzhlédl ke mně a poděkoval mi tou zdravou půlkou obličeje. Když dosedl na židli, jeho nehty zaškrábaly na opěradle.

Nějaké nehty zaškrábaly, ale ne na opěradlo židle. A ten zvuk byl skutečný. Ozval se nedaleko ode mne, na druhé straně zavřených dveří, které vedly z ošetřovny do předsíně. Docela slabé, nezřetelné škrábání - to se sem asi dobývá nějaké malé

koťátko. No tak, Marlowe, tys přece takový milovník zvířat. Jdi a pusť to kotě dovnitř. Vydal jsem se na cestu. Napřed pomocí hezkého vyšetřovacího stolu s kroužky na konci, přikrytého pěknými čistými ručníky. Škrábání přestalo. Chuděra kotě, stojí tam venku a tolik chce dovnitř. Slza mi vytryskla z oka a stékala po mé hluboce zbrázděné líci. Pustil jsem se stolu a hladce zdolal zbývající čtyři metry ke dveřím. Srdce mi bouchalo do žeber. A v plicích jsem měl pořád takový pocit, jako kdybych je měl nejmíň dva roky u ledu. Zhluboka jsem se nadechl, popadl za kliku a otevřel dveře. Teprve v posledním okamžiku mi napadlo, že bych mohl sáhnout po zbrani. Tedy napadlo mi to, ale dál jsem se nedostal. Já jsem totiž takový koumes, co si každý nápad rád hezky donese na světlo a důkladně si jej prohlédne. A to bych byl musel pustit z ruky tu kliku. Což mi připadalo jako příliš obtížná operace. Tak jsem jenom stiskl kliku a otevřel dveře.

Držel se dveřního rámu čtyřmi zahnutými prsty, vyrobenými z bílého vosku. Měl oči navrch hlavy, dokořán otevřené, světle šedomodré. Dívaly se na mne, ale neviděly mne. Naše tváře byly jen pár centimetrů od sebe. Náš dech se na půl cestě mísil. Můj byl rychlý a drsný, jeho byl vzdálený šelest, který se co nevidět změní v chroptění. Z úst mu bublala krev a crčela po bradě. Mimoděk jsem se podíval dolů. Krev mu stékala pomalu po vnitřní straně nohavice na botu a z té boty beze spěchu kanula na podlahu. Už jí tam byla menší kaluž.

Neviděl jsem, kde byl zraněn. Zuby mu zajektaly a já myslel, že promluví, nebo že se o to aspoň pokusí. Ale nevydal ze sebe ani hlásku. Přestal dýchat. Brada mu klesla. A pak začal chroptět. Ale on to vlastně žádný chropot není. Chropot není to správné slovo.

Gumové podpatky zaškvítkly, jak se smekly po linoleu mezi kobercem a prahem. Bílé prsty sklouzly z dveřního rámu. Mužovo tělo se začalo otáčet kolem své osy. Nohy je neudržely. Podlomily

se. Jeho trup se otočil ve vzduchu jako tělo plavce, stržené mořskou vlnou, a vrhlo se na mne.

V témž okamžiku se objevila i jeho druhá ruka, kterou předtím nebylo vidět, vymrštila se do vzduchu jako galvanizovaná, pohybem, který nemohl vzejít z žádného živého popudu. Natáhl jsem se k němu, abych ho zachytil, a ta ruka mi přepadla přes levé rameno. Nějaká včela mi vbodla žihadlo mezi lopatky. Ještě něco kromě té lahvičky alkoholu, kterou jsem držel v ruce, buchlo o zem a narazilo o zeď.

Zaťal jsem pevně zuby, rozkročil jsem se a zachytil ho v podpaždí. Vážil asi tolik jako pět chlapů dohromady. Ucouvl jsem o krok a pokusil se ho zvednout. Bylo to, jako kdybych chtěl podepřít kácející se strom. Šel jsem k zemi i s ním. Hlava mu bouchla o podlahu. Nemohl jsem za to. Sám jsem nebyl v takové formě, abych tomu mohl zabránit. Trochu jsem ho narovnal a odtáhl jsem se od něho. Vyhrabal jsem se do pokleku, sklonil se nad ním a poslouchal. Chroptění zmlklo. Nastalo veliké ticho. Pak se ozval tlumený povzdech, nesmírně tichý a mdlý a netečný. A zase ticho. Pak ještě pozvolnější vzdech, malátný a pokojný jako letní vánek nad rozkývanými květy růží.

Cosí se teď dělo s jeho tváří a za jeho tváří, ta nedefinovatelná změna, která nastává v tomto vždy ohromujícím a nevyzpytatelném okamžiku, ono zahlazení, onen návrat řadou let do věku nevinnosti. Ted' se v té tváři objevilo jakési neurčité vnitřní veselí, koutky úst se pozvedly téměř šibalským úsměvem. Ale to všechno bylo nesmírně bláhové, protože já moc dobře věděl, tak dobře, jak jen vůbec mohu něco vědět, že Orrin P. Quest nikdy takový šibalský klouček nebyl.

V dálce zakvílela siréna. Zůstal jsem klečel a poslouchal. Dokvílela a zmlkla. Vstal jsem, šel k postrannímu oknu a vyhlédl ven. Před Girlandou, domem věčného míru, začínal další pohřeb. Ulice byla už zase plná aut. Lidé se zvolna šinuli po pěšině kolem

růžových stromků. Kráčeli velice pomalu a muži smekali klobouky dávno předtím, než došli k té malé kolonádě.

Spustil jsem zase záclonu a šel zvednout tu lahvičku s etylalkoholem, utřel jsem ji kapesníkem a odložil stranou. Alkohol mě už nezajímal. Zase jsem se sehnul a to včelí žihadlo mezi lopatkami mi připomnělo, že tu je ještě něco, co musím zvednout. Ta věc, která měla oblé bílé dřevěné držadlo a ležela těsně u podlahové lišty. Sekáček na led s upilovanou čepelí, jen asi sedm centimetrů dlouhou. Podržel jsem si ji na světle a prohlédl si špici, ostrou jako jehla. Nebylo vyloučeno, že je maličko potřísněná mou krví. Jemně jsem ji přejel kolem dokola prstem. Ani stopy po krvi. Špice byla nesmírně ostrá.

Ještě jsem trochu zapracoval kapesníkem a pak jsem se sehnul a položil mu ten sekáček na dlaň pravé ruky, bílou a voskovou na tmavém plyši koberce. Vypadalo to příliš naaranžované. Zatřásl jsem mu paží, aby sekáček vyklouzl z ruky na podlahu. Napadlo mi, abych se mu podíval do kapes, ale to už jistě udělala nějaká mnohem bezohlednější ruka, nežli je moje.

V náhlém záblesku hrůzy jsem místo toho prošacoval sebe. Nic mi nechybělo. I toho lugera v podpaždí mi nechali. Vytáhl jsem jej a přičichl k němu. Nebylo z něho vystřeleno, ale to jsem mohl vědět i bez prohlížení. Kdo koupí ránu z lugeru, ten se už nešpacíruje po baráku.

Překročil jsem temně červenou kaluž ve dveřích a podíval se do chodby. Dům byl pořád ještě zticha a vyčkával. Krvavá stopa mě dovedla chodbou dozadu a na druhou stranu do místnosti, zařízené jako kabinet. Byla tam válenda a psací stůl, několik knih a lékařských časopisů a popelník s pěti tlustými oválnými špačky. Z kousku kovu, který se zatřpytil za nohou válendy, se vyklubala vystřelená nábojnice z automatické pistole ráže 32. Ještě jednu jsem našel pod psacím stolem. Zastrčil jsem je do kapsy.

Vyšel jsem ven a vystoupil po schodech nahoru. Tam byly dvě ložnice, obě obývané, a z jedné bylo dost důkladně vyrabováno veškeré šatstvo. V popelníku se válely další oválné špačky z cigaret doktora Lagardieho. Ve druhé byla hubená zásoba šatů Orrina Questa, jeho druhý oblek a plášť, pečlivě pověšené ve skříni, košile, ponožky a spodky stejně pečlivě poskládané v zásuvkách prádelníku. Vzadu pod košilemi jsem našel leiku a objektiv F 2.

Nechal jsem tam všechno tak, jak to bylo, a šel zase dolů do místnosti, kde ležela mrtvola, kterou tyhle lapálie už vůbec nezajímaly. Otřel jsem ještě pár klik na dveřích, z čiré zvrácenosti, zaváhal chvíli před telefonem v čekárně, ale nakonec jsem se ho ani nedotkl a šel pryč. Prostý fakt, že ještě chodím po světě, celkem přesvědčivě svědčil o tom, že náš milý doktor Lagardie lidi nezabíjí.

Truchlící pozůstalí se dosud šourali po cestičce k nepřiměřeně nízkému sloupováří v průčelí pohřebního ústavu. Uvnitř kvílely varhany.

Zabočil jsem za roh, vlezl do vozu a odjel. Jel jsem pomalu a dýchal zhluboka, až ze dna plic, ale pořád se mi zdálo, že nemám dost kyslíku.

Bay City končí asi čtyři míle od oceánu. Zastavil jsem před posledním dragstórem. Doba uzrála pro další anonymní telefonický rozhovor. Tak hoši, mrskněte sebou a běžte si pro novou mrtvůlku. Kdože jsem? Ale jenom takový šťastlivec, který o ně zakopává místo vás. A je strašně skromný. Nestojí ani o to, aby někdo znal jeho jméno.

Podíval jsem se skleněnou výkladní skříň do toho dragstóru. Dívka v koketních šikmých brýlích si tam četla časopis. Vypadala tak trochu jako Orfamay Questová. Sevřelo se mi hrdlo.

Pustil jsem spojku a vůz se rozjel. Ona má právo dovědět se to první, zákon - nezákonn. A já už se beztak dávno octl daleko mimo hranice zákona.

Zastavil jsem se přede dveřmi kanceláře s klíčem v ruce. Pak jsem přešel tiše k těm druhým, které nechávám vždycky odemčené, a tam jsem zůstal stát a poslouchal. Snad už tam je a čeká, oči za šikmými brýlemi rozzářené a drobná vlhká ústa připravená k polibkům. Budu jí muset říct něco tak krutého, že se jí o tom nikdy ani nesnilo, a potom odejde, a už nikdy ji v neuvidím.

Neslyšel jsem nic Šel jsem zase zpátky a odemkl ty druhé dveře, posbíral poštu a hodil ji na psací stůl. Nebylo tam nic, co by mi zvedlo náladu. Nechal jsem toho a šel k těm druhým dveřím, abych je odemkl, a dlouhou chvíli jsem tam nečinně stál, až jsem je otevřel a vyhlédl ven. Ticho a prázdnota. U nohou mi ležel složený kus papíru. Někdo jej podstrčil pod dveře. Zvedl jsem jej a rozložil.

„Prosím, zavolejte mě domů. Velmi naléhavé. Musím vás vidět.“ Místo podpisu jen D.

Vytočil jsem číslo Chateau Bercy a požádal o spojení se slečnou Gonzalesovou. „Kdo volá, prosím? Okamžik, prosím, pane Marlowe.“ Bzz, bzz. Bzz, bzz.

„Alo?“

„Dneska ten španělský přízvuk trochu přeháníte.“

„Á, to jste vy, amigo. Já jsem tak dlouho čekala v té vaší směšné mrňavé kanceláři. Můžete sem přijít a promluvit si se mnou?“

„Vyloučeno. Čekám, že mě někdo zavolá.“

„Tak mohu přijít za vámi?“

„Oč vůbec jde?“

„To vám nebudu vykládat po telefonu, amigo.“

„No tak přijďte.“

Seděl jsem a čekal, až telefon zazvoní. Nezvonil. Díval jsem se z okna. Na bulváru se hemžily davy a z kuchyně vedlejšího hotelu proudily do ventilační šachty vůně pochybných pochutin. Čas míjel a já tam pořád seděl celý shrbený nad psacím stolem, bradu v dlani, civěl jsem na hořčicově žlutou omítku protější zdi a viděl na ní nejasnou postavu umírajícího muže s krátkým sekáčkem v ruce a cítil, jak se mi ocelová špice zabodává mezi lopatky. Učiněný zázrak, co dokáže Hollywood udělat z kdejaké nuly. Docela všední holčinu, která se hodí leda k tomu, aby žehlila košile nějakému závozníkovi, promění v oslňující královnu krásy a z přerostlého kluka, jemuž bylo předurčeno, aby chodil do práce s bandaskou v ruce, udělá mužného hrdinu se zářivýma očima a skvoucím úsměvem plným svůdného šarmu. Texaskou servírku s inteligencí postavičky z komického seriálu změnil v mezinárodní kurtizánu, šestkrát provdanou za šest milionářů, a nakonec tak blazeovanou a dekadentní, že ji už nemůže vzrušit nic jiného, než když se jí podaří svést stěhováka v propoceném tričku.

A může během několika měsíců nepřímo ovládnout i takového maloměstského svatouška, jako byl Orrin Quest, vtisknout mu do ruky vražedný sekáček na led a pozvednout jeho prostoduchou podlost na úroveň klasického sadismu mnohonásobného vraha.

Trvalo jí něco přes deset minut, než ke mně dorazila. Slyšel jsem, jak se dveře otevřely a zase zavřely, vešel jsem do čekárny a tam už stála - gardénie amerického kontinentu. Její zjev mě udeřil přímo mezi oči. Ona měla oči hluboké a temné a nebylo v nich ani stopy úsměvu.

Byla celá v černém jako včera, ale tentokrát měla na míru šitý kostým a koketně nasazený široký černý slamák, límec bílé hedvábné blůzy přehnutý přes límec kabátku, hrdlo snědé a pružné a ústa rudá jako nová hasičská stříkačka.

„Čekala jsem dlouho,“ řekla. „Vůbec jsem neobědvala.“

„To zas já ano,“ řekl jsem. „Porci cyankáli. Bylo znamenité. Teprv před chvilkou jsem ztratil zdravě modrou barvu.“

„Dneska od rána mi není právě do žertu, amigo.“

„Mě bavit nemusíte,“ řekl jsem. „Bavím se sám. Provádím takové šaškárny, že se až za břicho popadám. Pojďme dovnitř.“

Vešli jsme do mé soukromé myslivny a posadili se.

„Chodíte vždycky v černém?“ zeptal jsem se.

„Ale ovšem. Je to mnohem dráždivější, když si ty šaty svléknu.“

„Musíte vždycky mluvit jako kurva?“

„Vy toho o kurvách moc nevíte, amigo. Ty mluví obvykle nadmíru úctyhodně. Ovšem až na ty docela laciné.“

„Aha,“ řekl jsem. „Děkuju za informaci. Jaká je ta naléhavá záležitost, o které jste se mnou chtěla mluvit? Vyspat se s vámi mi nepřipadá tak strašně naléhavé. To se dá udělat kdykoli.“

„Jste v zlomyslné náladě.“

„No tak jo, jsem ve špatné náladě.“

Vytáhla z kabelky jednu z těch svých dlouhých cigaret a pečlivě si ji zasadila do zlatých kleštiček. Čekala, až jí zapálím. Neměl jsem se k tomu, a tak si zapálila sama zlatým zapalovačem.

Držela tu tretku v ohrnuté černé rukavičce a upřeně se na mne dívala z hloubi černých očí, které se vůbec nesmály.

„Chtěl byste se mnou spát?“

„To by chtěl snad každý. Ale sex teď vynechme.“

„Já moc přísně neodděluji obchod od sexu,“ řekla klidně. „A ponížit mě nemůžete. Sex je síť, do které chytám hlupáky. Někteří z těch hlupáků jsou užiteční a štedří. Sem tam nějaký je nebezpečný.“

Odmlčela se zamyšleně.

Řekl jsem: „Jestli čekáte, až řeknu něco, z čeho poznáte, že vím, kdo jistá osoba je - tak dobrá, já vím, kým je.“

„Můžete to dokázat?“

„Asi ne. Poldové to dokázat nemohli.“

„Poldové vždycky neřeknou všechno, co vědí,“ řekla opovržlivě. „A pokaždé nedokážou všechno, co by dokázat mohli. Tolik ale snad víte, že v únoru seděl deset dní ve vězení?“

„Ano.“

„Nepřipadá vám divné, že ho nepustili na záruku?“

„Nevím, z jakého důvodu ho zabásli. Jestli seděl jako korunní svědek -“

„A nemyslíte, že by si dovedl všechno zařídit tak, aby se mohl na záruku dostat ven - kdyby byl chtěl?“

„Já o tom tolik nepřemýšlel,“ lhal jsem. „Neznám ho.“

„Nikdy jste s ním nemluvil?“ zeptala se lhostejně, až trochu příliš lhostejně.

Neodpověděl jsem.

Krátce se zasmála. „Včera večer, amigo. Před bytem Mavis Weldové. Já seděla v autě na druhé straně ulice.“

„Snad jsem do něho náhodou vrazil. Byl to ten chlápek?“

„Mě neobalamutíte.“

„No tak dobrá. Slečna Weldová mě zhurta odbyla. Odcházel jsem celý naštvaný. A pak jsem potkal toho šmrksu s jejím klíčem v ruce. Vytrhl jsem mu ho a hodil za křoví. Potom jsem se mu omluvil a ten klíč jsem mu zas našel. A připadal mi jako docela milý chlápek.“

„Moc milý,“ protáhla. „Býval taky mým přítelem.“

Zavrčel jsem.

„Snad vám to bude připadat divné, ale mě nijak zvlášť nezajímá váš milostný život, slečno Gonzalesová. Předpokládám, že pole vaší působnosti je hodně rozsáhlé - že se rozprostírá od Steina až k Steelgravovi.“

„Od Steina?“ zeptala se tiše. „Kdo je Stein?“

„Clevelandský gangster, kterého odpráskli v únoru před domem, kde bydlíte. Měl tam byt. Myslel jsem, že jste ho snad někdy potkala.“

Stříbřitě se rozesmála. „Amigo, existují i muži, které neznám. Dokonce i v Chateau Bercy.“

„Zprávy uvádějí, že byl zastřelen o dva bloky dál,“ řekl jsem. „Mně se ale spíš zdá, že se to stalo přímo před vaším domem. A vy jste se dívala z okna a uviděla, jak se to stalo. A viděla jste vraha utíkat pryč a zrovna pod lucernou se vrah otočil a světlo mu dopadlo na obličej, a kdo to nebyl, jako náš starý přítel Steelgrave. Poznala jste ho podle umělého nosu a podle cylindru, na kterém mu seděli živí holoubkové.“

Nezasmála se.

„To by se vám spíš zamlouvalo,“ zavrnila.

„Z toho by se dalo vyrazit víc peněz.“

„Jenže Steelgrave byl ve vězení,“ usmála se. „A i kdyby nebyl - kdyby například tehdejší vězeňský lékař, dr. Chalmers, byl náhodou mým přítelem a svěřil mi v důvěrné chvíli, že dal Steelgravovi propustku, aby šel k zubaři - samozřejmě v doprovodu stráže, ale ten strážný byl člověk, se kterým se dalo mluvit - zrovna v ten den, kdy Steina zastřelili -, i kdyby tohle všechno byla pravda, nezdá se vám, že použít té informace k vydírání Steelgrava by byla velká pitomost?“

„Já se moc nerad vytahuju,“ řekl jsem, „ale Steelgrava se nebojím - ani tuctu takových, jako je on, srolovaných do jednoho balíčku.“

„Ale já ano, amigo. Svědkyně gangsterské vraždy nemá v téhle zemi právě bezpečné postavení. Ne, nebudeme Steelgrava vydírat. A nebudeme nikomu nic říkat o panu Steinovi, ať už jsem ho znala nebo ne. Stačí, že Mavis Weldová je důvěrnou přítelkyní známého gangstera a že se s ním ukazuje na veřejnosti.“

„Museli bychom teprve dokázat, že to známý gangster je,“ řekl jsem.

„A to nemůžeme?“

„Jak?“

Zklamaneč zkřivila rty. „A já byla přesvědčena, že jste právě na tom v posledních dvou dnech pracoval.“

„Proč?“

„Mám pro to jisté soukromé důvody.“

„Pokud si je necháte pro sebe, neznamení pro mne vůbec nic.“

Odhodila hnědý nedopalek do popelníku. Natáhl jsem se k němu a rozmáchl jej koncem tužky. Dotkla se lehce mé ruky prstem v rukavičce. Její úsměv byl všechno jiné, jen ne uklidňující. Opřela se do židle a přehodila nohu přes nohu. V očích se jí roztančila světélka. Už dlouho se o ni nikdo nepokoušel - stýskalo se jí.

„Slovo ‚love‘ je takové nevýrazné,“ rozjímal. „Vždycky jsem žasla, jak to, že anglický jazyk, tak bohatý na milostnou poezii, může mít pro lásku takové nanicovaté slovo. Je tak neživé, nebudí žádnou odezvu. Připomíná mi děvčátka se skromnými růžovými úsměvy a skromnými plachými hlásky, v nabíraných letních šatečkách a v docela nemožném spodním prádle.“

Neříkal jsem nic. S naprostou lehkostí změnila tón a zase přistoupila k věci.

„Mavis bude od nynějška brát pětasedmdesát tisíc dolarů za film a dotáhne to až na sto padesát tisíc. Začala šplhat po žebříčku a nic ji nezastaví. Leda nějaký moc ošklivý skandál.“

„Pak by jí snad měl někdo říct, co je vlastně Steelgrave zač,“ řekl jsem. „Proč jí to nepovíte vy? A mimochodem, i kdybychom to všechno mohli dokázat, myslíte, že Steelgrave bude sedět se založenýma rukama, až začneme Weldovou ždímat?“

„Copak o tom musí vědět? Pochybuju, že by mu to řekla.“

Dokonce si myslím, že by s ním vůbec přestala chodit. Ale to by nám přece nevadilo - kdybychom ten důkaz měli. A kdyby ona věděla, že ho máme.“

Ruka v černé rukavičce se pohnula směrem k černé kabelce, zarazila se a začala lehce poklepávat na hranu psacího stolu, čímž se dostala na místo, odkud mohla nenápadně sklouznout dívce do klína. Na kabelku se Dolores ani nepodívala. Já taky ne.

Vstal jsem. „A co když mám vůči slečně Weldové nějaké závazky? To vás nikdy nenapadlo?“

Jen se usmála.

„A nemyslíte, že vzhledem k tomu je nejvyšší čas, abyste se sebrala a vypadla z mé kanceláře?“

Položila ruce na opěradla a povstala, stále ještě s úsměvem. Vrhla jsem se na tu její kabelku ještě dřív, než se k ní mohla otočit. V očích jí zsršelo. Div že po mně neplivla.

Otevřel jsem kabelku a prohlédl si její obsah a našel bílou obálku, která mi připadala povědomá. Vytřepl jsem z ní tu fotografii od Tanečníka, oba kousky složené dohromady a přilepené na kus papíru.

Zavřel jsem kabelku a hodil ji slečně Gonzalesové.

Stála tu teď a cenila na mne zuby. Byla docela zticha.

„Zajímavé,“ řekl jsem a klepl palcem na lesklou fotografii. „Jestli to není nějaký podvrh. Ten člověk vedle ní, to je Steelgrave?“

Stříbrný smích se opět zaperlil. „Jste vy to ale směšný chlápek, amigo. Vážně, já ani nevěděla, že takoví ještě existují.“

„To víte, předválečná kvalita,“ řekl jsem. „Je nás pořád míň a míň. Kde jste tohle vzala?“

„Z kabelky Mavis Weldové. Zatímco natáčela.“

„Ona o tom ví?“

„Ona o tom neví.“

„Zajímalo by mě, odkud to má.“

„Od vás.“

„Nesmysl.“ Zvedl jsem obočí, že to dál už nešlo. „Kde bych k tomu přišel já?“

Natáhla ruku v rukavici přes psací stůl. Hlas měla studený: „Vraťte mi to, prosím.“

„Vrátím to Mavis Weldové. Neraď se vám přiznávám, slečno Gonzalesová, ale já bych to coby vyděrač moc daleko nedopracoval. Nejsem dost strhující osobnost.“

„Vraťte mi to!“ řekla zostra. „Jestli ne -“

Zarazila se. Čekal jsem, co řekne. Na její hladké tváři se objevil opovržlivý výraz.

„Tak dobrá,“ řekla. „Je to moje chyba. Myslela jsem, že jste všemi mastmi mazaný. Ted' vidím, že jste pitomý soukromý čmuchal jako každý jiný. Tahle ošuntělá, mrňavá kancelářička,“ mávla rukou v černé rukavici, „a ten ošuntělý, mrňavý život, který tu vedete - to mi mělo prozradit, jaký jste v podstatě idiot.“

„Taky že jo,“ řekl jsem.

Otočila se a kráčela pomalu ke dveřím. Vylezl jsem zpoza psacího stolu a ona počkala, až jí je otevřu.

Vyšla pomalu ven. Ty své pochyby se určitě nenaučila v žádné obchodní škole.

Odcházela chodbou a ani jednou se neotočila. Měla krásnou chůzi.

Dveře se zarazily o pneumatický zavírač a zaklaply s velmi tichým cvaknutím. Připadalo mi, že se zavírají neobyčejně pomalu. Stál jsem tam a díval se, jako kdybych to ještě nikdy neviděl. Pak jsem se otočil a šel zpátky k psacímu stolu a vtom zazvonil telefon.

Zvedl jsem sluchátko a ohlásil se. Byl to Christy French. „Marlowe? Chtěli bysme si s váma trochu popovídat tady u nás na revíru.“

„Ted' hned?“

„Jestli ne dřív,“ řekl a zavěsil.

Vytáhl jsem slepenou fotku zpod pijáku a šel jsem ji uložit do sejfu k ostatním. Nasadil jsem si klobouk a zavřel okno. Nebylo už nač čekat. Pohlédl jsem na zelenou špičku vteřinové ručičky svých hodinek. Do pěti bylo ještě dlouho. Vteřinová ručička obcházela kolem ciferníku jako podomní obchodník. Hodinky ukazovaly čtyři a deset minut. Člověk by mýsl, že teď už zavolá. Svlékl jsem si sako a sundal pouzdro, které jsem měl zavěšené v podpaždí, a zamkl je i s lugerem do zásuvky psacího stolu. Poldové nevidí rádi, když na jejich území nosíte zbraň. I když na to máte právo. Chtějí, abyste se dostavili jak náležitě zkroušeně, s kloboukem v ruce, aby váš hlas byl tichý a zdvořilý a oči plné prázdnoty.

Znovu jsem pohlédl na hodinky. Poslouchal jsem. Dnes odpoledne bylo v budově celkem klidno. Zanedlouho ztichne docela a pak se chodbou přišourá madona tmavě šedivého utěráku a začne otvírat dveře.

Zase jsem si navlékl sako, zamkl spojovací dveře, vypnul bzučák a vyšel na chodbu. A v tom okamžiku zazvonil telefon. Div jsem nevytrhl dveře z pantů, jak jsem se k němu řítit. Byl to její hlas, jen co je pravda, ale ozýval se v něm tón, který jsem ještě neslyšel. Chladný, vyrovnaný, ale nikoli bezvýrazný, prázdňý nebo mrtvý, dokonce ani dětinský. Prostě hlas dívky, kterou jsem neznal, a přece znal. Co v tom hlase bylo, jsem pochopil, sotva řekla tři slova.

„Volám vás, protože jste mě o to žádal,“ řekla. „Ale nemusíte mi nic vykládat. Šla jsem tam.“

Svíral jsem sluchátko oběma rukama.

„Vy jste tam šla,“ řekl jsem. „Ano. Slyším. No a?“

„Já - vypůjčila jsem si vůz,“ řekla. „Zaparkovala jsem na druhé straně ulice. Bylo tam tolik aut, že jste si mě nemohl všimnout. Je tam totiž pohřební ústav. Nemyslete si, že jsem vás

sledovala. Chtěla jsem jet za vámi, když jste odtamtud vyšel, ale já tam ty ulice vůbec neznám. Ztratil jste se mi. Tak jsem se vrátila.“

„Proč jste se vracela?“

„Ani vlastně nevím. Měla jsem dojem, že jste vypadal trochu divně, když jste z toho domu vycházel. Anebo to snad bylo jenom nějaké tušení. Vždyť to byl můj bratr. Tak jsem teda šla zpátky a zazvonila jsem. A nikdo mi nepřišel otevřít. To mi taky připadalo divné. Snad jsem nějaká jasnovidka nebo co. Zničehonic jsem věděla, že se do toho domu musím dostat. Nevěděla jsem, jak to provést, jenom že to musím udělat.“

„Totéž se stalo mně,“ řekl jsem a byl to můj hlas, ale někdo mi proměnil jazyk v kus smirkového papíru.

„Zavolala jsem policii a řekla jsem jim, že jsem slyšela výstřely,“ řekla. „Přišli a jeden vlezl do toho domu oknem. A pak otevřel tomu druhému. A po chvílce pustili dovnitř i mě. A nenechali mě odejít. Musela jsem ji povědět všechno, že to je Orrin a že jsem lhala o těch výstřelech, ale jen proto, že jsem se bála, že se Orrinovi něco stalo. A o vás jsem jim musela taky říct.“

„To je v pořádku,“ řekl jsem. „Byl bych jim to vyklopil sám, ale chtěl jsem o tom povědět nejdříve vám.“

„Není to pro vás trochu nepříjemné?“

„To je.“

„Zatknou vás nebo něco?“

„Mohli by.“

„Nechal jste ho tam ležet na podlaze. Mrtvého. Asi jste nemohl nic jiného dělat, vidíte?“

„Měl jsem pro to důvody,“ řekl jsem. „Vám snad nebudou připadat moc pádné, ale mně ano. A jemu už to bylo jedno.“

„Copak vy si nějaké důvody vždycky najdete,“ řekla. „Jste náramně chytrý. Pro všechno máte nějaký důvod. No, já myslím, že budete muset policii říct i ty své důvody.“

„To se ještě ukáže.“

„Ale ano, budete muset,“ řekl ten hlas s náznakem uspokojení, které jsem si nedovedl vysvětlit. „Nemyslete si. Ti už vás přinutí.“

„O tom se nebudeme přít,“ řekl jsem. „V mé branži člověk dělá všechno, aby ochránil klienta. Někdy při tom zajde příliš daleko. To se stalo mně. Dostal jsem se do takové situace, že mě můžou skřípnout. Ale neudělal jsem to jenom kvůli vám.“

„Nechal jste ho ležet mrtvého na podlaze,“ řekla. „A mně je úplně jedno, co s vámi udělají. Jestli vás zavřou, budu myslím docela ráda. Vsadím se, že to poneseš ohromně statečně.“

„Aby ne,“ řekl jsem. „Na tváři lehký smích za každých okolností. Viděla jste, co měl v ruce?“

„Neměl v ruce vůbec nic.“

„Snad to leželo vedle jeho ruky.“

„Nic tam neleželo. Nebylo tam vůbec nic. Co to mělo být?“

„No to je prima,“ řekl jsem. „To jsem sám rád. Tak se mějte. Já se teď zrovna šinu na policii. Chtějí si se mnou popovídat. Kdybychom se už neviděli, tak hodně štěstí.“

„Štěstí si radši nechte pro sebe,“ řekla. „Budete je potřebovat. A já o ně nestojím.“

„Udělal jsem pro vás, co jsem mohl,“ řekl jsem. „Snad kdybyste mi hned od začátku pověděla víc -“

Než jsem domluvil, zavěsila.

Položil sluchátko do vidlice tak něžně jako miminko do kolébky. Vytáhl jsem kapesník a utřel si dlaně. Pak jsem šel k umyvadlu a umyl jsem si obličej a ruce. Nacákal jsem si studenou vodu do obličeje a vydrhl se ručníkem a pak jsem se podíval do zrcadla.

„Tak jsi z té skály přece skočil,“ řekl jsem tváři v zrcadle.

Uprostřed místnosti stál dlouhý žlutý dubový stůl. Jeho hrany byly všelijak poďubány žlábký, vypálenými od cigaret. Za tím stolem bylo zadrátované okno z matového skla a detektiv poručík Fred Beifus s hromadou nepořádně rozházených papírů před sebou. Na konci stolu seděl v křesle, zhoupnutém dozadu, tlustý vazoun, jehož obličej mi připadal matně povědomý jako tvář, kterou známe z fotografie v novinách. Měl bradu jako kamennou sedačku v parku. Okusoval konec zednické tužky. Měl jsem dojem, že je při smyslech a dýchá, ale jinak nedělal nic, než že seděl.

Na druhé straně stolu byly dva stahovací psací stoly a ještě jedno okno. Žena s pomerančově nabarvenými vlasy klepala nějaké hlášení na stroji, který stál na podstavci vedle psacího stolu. U toho druhého psacího stolu, přiraženého až ke zdi, seděl Christy French rozvalený na otáčecí židli s šikmým opěradlem, nohy položené přes roh stolu. Díval se z okna, které bylo otevřené a skýtalo velkolepou vyhlídku na parkoviště policejních vozů a zadní stranu tabule, kam se vylepovaly plakáty.

„Posad'te se semhle,“ řekl Beifus a ukázal mi kam.

Sedl jsem si naproti němu na rovnou dubovou židli bez postranních opěradel. Už dávno nebyla nová, a nevynikala krásou, ani když nová byla.

„Tohle je poručík Moses Maglashan od policie z Bay City,“ řekl Beifus. „Nemá vás o nic víc v lásce než my.“

Poručík Moses Maglashan vyndal tu zednickou tužku z úst a prohlédl si stopy, které vykousal do jejího tlustého osmihranného konce. Pak se podíval na mne. Jeho oči po mně pomalu přejížděly,

zkoumaly mě, hodnotily, klasifikovaly. Neřekl nic. Zase si tu tužku zastrčil do úst.

Beifus řekl: „Já budu asi nákej vadnej, ale pro mě máte přibližně takovej sexappeal jako želva.“ Pootočil se k ženě v rohu. „Millie.“

Přestala klepat do stroje a vytáhla stenografický blok. „Jmenuje se Philip Marlowe,“ řekl Beifus. „S e na konci, jestli to chcete mít na chlup. Číslo licence?“

Podíval se na mne. Pověděl jsem mu je. Ta pomerančová královna si je zapsala, ani nevzhlédla. Říci, že měla obličej, který by dovedl zastavit věžní hodiny, by byla urážka. Zastavil by i splašeného koně.

„No a teď, jestli máte náladičku,“ řekl mi Beifus, „moh byste začít od začátku a vyklopit nám všechno, co jste si včera nechal pro sebe. A nesnažte se to sortýrovat. Nechte tomu přirozenej spád. Víme toho na vás tolik, že si to mužem průběžně kontrolovat.“

„To jako abych učinil výpověď?“

„A hodně podrobnou,“ řekl Beifus. „Švanda, co?“

„A tato výpověď má být dobrovolná a nevynucená, že?“

„Se ví. Jako každá.“ Beifus se zazubil.

Maglashan se na mne chvíli upřeně díval. Pomerančová královna se vrátila k psacímu stroji. Tohle se jí ještě netýkalo. Během své třicetileté praxe se naučila své výstupy přesně načasovat.

Maglashan vytáhl z kapsy důkladně odřenou vepřovicovou rukavici, natáhl si ji na pravou ruku a zahýbal prsty.

„Načpak to?“ zeptal se ho Beifus.

„Já si někdy koušu nehty,“ řekl Maglashan. „A to byste se divil, ale koušu si je jenom na pravý ruce.“ Zvedl ty své pomalé oči a zadíval se na mne. „Některý chlápkové jsou dobrovolnější než jiný,“ řekl netečně. „Přej to souvisí s ledvinama. Já znal pár

chlápků, co nebyli kór moc dobrovolný, a ty museli běhat na záchod každou čtvrt hodinu ještě kolik tejdnu potom, co na ně ta dobrovolnost přišla. Přej ňák nemohli udržet moč.“

„Ale to se podívejme,“ řekl Beifus obdivně.

„No a potom jsou zase takoví, co nemůžou mluvit a jenom tak jako sípají,“ pokračoval Maglashan. „Jako vodkecaný boxeři, který moc inkasovali do krku.“

Maglashan se na mne podíval. Zřejmě teď přišla řada na mne.

„No a potom jsou zase takoví, co nechodí na záchod vůbec,“ řekl jsem. „To jsou ti přespříliš snaživí. Vydrží sedět na takovéhle židli plných třicet hodin. Pak se svalí na zem a roztrhnou si slezinu nebo jim praskne močový měchýř. Ti spolupracujou zas víc, než jim je zdrávo. A ráno po přelíčení, když je basa prázdná, najdete je v nějakém temném koutě mrtvé. Možná že měli jít k doktorovi, ale člověk přece nemůže počítat se vším, že ne, pane poručíku?“

„My si dole v Bay City dovedeme vypočítat ledacos,“ řekl. „Hlavně když dostaneme do rukou takový číslo, ze kterýho se něco vypočítat dá.“

Na hranách čelisti mu naskočily tvrdé boule svalů. V pozadí očí mu rudě zasvitlo.

„S váma by se mi senzačně pracovalo,“ řekl a zabodl do mne oči. „Jedna báseň.“

„O tom vůbec nepochybuju, pane poručíku. Já si v Bay City vždycky náramně užil - dokud jsem zůstal při vědomí.“

„Já bych si vás udržel při vědomí co nejdýl, hošánku. Dal bych si na tom extra záležet. Vosobně bych na to dohlíd.“

Christy French pomalu otočil hlavu a zív. „Čím to, že vy poldové z Bay City jste takoví oceloví hoši? Nakládáte si kebulé do slany vody nebo tak něco?“

Beifus vyplázl špičku jazyka a olízl si rty.

„My jsme byli vodjakživa vostrá parta,“ řekl Maglashan, ale nepodíval se na něho. „My si na tom zakládáme. A takoví

šášulové, jako je tenhle, nás udržují ve formě.“ Obrátil se zase ke mně. „Tak ty si ten čínaněj chlapeček, co nám volal ohledně Clausena? Ty si s takovým telefonkem náramně vyhraješ, bobečku, co?“

Neřekl jsem nic

„Já mluvím s tebou, bobečku,“ řekl Maglashan. „Něco jsem se tě zeptal, bobečku. A když já se na něco ptám, tak se mi vodpovídá, jasný, bobečku?“

„Jen tak dál a vodpovíte si sám,“ řekl Christy French. „A ta vodpověď se vám třeba nebude vůbec líbit, a jelikož jste takovej zatraceně vostrej chlápek, tak si možná budete muset navlíct tu rukavici a sám si jednu ubalit. Jen abyste nám ukázal, zač je toho loket.“

Maglashan vstal. Na tvářích mu naskočily temně rudé skvrny velké jako půldolar.

„Já jsem si k vám přišel pro spolupráci,“ řekl Frenchovi pomalu. „Kdybych potřeboval vynadat, tak jsem moh jít domů. To zastane docela dobře moje stará. Nepočítal jsem, že se tady budou ňáký hejhulové do mě navážet.“

„Však my s váma budem spolupracovat,“ řekl French. „Jenom nám tu nepředvádějte žádněj biograf.“ Otočil se i s židlí a pohlédl na mne. „Vememe si kus čistýho papíru a budeme dělat, jako kdybysme tohle vyšetřování teprve začínali. Já znám všechny vaše argumenty. Nehodlám je posuzovat. Chci vědět jenom jedno, totiž jestli budete mluvit, anebo jestli vás máme radši zadržet jako hlavního svědka.“

„Ptejte se,“ řekl jsem. „Jestli se vám nebude líbit, co odpovím, můžete mě ještě vždycky zašít. Ale jestli mě zašijete, tak mi musíte povolit, abych si zatelefonoval.“

„Přesně tak,“ řekl French, „teda jestli vás zašijeme. Jenže to my ani nemusíme. Můžeme s váma jenom závist výslech a vzít to ouřední cestou. To někdy trvá kolik dní.“

„A k vobídku je každý den hovězí fašírka z konzervy,“ doplnil ho Beifus bujaře.

„Přesně vzato by to nebylo legální,“ řekl French. „Ale dělá se to napořád. Zrovna tak, jako vy děláte všelicos, co byste vlastně neměl. Myslíte si, že jste v celý tyhle věci postupoval přesně, jak zákon káže?“

„Ne.“

Maglashan zařval chraplavě: „Aha!“

Podíval jsem se přes místnost na pomerančovou královnu, která teď zapisovala do bloku, tiše a bez zájmu.

„Máte klienta a musíte ho chránit, že jo,“ řekl French.

„Tak přibližně.“

„To znamená, že jste klienta měl, totiž klientku. Shodila vás, abyste věděl.“

Neřekl jsem nic

„Jmenuje se Orfamay Questová,“ řekl French a nespouštěl ze mne oči.

„Ptejte se,“ řekl jsem.

„Co se stalo tam dole v Idaho Street?“

„Šel jsem tam hledat jejího bratra. Prý se odstěhoval, říkala, a ona sem přijela, aby ho našla. Měla o něho starost. Clausen, tamější správce, byl tak sťatý, že s ním nebyla kloudná řeč. Podíval jsem se do domovní knihy a zjistil, že do Questova pokoje se nastěhoval někdo jiný. Promluvil jsem si s tím člověkem, ale neřekl mi nic, co by mi pomohlo.“

French sáhl dozadu na psací stůl, sebral tam tužku a poklepával si jí o zuby. „Viděl jste toho člověka ještě někdy potom?“

„Ano. Řekl jsem mu, kdo jsem. Když jsem pak přišel zase dolů, Clausen byl mrtev. A někdo vytrhl jednu stránku z domovní knihy. Právě tu, na které bylo Questovo jméno. Zavolał jsem policii.“

„Ale nezůstal jste tam, co?“

„Nevěděl jsem o Clausenově smrti vůbec nic.“

„Ale nezůstal jste tam,“ opakoval French. Maglashan zuřivě zavrčel a praštil tou zednickou tužkou přes celou místnost. Díval jsem se, jak se odrazila od stěny a od podlahy a pak zůstala ležet.

„To je pravda,“ řekl jsem.

„Za něco takovýho bysme vás v Bay City mohli zavraždit,“ řekl Maglashan.

„V Bay City byste mě mohli zavraždit i za to, že nosím modrou kravatu,“ řekl jsem.

Začal se zvedat ze židle. Beifus se na něho úkosem podíval a řekl: „Přenechte Christymu, ať to s ním sfoukne. Počkejte si na reprízu.“

„Za tohle bysme vás mohli připravit vo chleba,“ řekl mi French bezvýrazným hlasem.

„Jako by se stalo,“ řekl jsem. „Mě ten můj melouch stejně nikdy moc nebavil.“

„No a potom jste šel do kanceláře. Co bylo dál?“

„Podal jsem hlášení klientce. Načež mě zavolal nějaký chlápek a požádal mě, abych přišel do hotelu Van Nuys. Byl to ten člověk, co jsem s ním mluvil v Idaho Street, ale tentokrát měl jiné jméno.“

„To jste nám ale mohl říct, ne?“

„Kdybych vám řekl tohle, byl bych musel vyklopit všechno. Tím bych se prohřešil proti zásadám svého povolání.“

French přikývl a poklepal zase tou svou tužkou. Řekl pomalu: „Vražda všechny takový konvence bourá. Vo dvou vraždách by to mělo platit tuplem. A když jde vo dvě vraždy, provedený stejnou metodou, platí to trojnásob. Vůbec se mi nezamlouváte, Marlowe. Ale ani dost málo ne.“

„Nezamlouvám se ani své klientce,“ řekl jsem. „Ode dneška.“

„Co se stalo dnes?“

„Řekla mi, že jí bratr telefonoval z domu toho doktora. Doktora Lagardieho. Tvrdila, že bratrovi hrozí nějaké nebezpečí. Abych prý tam honem zajel a pomohl mu. Tak jsem tam pádil. Doktor Lagardie a jeho ošetřovatelka mi řekli, že ordinace je zavřená. Chovali se, jako kdyby měli strach. V domě byla policie.“ Podíval jsem se na Maglashana.

„To proto, že von nás zase zavolal,“ zavrčel Maglashan.

„Ne, tentokrát jsem to nebyl já,“ řekl jsem.

„No dobrá. Pokračujte,“ řekl French po chvilce.

„Lagardie popřel, že zná Orrina Questa. Poslal ošetřovatelku domů. Pak mi podstrčil dopovanou cigaretu a tak jsem na chvíli vypadl ze hry. Když jsem přišel k sobě, byl jsem v domě sám. Ale přece ne docela. Orrin Quest, nebo spíš už jen jeho stín, škrabal na dveře. Když jsem je otevřel, skácel se dovnitř a zemřel. Z poslední špetky síly se pokusil mě seknout sekáčkem na led.“ Zachrul jsem rameny. To místo mezi lopatkami bylo trochu ztvrdlé a pálilo, ale nic víc.

French se ostře zadíval na Maglashana. Maglashan zavrtěl hlavou, ale French se na něho díval dál. Beifus si začal tiše pohvizdovat. Zprvu jsem nemohl rozeznat, jaká je to melodie, ale pak jsem ji poznal. Byla to písnička Umřel starej Mose.

French otočil hlavu a řekl pomalu: „U mrtvol se žádnéj sekáček nenašel.“

„Nechal jsem ho ležet tam, kam spadl,“ řekl jsem.

Maglashan řekl: „Se mi zdá, že si budu muset tu rukavici zase navlíct.“ Škubal ji mezi prsty. „Někdo tady lže, až se mu vod huby práší, ale já to nejsem.“

„No tak jo,“ řekl French. „Tak jo. Nebudem tu hrát žádný divadlo. I kdyby ten kluk nákej sekáček v ruce držel, neznamená to ještě, že ho tam měl vod narození.“

„Byl upilovaný,“ řekl jsem. „Docela nakrátko. Takových osm centimetrů od rukojeti až ke špici. Tak se v železářství neprodávají.“

„A proč by vás chtěl bodnout?“ zeptal se Beifus s tím svým uštěpačným úsměvem. „Přece jste byl jeho kámoš. Přišel jste ho ochraňovat vodu všeho zlého, kvůli modrejším očím jeho sestřičky.“

„Pro něho jsem byl jenom něco, co mu zaclánelo světlo,“ řekl jsem. „Co se hýbalo a co mohlo docela dobře být tím člověkem, který ho postřelil. Umíral ve stoje. Já ho nikdy předtím neviděl. A jestli on viděl někdy mě, tak o tom nevím.“

„A mohlo to být takový krásný přátelství,“ povzdechl si Beifus. „Až na ten sekáček, to se ví.“

„A ten fakt, že ho měl v ruce a snažil se ho do mě vrazit, moh něco znamenat.“

„Co například?“

„Člověk v takovém stavu jedná čistě instinktivně. Žádnou novou techniku si už nevynalézá. Zasáhl mě mezi lopatky a bylo to jen takové píchnutí, poslední, chabé vypětí umírajícího člověka. Ale kdyby byl zdravý, strefil by se mi asi jinam, a o hodně hloubš.“

Maglashan řekl: „Jak dlouho se chcete s tímhle šaškem počmáraným ještě babrat? Mluvíte s ním, jako kdyby to byl člověk. Nechte mě, ať si s ním promluví po svém.“

„Náš kapitán to nemá rád,“ řekl French zlehka.

„Váš kapitán ať si trhne nohou.“

„Náš kapitán nemá rád, když vo něm policajti vodněkud z Křupanova říkají, aby si trhnul nohou,“ řekl French.

Maglashan zaťal zuby a čelist mu zbělala. Oči se mu zúžily a zablýskaly. Zhluboka se nadýchl nosem.

„Děkuju za spolupráci,“ řekl a vstal. „A už abych radši výpad.“ Obešel roh stolu a zastavil se vedle mne. Natáhl levou ruku a zvedl mi bradu.

„My se ještě uvidíme, bobečku. A v mém rajónu, jasný?“

Švihl mě dvakrát přes obličej tím koncem rukavice, kde jsou knoflíky. Pořádně to štíplo. Zvedl jsem ruku a zamnul si horní ret.

French řekl: „Prokristapána, Maglashane, sedněte si a nechte toho chlápka, ať nám to dopoví. A ruce pryč vod něho.“

Maglashan se na něho přes rameno ohlédl a řekl: „Myslíte, že mi můžete poroučet?“

French jen pokrčil rameny. Maglashan si po chvilce přejel tou ohromnou prackou přes ústa a vrátil se ke své židli. French řekl:

„Povězte nám, co si o tom všem myslíte, Marlowe.“

„Clausen asi mimo jiné šmelil s čajíčkem,“ řekl jsem. „Cítil jsem v jeho bytě kouř z marihuany. A nějaký náramně otrlý skrček počítal v kuchyni peníze, zrovna když jsem tam přišel. Měl bouchačku a bodlo z obroušeného kulatého pilníku a obojí nelenil použít proti mně. Sebral jsem mu to a on se pak vytratil. To byl asi jejich agent. Ale Clausen tolik chlastal, že se mu nedalo důvěřovat. V těchhle organizacích o takové ožraly nestojí. Ten agent myslel, že jsem fízl. Nikdo z těch lidí nemohl potřebovat, aby Clausena klofla policie. Všechny by je svalil. Jakmile zvětřili fízla v baráku, byl s Clausenem amen.“

French se podíval na Maglashana. „Říká vám to něco?“

„No, copak vo to, možný to je,“ připustil Maglashan nerad.

French řekl: „Řekněme teda, že to tak ňák bylo, ale jak do toho zapadá Orrin Quest?“

„Kouřit marijánky může kdekdo,“ řekl jsem. „A když je člověk otrávený, když se mu stýská a je mu smutno a přijde o zaměstnání, je takové pokouřeníčko náramně lákavé. Jenže sotva se do toho dáte, vaše emoce se otupí a všelijak zhrubnou. A marihuana působí na různé lidi různě. Někdo po ní náramně zesuroví a někomu zase začne být všechno putna. Není vyloučeno, že Quest zkusil někoho vydírat a pohrozil mu, že ho udá. Je docela

možné, že všechny tři vraždy souvisejí s tou bandou, co šmelí s marihuanou.“

„To ještě nevysvětluje, proč měl Quest upilovanej sekáček,“ řekl Beifus.

Řekl jsem: „Podle toho, co tvrdí tady pan poručík, žádný neměl. Takže se mi to muselo zdát. A kdoví, třeba ho jen někde sebral. Možná že v domě doktora Lagardieho patří k normálnímu zařízení. Měli jste někdy na něho nějaké udání?“

Zavrtěl hlavou: „Prozatím ne.“

„Mě nezabil a tak je možné, že nezabil vůbec nikoho,“ řekl jsem. „Quest řekl sestře - aspoň ona to tvrdí -, že pracuje pro doktora Lagardieho, ale že po něm jdou nějakí gangsteři.“

„Tenhlenc Lagardie,“ řekl French, šťouraje do pijáku špičkou pera. „Co si myslíte, že je zač?“

„Míval ordinaci v Clevelandu. Ve vnitřním městě a náramně hogo - fogo. Musel mít nějaký moc pádný důvod, proč se zahrabal v Bay City.“

„V Clevelandu?“ protáhl French a zadíval se na strop do rohu místnosti. Beifus civěl do těch svých papírů. Maglashan řekl:

„Nejspíš dělal potraty. Já už ho nákej čásek merčím.“

„Kterým vokem?“ zeptal se Beifus mile.

Maglashan zrudl.

French řekl: „Nejspíš tím, kterým zapomněl merčit Idaho Street.“

Maglashan prudce vstal. „Když už jste vy hoši takoví náramný vykukové, tak byste si měli uvědomit, že my jsme jen maloměstská policie. Nemůžeme někdy zastat všechno najednou. Ale stejně se mi ta historka vo těch drogách zamlouvá. To by mi moc ulehčilo práci. Hnedka se do toho vobuju.“

Pevným krokem zamířil ke dveřím a vyšel ven. French se za ním díval. Beifus taky. Když se dveře zavřely, pohlédli jeden na druhého.

„To se chci sadit, že tu šťáru udělaj hnedka dnes v noci,“ řekl Beifus.

French přikývl.

Beifus řekl: „V nákým bytě někde nad prádelnou. Prošmejďej nabřeží a sbalej tam tři nebo čtyry vandráky, šoupnou je do toho kvartýru a pak, až bude po šťáře, postavěj je do latě a předvedou v celý kráse pánům fotografům.“

French řekl: „Moc mluvíš, Frede.“

Beifus se zazubil, ale mlčel. French mi řekl: „Když už jste začal hádat, zkuste ještě uhodnout, co hledali v tom pokoji v hotelu Van Nuys.“

„Lístek z úschovny zavazadel na kufr plný marjánky.“

„To není špatnej nápad,“ řekl French. „A ještě byste moh hádat, kde asi ten lístek byl.“

„O tom jsem už přemýšlel. Když jsem mluvil s Hicksem v Bay City, neměl na hlavě paruku. Doma se taková věc nenosí. Ale když ležel v posteli v hotelu Van Nuys, měl ji. Třeba si ji nenasadil sám.“

French řekl: „No a?“

Řekl jsem: „A to by nebyla marná skrýš pro takový lístek.“

French řekl: „Moh by se tam přilepit kouskem lepicí pásky. Prima nápad.“

Nastalo ticho. Pomerančová královna se vrátila k psacímu stroji. Prohlížel jsem si nehty, Nebyly tak čisté, jak by měly být. Potom řekl French pomalu:

„Ať vás ani ve snu nenapadne, Marlowe, že jste z toho venku. Ale když už tak besedujeme, povězte mi, jak to, že vám doktor Lagardie povídal něco o Clevelandu?“

„Dal jsem si tu práci, abych si ho trochu oťukl. Lékař si nemůže změnit jméno, pokud chce dál provozovat praxi. Když jste včera viděl ten sekáček, zmínil jste se o Kuňkovi Moyerovi. Kuňka Moyer působil v Clevelandu. V Clevelandu řádl i

Špásovný Moe Stein. Pravda, pracovali s těmi sekáčky trochu jinou technikou, ale sekáček je sekáček. Sám jste říkal, že se ti hoši mohli zdokonalit. A kde je taková banda, tam bývá vždycky někde v pozadí i nějaký doktor.“

„To jsou hodně divoký dohady,“ řekl French. „Je v tom spousta děr.“

„Pomohlo by mi, kdybych je trochu zaplácnul?“

„A můžete?“

„Můžu to zkusit.“

French si povzdechl. „S tou malou Questovou je všechno na rovinu,“ řekl. „Mluvil jsem s její matkou v Kansasu. To děvče sem opravdu přijelo, aby se poohlédlo po tom svým bráchovi. A je pravda, že si vás najala, abyste jí v tom pomohl. Dává vám celkem dobrý vysvědčení. Teda do jistý míry. Vona se vážně bála, že se ten její bráška zapletl do nějaký levoty. Namastíte si na tom případě kapsu?“

„Moc ne.“ řekl jsem. „Já jí ten honorář vrátil. Nemá prachy.“

„Takže aspoň nebudete muset platit daň z příjmu,“ řekl Beifus.

French řekl: „Nechme to zatím plavat. Teď záleží na tom, co udělá prokurátor. A jak já Endicotta znám, tomu bude trvat celou věčnost, než se rozhoupá a řekne, jak se to má hrát.“ Mávl rukou ke dveřím.

Vstal jsem. „Nemáte nic proti tomu, abych zatím neodjížděl z města?“ zeptal jsem se.

Ani se nenamáhali mi odpovědět.

Stál jsem tam a díval se na ně. Na zádech, v té ráně po sekáčku, mě suše bodalo a maso kolem dokola jsem měl ztvrdlé. Jedna tvář a ústa, tam kde mě Maglashan švihl tou svou opotřebovanou vepřovicovou rukavicí, mě pálila. Topil jsem se v hlubokých vodách. Byly temné a nečisté a ústa mi zahltily solí.

Ti dva zase seděli a dívali se na mne. Pomerančová královna ťukala do stroje. To, co si poldové vykládají, ji nevzrušovalo o nic

víc než baletního mistra pohled na dívčí nohy. Oba měli klidné, ošlehané tváře zdravých chlapů, kteří žijí v těžkých podmínkách. Měli oči, jaké mívají poldové vždycky, zachmuřené a šedivé jako mrznoucí voda. Pevně sevřená ústa, ostré vrásky v koutcích očí, tvrdý, prázdný, bezvýrazný pohled, sice ne vysloveně krutý, ale na sto honů vzdálený vší laskavosti. Obyčejné konfekční šaty, nošené bez elegance a spíš s jakýmsi pohrdáním; krátce, lidé chudí, ale pyšní na svou moc, lidé, kteří ustavičně pasou po příležitosti, aby vám tu moc dali pocítit, aby ji do vás vbodli a ještě jí v ráně otočili; a přitom se kření a pozorují, jak se svíjíte, nelítostní, ale bez zlé vůle, suroví, a přece ne vždycky zlomyslní. Co už od nich můžeme čekat? Civilizace pro ně pranic neznamená. Nevidí z ní nikdy víc než její nezdary, špínu, kal, její úchylinky a nechutnosti.

„Nač tady stojíte?“ zeptal se mě Beifus ostře. „Čekáte, až vám dáme velikánskou štípanou pusku na rozloučenou? Snad si nemyslíte, že jste si to u nás bůhvíjak vyžehlil? To zas prr.“ Jeho hlas dozněl nevrlým zabručením. Zamračil se a sáhl na psací stůl pro tužku. Hbitými prsty ji přelomil na dvě půlky a podržel je na dlani.

„Moc nescházelo, a takhle jsme vás přerazili vejpůl,“ řekl stroze, po úsměvu už ani stopy. „Jděte na věc a srovnejte, co se srovnat dá. Copak sakra nechápete, proč vás necháváme na volný noze? Dáváme vám vodklad jen natruc Maglashanovi. Tak toho využijte.“

Přejel jsem si rukou horní ret. Měl jsem v ústech víc zubů, než tam patřilo.

Beifus sklopil oči na stůl, vzal si nějaký spis a pustil se do čtení. Christy French se zase otočil na té své židli, dal si nohy na psací stůl a zadíval se z otevřeného okna na parkoviště. Pomerančová královna přestala klepat. Pokoj znenadání ztichl a ztěžkl jako sražený dort.

Když jsem odcházel, musel jsem se tím tichem prodírat, jako kdybych se brodil vodou.

Kancelář byla zase prázdná. Nečekaly tam žádné nohaté brunety, žádná děvčátka v šikmých brýlích ani uhlazení snědí muži s gangsterskýma očima.

Sedl jsem si za psací stůl a díval se, jak den pohasíná. I rámusení vozů, spěchajících k domovu, už ustalo. Neónové reklamy začaly mrkat jedna na druhou přes bulvár. Něco se mělo udělat, jenže já nevěděl co. Ať podniknu cokoli, stejně to nebude nic platné. Uklidil jsem si psací stůl a poslouchal škrábání kbelíku, kterým uklízečka šoupala po dlaždičkách na chodbě. Uložil jsem si papíry do zásuvky, narovnal stojánek na pera, vytáhl prachovku a otřel skleněnou desku a telefon. V hasnoucím světle vypadal tajemně a úlisně. Dnes večer už nezazvoní. Nikdo mě nezavolá. Ted' ne, tentokrát ne. A snad už vůbec nikdy.

Složil jsem prachovku i s tím prachem uvnitř a uložil jsem ji, zabořil jsem se do křesla a jen tak seděl, ani jsem nekouřil, ani nepřemýšlel. Byl jsem jako vymazaný. Neměl jsem tvář, neměl jsem význam, neměl jsem charakter, téměř ani jméno. Nechtělo se mi jíst. Dokonce se mi ani nechtělo pít. Byl jsem včerejší stránka z kalendáře, zmačkaná a odhozená až úplně na dně v koši na papír.

Přítáhl jsem si telefon a vytočil číslo Mavis Weldové. Telefon zvonil a zvonil a zvonil. Devětkrát. To je přece nějakého zvonění, Marlowe. Nejspíš není nikdo doma. Pro tebe není nikdo doma. Zavěsil jsem. Kohopak bys mohl zavolat ted'? Snad máš někde přítele, který by rád slyšel tvůj hlas? Ne. Nikoho.

Prosím, ať ten telefon zazvoní. Ať mi někdo zavolá a začlení mě zase mezi lidi, Třeba i nějaký polda. Třeba i Maglashan. Nikdo mě nemusí mít rád. Jen když mě odtrhne od téhle zmrzlé hvězdy.

Telefon zazvonil.

„Amigo,“ řekl hlas. „Stal se malér. Moc ošklivý malér. Chce vás vidět. Má vás ráda. Myslí si, že jste poctivý člověk.“

„Kde je?“ zeptal jsem se. Nebyla to ve skutečnosti otázka, spíš jen takový zvuk, který jsem ze sebe vyrazil. Cucal jsem studenou lulku a s hlavou opřenou o dlaň jsem zadumaně zíral na telefon. Když nic jiného, byl to alespoň hlas, se kterým jsem mohl mluvit.

„Půjdete?“

„Dnes bych byl ochoten prosedět večer třeba u nemocného papouška. Kam že to mám jít?“

„Stavím se pro vás. Za patnáct minut budu před vaším domem. Tam, kam pojedeme, není lehké se dostat.“

„A co takhle zpátky,“ zeptal jsem se. „Nebo na tom už nám nebude záležet?“

Ale to už zavěsila.

Dole v dragstóru jsem si zašel k jídelnímu pultu a stačil jsem ještě zhltnout dva šálky kávy a sendvič s roztopeným sýrem, v němž seděly dva kousky náhražkové slaniny jako mrtvé ryby, které uvízly v usazenině na dně vypuštěného rybníka.

Byl jsem vyložený šílenec. A líbilo se mi to.

Byl to černý mercury se světlou skládací střechou. Střecha byla natažená. Když jsem přistoupil k dvířkům, Dolores Gonzalesová se přisunula ke mně po koženém sedadle.

„Prosím vás, amigo, sedněte si za volant. Já nerada řídím.“

Světlo z dragstóru jí dopadlo na obličej. Zase se převlékla, ale byla opět celá v černém, až na ohnivě červenou blůzu. Měla dlouhé kalhoty a jakýsi volný kabátek, podobný pánské domácí kazajce.

Opřel jsem se o dvířka vozu. „Proč mě nezavolala sama?“

„Nemohla. Neznala vaše číslo a měla jen maličkou chvilku času.“

„Proč?“

„Zřejmě mohla zavolat, až když někdo na okamžik vyšel z pokoje.“

„A kde je ten dům, odkud volala?“

„Neznám jméno ulice. Ale ten dům mohu najít. Proto jsem přišla. Prosím vás, nastupte do vozu a pospěšme si.“

„To by snad šlo,“ řekl jsem. „Ale možná taky, že do toho vašeho autáku vůbec nevlezu. Pokročilý věk a podagra mě naučily opatrnosti.“

„Pořád samá legrace,“ řekla. „Jste vy to ale zvláštní člověk.“

„Pořád samá legrace, dokud zásoba stačí,“ řekl jsem, „a jsem docela obyčejný chlápek a mám jen jednu hlavu - a ta dostává čas od času, co se do ní vejde. A obyčejně to začíná přesně tak jako teď.“

„Chcete mě dnes v noci pomilovat?“ zeptala se tiše.

„Nechme tu otázku otevřenou. Ale spíš ne.“

„Nebyla by to ztráta času. Já jsem docela jiná než tyhle syntetické blondýnky s pletí, o kterou by se daly škrtat sirky. Než ty bývalé pradleny, s velkýma kostnatýma rukama a špičatými koleny a nanicovatými ňadry.“

„Koukejte, co kdybychom teďka asi tak na půl hodinky nechali sex stranou,“ řekl jsem. „Je to náramná dobrota, skoro jako čokoládová zmrzlina se šlehačkou. Ale někdy přijde chvíle, kdy by si člověk radši podřízl krk. A já mám pocit, že ta chvíle teď přišla na mě.“

Obešel jsem vůz, vklouzl za volant a nastartoval motor.

„Jedeme na západ,“ řekla, „přes Beverly Hills a pak dál.“

Pustil jsem spojku a zabočil za roh směrem na jih k bulváru Sunset. Dolores vytáhla jednu z těch svých dlouhých hnědých cigaret.

„Máte s sebou zbraň?“ zeptala se mě.

„Ne. Nač bych potřeboval zbraň?“ Přitiskl jsem levou paži na pouzdro s lugerem, zavěšené v podpaždí.

„Snad je to tak lepší.“ Nasadila si cigaretu do těch zlatých kleštiček a zapálila ji zlatým zapalovačem. Světlo, které jí za-plálo do obličeje, jako by pohltily ty její bezedné černé oči.

Na bulváru Sunset jsem zamířil na západ a vnořil jsem se do tříproudého závodiště, kde řidiči štvali své oře do úpadu, aby nakonec nedospěli nikam a nevykonali pranic.

„Jaká nepříjemnost vlastně potkala slečnu Weldovou?“

„Já nevím. Řekla jen, že je to zlé a že se bojí a potřebuje vás.“

„Divím se, že jste si nedokázala vymyslet lepší historku, než je tahle.“

Neodpověděla. Zastavil jsem u dopravních světel a otočil se k ní. Seděla tiše ve tmě a plakala.

„Nezkřivila bych Mavis Weldové ani vlas na hlavě,“ řekla.

„Ale nečekám, že mi to budete věřit.“

„No ale na druhé straně je možná zrovna dobře, že jste si nic kloudného nevymyslela,“ řekl jsem.

Začala se sunout po sedadle blíž ke mně.

„Zůstaňte na svém místě,“ řekl jsem. „Já musím kočírovat to fáro.“

„Nechcete, abych vám položila hlavu na rameno?“

„V tomhle provozu ne.“

Zastavil jsem u Fairfaxu na zelené světlo, aby řidič přede mnou mohl odbočit doleva. Všechny klaksony za mnou se rozeřvaly jako divé. Když jsem se zase rozjel, vůz, co byl hned za mnou, vyrazil podél mě kupředu, a jeho řidič, tlust'och v tričku, na mne zaječel:

„Ty jezdi s dromedárem, vole!“

Předjel mě a zařízl se do proudu tak těsně přede mnou, že jsem musel zabrzdít.

„Já míval tohle město rád,“ řekl jsem, jen aby řeč nestála a já nemusel tolik myslet. „Ale to už je dávno. Tehdy ještě rostly na bulváru Wilshire stromy. Beverly Hills bylo venkovské městečko a Westwood jen holá pahorkatina, parcely se tam prodávaly po jedenácti stech dolarech a nikdo o ně nestál. Celý Hollywood byla jen řádka dřevěných stavení kolem meziměstské dráhy. Los Angeles bylo veliké, vyprahlé, prosluněné hnízdo s šerednými domy beze všeho stylu, ale dobrácké a poklidné. A mělo přesně to podnebí, kterým se teď už jenom planě chvástáme. Lidé spávali venku na verandách. Skupinky těch, co se pokládali za intelektuály, o něm říkaly, že to jsou americké Athény. To se ví, žádné Athény to nebyly, ale nebyla to ani neonem osvětlená žumpa.“

Projeli jsme přes La Cienega a zahnuli zatáčkou k Stripu. Restaurace U tanečníka planula světly. Na terase by bylo jablko nepropadlo. Parkoviště vypadalo jako kus přezrálého ovoce, plného mravenců.

„No a teď tu kdejaká restaurace patří pochybným existencím, jako je tenhle Steelgrave. Všude se cpou hulváti jako třeba ten tlust'och, co mi před chvílí nadával. Nastěhovaly se sem těžké prachy a s nimi různí kořistníci, politici, co berou všema desíti, podfukáři a gauneři z New Yorku a z Chicaga, z Detroitu - a z Clevelandu. Zmocnili se přepychových restaurantů a barů, skoupili penziony a hotely, kde se ubytovali sami šejdíři a manipulátoři a gangsterské milenky. Na všem tom luxusu se přiživuje kdejaká pakáž, teplouši a lesbičky, co navrhuje dekorace a modely šatů, zkrátka sešla se tu typická spodina velikého a krutého města, které nemá o nic víc osobitosti než papírový pohárek na vodu. A kousek dál, v některém z těch parádních předměstí, vysedává drahý tatíček u tabulového okna jenom v ponožkách a čte si sportovní zprávy v blahém domnění, že se vyšvihl mezi noblesu, protože si postavil garáž pro tři auta. Matinka dřepí u starožitného toaletního stolku a vynakládá veškerý um na to, aby si zapajcovala vaky pod očima. A synáček visí na telefonu a volá jednu po druhé řadu spolužaček, které ze sebe sice nevymáčknu kloudnou větu, ale mají vždycky po ruce antikoncepční pilulky ve futrále na pudřenku.“

„Tak to ale chodí ve všech velkých městech, amigo.“

„Skutečná města mají ještě něco navíc, nějakou individuální pevnou strukturu pod vším tím neřádstvím. Los Angeles má Hollywood - a nenávidí ho. Místo aby si ho náramně považovalo. Bez Hollywoodu by žilo ze zásilek na dobírku. Všechno, po čem srdce zatouží, je k dostání někde jinde v mnohem lepším provedení.“

„Vy jste dnes nějak roztrpčený, amigo.“

„Potrefilo mě pár nepříjemností. Sedím tady vedle vás a řídím tenhle bourák jedině proto, že už lítám v tolika malérech, že nějaký ten průsvih navíc mi bude připadat jako poleva na dortu.“

„Provedl jste něco špatného?“ zeptala se a zase se ke mně přisunula.

„No jenom jsem zakopl o pár mrtvůlek,“ řekl jsem. „Víte, všechno záleží na tom, jak se na věc díváte. A poldové nevidí rádi, když jim my amatéři fušujem do řemesla. Mají na to své lidi.“

„Co vám za to udělají?“

„Mohli by mě vypudit z města, což by mě ale vůbec nerozházelo. A netlačte se na mne tolik. Touthle rukou musím šaltovat.“

Uraženě se odtáhla. „S vámi je těžko vyjít,“ řekla. „U Ztraceného kaňonu zabočte doprava.“

Za chvíli jsme přešli kolem univerzity. Teď už svítla ve městě všechna světla, rozprostírala se jako široký koberec po svahu k jihu a dál, téměř donekonečna. Nad hlavami nám vrčelo letadlo, klesalo níž a jeho přistávací světla se střídavě rozsvěcovala a zhasínala. U Ztraceného kaňonu jsem zabočil doprava kolem velikých vrat, která vedou na Bel-Air. Silnice se začala klikatit a stoupat. Bylo tam příliš mnoho vozů; reflektory vztekle rozžihaly točitý pás bílého cementu. Přes průsmyk vanul mírný větřík. Byla v něm vůně šalvěže, štiplavý pach eukalyptu a mdlý příčli prachu. Po celém úbočí zářila okna. Projeli jsme kolem velkého bílého patrového domu, který musel stát dobrých sedmdesát tisíc dolarů a měl v průčelí vyřezávaný osvětlený nápis: „Chov skotských teriérů.“

„Příští ulice vpravo,“ řekla Dolores.

Zabočil jsem. Silnice se zúžila a začala prudčeji stoupat. Míjeli jsme zdi a za nimi domy a spousty křovin, ale vidět z toho nebylo nic. Pak jsme dojeli na rozcestí a tam stál policejní vůz s červeným světlometem a pravá odbočka byla zatarasena dvěma vozy, zaparkovanými napříč silnice. Světlo baterky se zakomíhalo nahoru a dolů. Zpomalil jsem a zastavil vedle toho policejního vozu. Seděli tam dva poldové a kouřili. Ani se nepohnuli.

„Co se tady děje?“

„Amigo, nemám ani tušení.“ Její hlas zněl tiše a stísněně. Snad se trochu bála. Ale nevěděl jsem čeho.

Vysoký chlapík, ten, který mával tou baterkou, přistoupil k vozu, posvítil si na mne a pak baterku sklonil k zemi.

„Tahle cesta je dneska mimo provoz,“ řekl. „Kampak máte namířeno?“

Zatáhl jsem za ruční brzdu a sáhl po baterce, kterou Dolores vytáhla z postranní přihrádky. Šlehl jsem světlem na toho čahouna. Měl elegantní sportovní kalhoty a košili s monogramem na kapsičce a kolem krku tečkovanou šálu uvázanou na uzel, brýle s kostěnými obroučkami a lesklé vlnité vlasy. Hollywoodský frajer, jako když ho vyšije.

Řekl jsem: „Chtěl byste nám to vysvětlit - nebo si jenom hrajete na policajty?“

„Policajti jsou támhle, jestli si s nimi chcete promluvit.“ Jeho hlas zněl trochu pohrdlivě. „My jsme prostí občané. Bydlíme tady v sousedství. Tohle je klidná vilová čtvrť. A chceme, aby taková zůstala.“

Ze stínů vystoupil muž se sportovní puškou a postavil se vedle toho dlouhána. Držel tu pušku v pokrčené levé ruce, hlaveň skloněnou k zemi. Ale nevypadal na to, že ji nosí jenom jako zátěž.

„To vám docela schvaluju,“ řekl jsem. „Neměl jsem žádné nekalé úmysly. Chceme si jen někam zajet.“

„A kampak to?“ zeptal se dlouhán chladně.

Otočil jsem se k Dolores: „Kam jedeme?“

„Je to takový bílý dům nahoře na kopci, až docela na vrcholu,“ řekla.

„A co jste tam chtěli dělat?“ zeptal se dlouhán.

„Majitel toho domu je můj přítel,“ řekla upjatě.

Na okamžik jí bleskl baterkou do obličeje. „Vypadáte náramně,“ řekl. „Ale vašeho přítele tu rádi nevidíme. Nehodláme nikomu trpět, aby si v našem sousedství otevřel pokoutní hernu.“

„O žádné herně nevím,“ odsekla Dolores zostra.

„Ani policajti o ní nevědí,“ řekl dlouhán. „A vědět nechtějí. Jakpak se ten váš přítel jmenuje, milunko?“

„Po tom vám nic není,“ vyprskla Dolores.

„Běžte domů štrikovat fusekle, milunko,“ řekl dlouhán. Pak se otočil ke mně.

„Po téhle silnici se dnes večer jezdit nebude,“ řekl. „A teď taky víte proč.“

„A vy si myslíte, že vás musím poslechnout?“ zeptal jsem se ho.

„Na to, abyste nám zkřížil plány, jste krátký. Měl byste vidět ty daně, co tady platíme. A tamhleti syčáci, co sedí v tom policejním auťáku - a vůbec celá ta banda dole na radnici - nehnou ani prstem, když je žádáme, aby chránili naše práva.“

Otevřel jsem dveře vozu. Muž ustoupil a nechal mě vylézt ven. Šel jsem k policejnímu autu. Ti dva poldové se líně rozvalovali na sedadlech. Ampliόν měli ztlumený, že jen sotva slyšitelně mumlal. Jeden polda rytmicky přežvykoval žvýkačku.

„Co kdybyste se takhle postarali o uvolnění vozovky, aby občané mohli projet?“ zeptal jsem se.

„Nemáme žádný rozkazy, kamaráde. My tu jsme jen pro udržování pořádku. Kdyby někomu napadlo dělat nákej rambajs, tak to stopnem.“

„Povídají, že prý tam nahoře je nějaká herna.“

„Co voni povídaj,“ řekl ten polda.

„Vy jim nevěříte?“

„Já se ani nesnažím, kamaráde,“ řekl a plivl mi vedle ramene.

„No a co když tam mám něco neodkladného na práci?“

Tupě se na mne podíval a zívł.

„Takže děkuju, kamaráde,“ řekl jsem.

Vrátil jsem se k vozu, vytáhl náprsní tašku a podal tomu čahounovi navštívenku. Posvítil si na ni a řekl: „No a?“

Zase baterku zhasil a zůstal tiše stát. Jeho tvář se začala nejasně rýsovat ve tmě.

„Já tu mám něco na práci. Pro mě je to důležitá věc. Pust'te mě nahoru, a možná že už zítra tenhle zátaras nebudete potřebovat.“

„To je slovo do pranice, příteli.“

„Vypadám na tolik prachů, kolik musí mít štamgast soukromého kasina?“

„Ale ona na to vypadá,“ hodil očima po Dolores. „Mohla si vás vzít s sebou jako doprovod.“

Obrátil se k tomu chlápku s flintou. „Co ty na to?“

„Já bych to risknul. Jsou jen dva a oba střízliví.“

Čahoun zase rozsvítil baterku a zakomíhal jí dopředu a dozadu. Motor vozu nastartoval. Jedno z aut, která blokovala silnici, se otočilo a vycouvalo k pankejtů. Vlezl jsem do mercury, projel mezerou a pak pozoroval ve zpětném zrcátku, jak se vůz zase vrátil na své místo uprostřed silnice a ztlumil dálková světla.

„Je tohle jediná cesta tam a zpátky?“

„Oni si to myslí, amigo. Ale existuje ještě jedna, jenže to je soukromá cesta a vede skrze usedlost. Museli bychom objet celé údolí.“

„Málem jsme neprojeli,“ řekl jsem. „Kdyby byl někdo opravdu v nebezpečí, nevedla byste mě tudy.“

„Já věděla, že vy na to nějak vyzrajete, amigo.“

„Něco tu moc divně voní,“ řekl jsem kousavě. „A není to divoký šerík.“

„Jste vy to ale podezřívavý člověk. Nechcete mě ani políbit?“

„Na tohle jste si mohla vzpomenout na té zablokované silnici. Ten čahoun vypadal opuštěně. Mohla jste ho zatáhnout do křoví.“

Pleskla mě hřbetem ruky přes ústa. „Vy neřáde jeden,“ řekla docela klidně. „Příští odbočkou doleva, prosím.“

Vyjeli jsme na vrchol stoupání a tam silnice pojednou skončila velkým černým kruhem, lemovaným bíle natřenými patníky. Přímo proti nám byl drátěný plot s širokými vraty a na nich nápis: „Soukromá cesta. Průchod zakázán“. Vrata byla otevřená a na konci řetězu, volně přichyceného na pilířích, visel zámek. Objel jsem bíle rozkvetlý keř oleandru a octl jsem se na parkovišti vedle dlouhého nízkého bílého domu s taškovou střechou a s garáží pro čtyři vozy v rohu pod obezděným balkónem. Obě široká vrata garáže byla zavřená. V domě se nikde nesvítilo. Jasný měsíc rozléval modravou záři na bílé štukové zdi. Na některých oknech v přízemí byly okenice. Čtyři bedny s odpadky stály v řadě u úpatí schodiště. Byla tam velká prázdná popelnice, obrácená dnem vzhůru. Byly tam i dva kulaté plechové koše plné papírů.

Z domu se neozýval ani hlásek, ani známka života. Zastavil jsem vůz, vypnul světla i motor a zůstal sedět. Dolores se v koutě schoulila. Zdálo se mi, že se sedadlo chvěje. Natáhl jsem ruku a dotkl se jí. Třásla se na celém těle.

„Co se děje?“

„Vy-vystupte, prosím vás,“ řekla, jako kdyby jí jektaly zuby.

„A co vy?“

Otevřela dvířka na své straně a vyskočila. Já vylezl také a nechal dvířka otevřená, klíčky v zapalování. Obešla vůz zezadu, a jak se ke mně blížila, ucítil jsem téměř ještě dřív, než se mě dotkla, že se chvěje. Vtom se ke mně prudce přitiskla, stehna na stehna, prsa na prsa. Její paže se mi ovinuly kolem krku.

„Jsem úplně blázen,“ řekla tiše, „Zabije mě za to - zrovna tak, jako zabil Steina. Polib mě.“

Políbil jsem ji. Měla rty horké a suché. „Je tam uvnitř?“

„Ano.“

„A kdo ještě?“

„Už nikdo - jen Mavis Weldová. Zabije ji také.“

„Poslyš -“

„Polib mě ještě jednou. Už nebudu dlouho naživu, amigo. Kdo dělá volavku pro někoho, jako je on - umírá mladý.“

Odstrčil jsem ji od sebe, ale něžně.

Ucouvla o krok a rychle zvedla pravičku. Držela v ní pistoli.

Díval jsem se na tu zbraň. Měsíc vysoko na nebi na ní vrhal matný přísvit. Dívka držela pistoli pevně a ruka se jí už ani trochu netřásla.

„Jakého přítele bych si získala, kdybych teď stiskla,“ řekla.

„Dole na silnici by uslyšeli výstřel.“

Zavrtěla hlavou. „Ba ne, odděluje nás takový menší kopeček. Myslím, že by neslyšeli vůbec nic, amigo.“

Pomyslel jsem si, že až stiskne spušťadlo, pistole trochu poskočí. Kdybych sebou v pravý okamžik praštil na zem -

Ale tak šikovný nejsem. Neřekl jsem ani popel. Jazyk jako by mi vyrostl v ústech.

Pokračovala pomalu, tichým, unaveným hlasem: „Na Steinovi nezáleželo. Toho bych zabila sama, a ráda. Takový to byl lotr. Na umírání nezáleží, na zabíjení nezáleží. Ale lákat lidi tam, kde je čeká smrt -“ Hlas jí selhal, jako kdyby zavzlykala. „Amigo, nevím ani proč, ale měla jsem vás ráda. Takové hlouposti bych měla mít už dávno za sebou. Mavis mi ho přebrala, ale já nechtěla, aby ji zabil. Svět je plný mužů, co mají peněz jako třísek.“

„Vypadá jako docela milý chlápek,“ řekl jsem a pořád jsem se díval na tu ruku, která držela pistoli. Ani se nezachvěla.

Ogovržlivě se zasmála. „No to se ví. Právě proto je tím, čím je. Vy si myslíte, že jste ostrý chlap. Ale vedle Steelgrava jste učiněná bábovka.“ Sklonila zbraň a teď tedy nadešla chvíle, abych po ní skočil. Ale pořád se mi do toho nechtělo.

„Zabil asi tucet lidí,“ řekla. „A každého s úsměvem. Znáám ho už hodně dlouho. Zнала jsem ho v Clevelandu.“

„A co ty jeho sekáčky na led?“ zeptal jsem se.

„Zabijete ho za mě, když vám dám tuhle pistoli?“

„Uvěříte mi, když vám to slíbím?“

„Ano.“ Někde dole pod kopcem zavrčel motor vozu. Ale byl to zvuk tak vzdálený jako Mars, bezvýznamný jako skřehotání opic v brazilské džungli. Se mnou neměl nic společného.

„Zabiju ho, jestli budu muset,“ řekl jsem a olízl jsem si rty.

Stál jsem trochu předkloněn, kolena pokrčená, zas už připravený ke skoku.

„Dobrou noc, amigo. Chodím vždycky v černém, protože jsem krásná a zkažená - a nadobro ztracená.“

Podala mi tu pistoli. Vzal jsem si ji. Stál jsem tam a držel ji v ruce. Ještě malou chvilku jsme byli docela zticha a ani jsme se nepohnuli. Pak se usmála, pohodila hlavou a skočila do vozu. Nastartovala a přirazila dvířka. Ubrala plyn a seděla a dívala se na mne. Ted' s úsměvem na tváři.

„Ale zahrála jsem to dobře, co říkáte?“ řekla tiše.

Pak vůz prudce couvl a pneumatiky drsně zaskřípaly na asfaltu. Světla vyskočila ze tmy. Auto zahnulo a zmizelo za oleandrovým keřem. Světla zamířila doleva, na tu soukromou cestu. Reflektory se vzdalovaly mezi stromy a zvuk motoru slábl, až splynul s vytrvalým skřehotáním rosniček. Pak ustalo i to a chvilku nebylo slyšet vůbec nic. A nikde ani světélka, jenom ten unavený staříčkový měsíc.

Vytáhl jsem zásobník. Bylo v něm sedm nábojů. A jeden v komoře. Čili o dva méně, než mělo být. Přičichl jsem k hlavni. Po tom, co byla pistole naposledy vyčištěna, někdo z ní vystřelil. A možná i dvakrát.

Zase jsem zásobník zastrčil a potěžkal zbraň na dlani. Měla bílou kostěnou rukojeť. Ráže 32.

Orrin Quest koupil dvě kulky. Obě nábojnice, které jsem sebral na podlaze toho pokoje, měly ráži 32.

A včera odpoledne v hotelu Van Nuys, v pokoji 332, na mne plavovlasá dívka s ručníkem na obličeji namířila automatickou pistoli ráže 32 s bílou kostěnou rukojetí.

Člověk začne o těchto věcech dumat a pak neví, kdy přestat. A někdy zase přestane dřív, než je zdrávo.

Přešel jsem na gumových podešvích ke garáži a zkusil otevřít jedny z obou širokých vrat. Nebyly tam žádné kliky, takže se zřejmě otvíraly vypínačem. Posvítíl jsem si maličkou tužkovou baterkou na dveřní rám, ale žádný vypínač tam na mne nejukl.

Nechal jsem toho a odplížil jsem se k bednám s odpadky. Odtamtud vedly dřevěné dveře ke vchodu pro dodavatele. Nepočítal jsem ovšem, že mi někdo prokázal tu laskavost a nechal ty dveře otevřené. Pod verandou byly další dveře. Ty nebyly zamčené a otevřely se do tmy a vůně rozřezaného eukalyptového dřeva. Zavřel jsem za sebou a zase jsem rozsvítil tu mrňavou baterku. V rohu bylo schodiště a vedle něco jako domácí výtah. Ale ten poslouchal jen domácího pána. Já se pustil nahoru po schodech.

Kdesi v dálce něco zabzučelo. Zastavil jsem se. Bzučení přestalo. Zase jsem vykročil. Bzučení se neozvalo. Stoupal jsem dál, až ke dveřím bez kliky, v jedné rovině se stěnou. Další patent.

Ale tentokrát jsem vypínač našel. Byla to podlouhlá pohyblivá destička zasazená do dveřního rámu. Byla pěkně ohmataná od spousty umazaných rukou. Stiskl jsem a dveře cvakly a vyskočily ze zámku. Postrčil jsem je, aby se otevřely, tak něžně, jako když novopečený porodník pomáhá na svět prvnímu robátku.

Za dveřmi byla chodba. Měsíční světlo, pronikající mezi okenicemi, se zachytilo na bílém rohu kuchyňského sporáku a na pochromované pánvi, která na něm stála. Kuchyň byla tak veliká, že by se tam daly pořádat taneční hodiny. Otevřeným obloukem se vcházelo do přípravky, vykachlíkované až po strop. Byla tam výlevka, obrovská lednička vestavěná do zdi a spousta všelijakých

elektrických fidlátek, sloužících k tomu, abyste se mohli zlískat do nemoty, a nemuseli přitom ani hnout prstem. Jenom si vyberete příslušný jed, stisknete knoflík a za čtyři dny poté se probudíte na masážním stole na záchytce.

Za tou přípravkou byly létací dveře. A za nimi setmělá jídelna, která ústila přímo do zasklené verandy, kam proudil měsíční svit jako voda z otevřených stavidel přehrady.

Chodba pokrytá kobercem vedla kamsi dozadu. Od jiného mírně klenutého výřezu ve stěně se vzpínalo schodiště jako vzosná bašta do ještě temnější temnoty, ale tu a tam na něm problesklo světlo, jako kdyby bylo zbudováno ze skleněných cihel a z nerezavějící ocele.

Konečně jsem se dostal do místnosti, která vypadala jako obývací pokoj. Byly tam stažené záclony a tma jak v ranci, ale zároveň pocit velikého prostoru. Ta tma byla tíživá a v nose mě zašimral zvětralý pach, který prozrazoval, že tam nepříliš dávno někdo byl. Přestal jsem dýchat a napjal sluch. V těch temnotách na mne mohli číhat tygři. Anebo chlapi po zuby ozbrojení, zešíroka rozkročení, dýchající tiše otevřenými ústy. Anebo tam nemuselo být vůbec nic a vůbec nikdo, jenom moje fantazie, která se docela nevčas utrhla ze řetězu.

Zacouval jsem ke zdi a začal hmatat po vypínači. Nějaký vypínač musí být všude. V každém bytě máte vypínače. Většinou po pravé straně vedle dveří. Vstoupíte do tmavého pokoje a chcete si rozsvítit. Beze všeho, na samozřejmém místě a v samozřejmé výšce najdete vypínač. Jenom v této místnosti ne. Tohle byl zvláštní dům. Tady se otvíraly dveře a rozsvěcovala světla docela jinak než kdekoli jinde. Chtělo to nějaký speciální fígl, jako třeba zazpívat třikrát čárkované A nebo šlápnout na plochý knoflík pod kobercem; anebo snad jenom pronést: „Budiž světlo“, a nějaký mikrofón vcucne váš hlas a promění jeho vibraci v slaboproudý

elektrický impuls, transformátor ho převede na proud o větším napětí, a ten pak zapne rtuťový vypínač.

Té noci mě ovládaly netušené psychické-síly. Octl jsem se sám a sám v temnotách a toužil jsem po lidském společenství a byl jsem ochoten za ně zaplatit hodně vysokou cenu, S tím lugerem v podpaždí a dvaatřicítkou v ruce jsem byl junák k neudolání. Pistolník Cyankáli Marlowe, postrach prerie.

Rozjasnil jsem líc a řekl nahlas:

„Má poklona. Nepotřebuje tu někdo detektiva?“

Nic mi neodpovědělo, ani nějaká náhražka ozvěny. Zvuk mého hlasu dolehl na ticho jako unavená hlava na podušku z labutího peří.

A pojednou se začalo nahoře u stropu za římsou, která obepínala celý ten ohromný pokoj, rozžít jantarové světlo. Rozsvěcovalo se velice pomalu, jako jevištní osvětlení, regulované reostatem. Okna halily těžké meruňkově oranžové záclony.

I stěny měly meruňkovou barvu. Na druhém konci pokoje byl barový pult, který stál šikmo přes roh a sahal až dozadu k přípravce. Byla tam alkovna s malými stolky a čalouněnými sedačkami. Stojací lampy a měkká křesla a šmajchlovací lenošky a různé náležitosti, které obvykle vídáme v obývacích pokojích; jenže kromě toho stály uprostřed místnosti dlouhé stoly, zakryté přehozy.

Takže ti hoši dole na té zatarasené silnici přece jen nemluvili do větru. Ale herna dnes nebyla v provozu. Místnost byla mrtvá a prázdná. Vlastně téměř prázdná. Ne docela.

Stála tam blondýnka v světle kakaovém kožichu a opírala se o postranní opěradlo vysokého ušáku. Ruce měla v kapsách. Vlasy měla neupravené a rozčuchané a její tvář nebyla bílá jako křída jenom proto, že v pokoji nebylo bílé světlo.

„Tu poklonu si nechte,“ řekla mrtvým hlasem. „A už zase jste přišel pozdě.“

„Co jsem zmeškal?“

Přistoupil jsem k ní blíž a to mi vždycky působilo potěšení. Dokonce i tentokrát, dokonce i v tomto přespříliš tichém domě.

„Vy jste vlastně sekáč,“ řekla. „Ani jsem si nemyslela, že jste tak šikovný. Dostal jste se až sem. Vy -“ hlas jí přeskočil a zaškrtil se jí v hrdle.

„Potřebuju se napít,“ řekla po chvíli tíživého mlčení. „Nebo se sesypu.“

„Tohle je krásný kožich,“ řekl jsem. Ted' už jsem stál až u ní. Vztáhl jsem ruku a dotkl se té kožešiny. Dívka se nepohnula. Jen rty se jí křivily a chvěly.

„Je to skalní kuna,“ zašeptala. „Stojí čtyřicet tisíc dolarů. Je vypůjčený. Do filmu.“

„A tohle všechno ostatní patří taky do toho filmu?“ mávl jsem rukou kolem sebe.

„Tohle je film, kterým všechno filmování skončí - pokud jde o mne. Já - já se opravdu potřebuju napít. Jestli zkusím udělat krok - ,“ její jasný hlas zasípal a ztichl. Zamžikala víčky.

„Můžete klid' o omdlít, jestli se vám chce,“ řekl jsem. „Jen co sebou praštíte o zem, hned vás chytím.“

Úsměv se marně snažil proklestit si cestu na její tvář. Stiskla rty zoufalým úsilím udržet se na nohou.

„Proč říkáte, že jsem přišel pozdě?“ zeptal jsem se. „A co jsem propás?“

„Přišel jste příliš pozdě, abyste se dal zastřelit.“

„A mordyje. Já se na to celý večer tak těšil. Slečna Gonzalesová mě sem schválně proto dovezla.“

„Já vím.“

Zase jsem natáhl ruku a dotkl se té kožešiny. Na čtyřicet tisíc dolarů se příjemně sahá, i když jsou vypůjčené.

„Dolores bude strašně zklamaná,“ řekla celá bílá kolem úst.

„Ale jděte.“

„Vylákala vás na smrt - zrovna tak jako Steina.“

„Možná že to ze začátku chtěla udělat. Ale pak si to rozmyslela.“

Zasmála se. Byl to hloupoučký, nucený smích dítěte, které se vytahuje na své kamarády na dětském večírku.

„Ale že to s těmi děvčaty umíte,“ zašeptala. „Čím je mámíte, že po vás tak blázní, vy kouzelníku? Nějakými drogami? Neříkejte, že to dělají vaše šaty nebo vaše peníze nebo vaše osobnost. Vždyť na vás vůbec nic není. Nejste ani zvlášť mladý, ani zvlášť hezký. To nejlepší už máte za sebou a -“

Její řeč se stále zrychlovala, jako motor s polámaným regulátorem. Nakonec už jen drmolila. Když přestala, provanul tichem vyčerpaný vzdech a pak poklesla v kolenou a skácela se dopředu, přímo do mé náruče.

Jestli to na mne jen hrála, povedlo se jí to dokonale. Kdybych měl ve všech devíti kapsách po pistoli, nebyly by mi o nic víc platné než devět růžových svíček na narozeninovém dortu.

Ale nestalo se nic. Žádný vrahoun na mne nevyskočil s automatem v ruce. Ani Steelgrave se nevynořil, aby mě obdařil matným, suchým, neúčastným úsměvem zabijáka. Žádné pokradmé kročeje se nepřiřplížily z pozadí.

Visela mi v náručí, schlíplá jako mokrá utěrka na nádobí, a třebaže nebyla tak těžká jako Orrin Quest, protože nebyla tak mrtvá, přece vážila dost, aby mě rozbolely šlachy v kolenou. Když jsem jí zvedl hlavu z mých prsou, měla oči zavřené. Její dech nebylo slyšet a kolem rozchopených rtů měla zamodralý nádech.

Vzal jsem ji pravou rukou pod kolena a odnesl ji na zlatou lenošku a tam jsem ji uložil. Narovnal jsem si záda a šel k baru. Na rohu barového pultu stál telefon, ale nemohl jsem vykoumat, kudy se chodí dozadu, kde byly láhve. Musel jsem pult přeskočit. Vybral jsem si úhlednou lahvičku s modrostříbrnou nálepkou a pěti hvězdičkami. Nalil jsem tmavý, ostře vonící koňak do

nesprávného poháru, zase jsem se přehoupl přes barový pult a tu láhev jsem vzal s sebou.

Dívka ležela tak, jak jsem ji tam zanechal, ale oči měla otevřené.

„Udržíte sklenici?“

Udržela ji, když jsem jí trochu pomohl. Vypila koňak a přitiskla si okraj sklenice pevně na ústa, asi proto, aby se jí nechvěla. Díval jsem se, jak se sklenice zamžila jejím dechem. Na rtech se jí pomalu objevil úsměv.

„Dnes je chladno,“ řekla.

Přehodila nohy přes okraj lenošky a postavila je na zem.

„Ještě,“ řekla a podala mi sklenici. Nalil jsem jí. „Kde máte vy?“

„Nepiju. Mám už beztak nadobro zamotanou hlavu.“

Po druhé sklence se otřásla. Ale ten namodralý nádech jí z obličeje zmizel a rty jí už nesvítily jak dopravní světla a drobné vrásky vyryté v koutcích očí se už tak ostře nerýsovaly.

„Kdo vám tu hlavu tak zamotal?“

„Ale to víte, spousta ženských, které mě v jednom kuse objímají a omdlévají mi v náručí a chtějí, abych je líbal, a tak dále. Bylo to perných pár dní pro ucabrtaného tichošlápka, který nemá ani vlastní jachtu.“

„Ani jachtu,“ řekla. „Bez jachty bych se vůbec neobešla. Byla jsem vychována v přepychu.“

„No baže,“ řekl jsem. „Narodila jste se s cadillakem v puse. A mně by ani nedalo moc práce uhodnout, ve kterém městě.“

Přimhouřila oči: „Že by?“

„Snad jste si nemyslela, že to je nějaké neproniknutelné tajemství?“

„Já - já -“ odmlčela se a bezmocně mávla rukou. „Já si dneska nedokážu vymyslet žádné vtipné odpovědi.“

„To máte z toho technikolorového dialogu,“ řekl jsem. „Ten se do člověka úplně zažere.“

„Nemáte dojem, že blábolíme jako vyložení cvoci?“

„No vždyť mužem zas přijít k rozumu. Kde je Steelgrave?“

Zůstala na mne koukat. Podala mi prázdný pohár a já jej někam postavil, ale neodtrhl jsem od ní oči. A ona ode mne taky ne. Zdálo se mi, že uplynula drahá chvíle.

„Byl někde tady,“ řekla konečně a tak pomalu, jako kdyby si musela ta slova nejdřív vymýšlet jedno po druhém. „Mohla bych dostat cigaretu?“

„Zase ten omšelý zdržovací manévr,“ řekl jsem. Vytáhl jsem dvě cigarety, strčil si obě do úst a zapálil. Naklonil jsem se k ní a vložil jí jednu mezi rubínové rty.

„Uhozenější flirtování už neznám,“ řekla. „Ledaže byste mi ještě posílal na dálku pusinky.“

„Zavést řeč na sex se náramně hodí, když člověk nemá chuť odpovídat na otázky,“ řekl jsem.

Vdechla lehce kouř a zamžikala a pak zvedla ruku, aby si tu cigaretu posunula na správné místo. Po všech těch letech ještě pořád nedokážu dát děvčeti cigaretu do úst tak, by jí to hovělo.

Pohodila hlavou, aby jí ty hebké, volně rozčesané vlasy zavlály kolem tváří, a dívala se, jaký to na mne udělalo dojem. Teď už nebyla tak bledá. Tváře jí trochu zrudověly. Ale v pozadí jejích očí stále ještě něco číhalo a vyčkávalo.

„Vy jste vlastně docela milý chlápek,“ řekla, když jsem pořád nic senzačního nepodnikal, „Když člověk uváží, co jste vlastně zač.“

I to jsem jakžtakž přenesl přes srdce.

„Ale já přece vůbec nevím, co jste zač, vidíte?“ Pojednou se zasmála, a kde se vzala, tu se vzala slza, a začala jí klouzat po líci. „Nejspíš jste docela milý chlápek, ať jste co jste.“ Odhodila

cigaretu, zvedla ruku k ústům a zakousla se do ní. „Co se to se mnou děje? Copak jsem opilá?“

„Ne, jen se snažíte získat čas,“ řekl jsem. „Jenže mi pořád není jasné, jestli vám jde o to, abyste někomu poskytla dost času sem dorazit - anebo odtud co nejdál vypadnout. Ale není ani vyloučeno, že to je následek šoku a toho koňaku navrch. Jste jako malá holčička, která se chce vybrečet mamince do zástěry.“

„Mojí mamince ne,“ řekla. „To by mělo stejnou cenu, jako kdybych brečela do sudu s dešťovou vodou.“

„No tak o tom radši pomlčme. Teď mi řekněte, kde je Steelgrave.“

„Vy byste udělal lip, kdybyste se po něm moc nesháněl. Chtěl vás zabít. Totiž myslel si, že vás musí zabít.“

„A vy jste se postarala, abych sem přišel, že? Taková to je veliká láska?“

Sfoukla si trochu popela z hřbetu ruky. Jedna vločka mi vletěla do oka, až mi zaslzelo

„Asi byla, kdysi dávno,“ řekla. Položila si ruku na koleno, roztáhla prsty a prohlížela si nehty. Pak ke mně pomalu vzhlédla, aniž pohnula hlavou. „Připadá mi, že muselo uplynout už aspoň tisíc let od té chvíle, kdy jsem se setkala s milým, tichým, nenápadným chlápkem, který se uměl chovat ve společnosti a nevymetal svým neodolatelným šarmem kdejakou putyku ve městě. Ano, měla jsem ho ráda. Moc ráda.“

Zvedla ruku k ústům a kousla se do kloubu. Pak ji strčila do kapsy kožichu a vytáhla pistolku s bílou rukojetí, sestru té, co jsem sám měl v kapse.

„A nakonec jsem mu tu lásku dokázala tímhle,“ řekla.

Šel jsem k ní a vzal jí tu pistolku z ruky. Přičichl jsem k hlavni. Jasné. Teď už mám dvě, ze kterých se střílelo.

„Proč ji nezabalíte do kapesníku, jak se to dělá ve filmu?“

Hodil jsem si ji jen tak do druhé kapsy, kde se na ni nachytá pár zajímavých drobinek tabáku a nějaká semínka rostlin, která rostou výlučně na jihovýchodním svahu radnice v Beverly Hills. To by mohlo policejního chemika na čásek zaměstnat.

Chvilku jsem se na ni díval a kousal se do rtu. Ona se zas dívala na mne. Nezdálo se mi, že se její výraz změnil. Pak jsem začal slídit očima po pokoji. Zvedl jsem pokrývku z jednoho toho dlouhého stolu. Pod ní byly všechny náležitosti patřící k ruletě, ale ruleta žádná. Pod stolem nebylo nic.

„Zkuste mrknout na to křeslo s magnóliemi,“ řekla.

Nepodívala se na ně, takže jsem si je musel najít sám. Ani byste nevěřili, jak dlouho mi to trvalo. Bylo to křeslo s vysokým opěradlem, potažené květovaným kretonem, takový ušák, jaké se vyráběly za starých času, aby člověka, který se choulil u krbu nad ohněm, chránily před průvanem.

Křeslo bylo otočeno opěradlem ke mně. Šel jsem k němu, docela polehoučku a co nejpomaleji. Stálo skoro přímo proti zdi. Ale přesto bylo nepochopitelné, že jsem ho nezahlédl, když jsem se vracel od baru. Ležel v rohu křesla, hlavu zvrácenou dozadu. Na saku měl červenobílý karafiát, který vypadal tak čerstvě, jako kdyby mu ho květinářka právě přišpendlila na klopou. Jeho oči byly pootevřené, jak už takové oči bývají. Civěly na jeden bod v koutě stropu. Kulka prošla náprsní kapsou dvouřadového saka. Vystřelil ji někdo, kdo věděl úplně přesně, kde má člověk srdce.

Dotkl jsem se jeho tváře a byla ještě teplá. Zvedl jsem mu ruku a zase pustil. Byla dokonale ohebná. Na omak to byla docela obyčejná ruka. Sáhl jsem mu na tepnu na krku. Nekolovala v něm ani kapka krve a té, která mu potřísnila sako, bylo jen maličko. Utřel jsem si dlaně do kapesníku a zůstal jsem tam ještě chvilku stát a díval se na jeho klidný drobný obličej. Všechno, co jsem

udělal i neudělal, ať už to bylo špatné nebo dobré - všechno to přišlo nazmar.

Vrátil jsem se k dívce, posadil se vedle ní a začal si prsty do kolenou.

„Co jiného jsem podle vás mohla udělat?“ zeptala se. „Vždyť mi zabil bratra.“

„Váš bratr nebyl žádný anděl.“

„Ale neměl ho zabít.“

„Někdo to udělat musel - a to hodně zčerstva.“

Její oči se náhle doširoka rozevřely.

Řekl jsem: „Cožpak vám nepřipadalo divné, že se Steelgrave nikdy nepokusil zatnout mně tipec a že vás nechal včera jít do hotelu Van Nuys, místo aby tam šel sám? Nedivila jste se jak to, že chlapík tak schopný a zkušený se vůbec nesnažil dostat stůj co stůj do rukou ty fotografie?“

Neodpověděla. „Jak dlouho už víte, že ty snímky existují?“ zeptal jsem se jí.

„Několik týdnů, bezmála dva měsíce. Dostala jsem jeden poštou dva dny potom - potom, co jsme spolu obědvali.“

„Potom, co zastřelili Steina.“

„Ano, samozřejmě.“

„Myslela jste, že Steina zabil Steelgrave?“

„Ne. Proč bych si to měla myslet? Totiž až do dnešního večera.“

„Co se dělo potom, když jste ty fotky dostala?“

„Můj bratr Orrin mě zavolal a řekl, že přišel o místo a že je na dně. Chtěl peníze. O té fotografii se ani nezmínil. A nebylo to ani zapotřebí. Nemohl nás vyfotografovat jindy, než právě v ten kritický den.“

„Jak dostal vaše telefonní číslo?“

„Moje číslo? Jak jste je dostal vy?“

„Já je koupil.“

„Tak vidíte -“ mávla lhostejně rukou. „Běžte zavolat policii, ať to máme z krku.“

„Počkejte ještě chvíli. Co se stalo potom? Dostala jste ještě nějaké kopie té fotky?“

„Každý týden jednu. Ukázala jsem je jemu.“ Mávla rukou směrem k tomu kretonovému křeslu. „Nezamlouvalo se mu to. O Orrinovi jsem mu neřekla.“

„Musel to vědět. Chlápek jako on se domákne všeho.“

„Asi ano.“

„Ale nevěděl, kde se Orrin schovává,“ řekl jsem. „Jinak by takhle dlouho nečekal. Kdy jste řekla Steelgravovi, kde je Orrin?“

Podívala se na druhou stranu. Zaťala si prsty do paže. „Dneska,“ řekla úsečně,

„Proč zrovna dnes?“

Dech se jí zadrhl v hrdle. „Prosím vás,“ řekla. „Nevyptávejte se mě na samé takové bezvýznamné věci. Nemučte mě. Nemůžete vůbec nic dělat. Myslela jsem, že byste mi snad mohl pomoci - když jsem volala Dolores. Ale teď vidím, že se nedá nic dělat.“

Řekl jsem: „No budiž. Vy zřejmě nechápete jednu věc. Steelgrave věděl, že ten, kdo má ten snímek pod palcem, ať už je to kdokoli, chce peníze - spoustu peněz. Věděl, že vyděrač bude muset dřív nebo později vylézt na světlo boží. A právě na to Steelgrave čekal. Ta fotka sama ho vůbec nezajímala, leda kvůli vám.“

„To mi taky dokázal, jen co je pravda,“ řekla unaveně.

„Ano, svým způsobem,“ řekl jsem.

Její hlas byl ledově klidný. „Zabil mi bratra. Sám mi to přiznal. Když to říkal, bylo vidět, že je gangster každým coulem. V Hollywoodu člověk potká prapodivné týpky, vidíte - ani mě nevyjímaje.“

„Ale kdysi jste ho měla ráda,“ řekl jsem bezohledně.

Na tvářích jí zaplanuly rudé skvrny.

„Nemám ráda nikoho,“ řekla. „A už nechci o lásce ani slyšet.“

Ohlédla se krátce k tomu vysokému ušáku. „Přestala jsem ho mít ráda včera večer. Vyptával se mě na vás, kdo prý jste a tak dále. Řekla jsem mu to. Řekla jsem mu, že budu muset přiznat, že jsem byla v hotelu Van Nuys, když tam ležel ten mrtvý člověk.“

„Chtěla jste to říct policii?“

„Chtěla jsem to říct Juliu Oppenheimerovi. Ten už by si s tím věděl rady.“

„A kdyby to nezvládl on, tak některý z těch jeho psů jistě,“ řekl jsem.

Neusmála se. Ani já jsem se neusmál.

„Kdyby se to Oppenheimerovi nepodařilo zaretušoval, měla bych u filmu dohráno,“ dodala docela bez zájmu. „No ale teď mám dohráno nejen u filmu, ale ve všem všudy.“

Vzal jsem si cigaretu a zapálil jsem si. Nabídl jsem jí. Nechtěla kouřit. Nijak jsem nespěchal. Bylo mi, jako kdyby čas nade mnou ztratil moc. A téměř všechno ostatní také. Nic se mě už netýkalo.

„Vy to berete moc kalupem,“ řekl jsem po chvíli. „Když jste šla do toho hotelu, nevěděla jste ještě, že Steelgrave je Kuňka Moyer.“

„Ne.“

„Tak proč jste tam teda chodila?“

„Abych si koupila ty fotografie.“

„To mi nějak neštимуje. Tehdy vás ty snímky přece nemohly zajímat. Vždyť na nich není nic jiného než vy dva, jak spolu obědváte.“

Zůstala na mne koukat, pak pevně semkla víčka a zase je dokořán otevřela. „Nemyslete, že budu plakat,“ řekla. „Je pravda, že jsem to o něm nevěděla. Ale protože byl tou dobou ve vězení, nemohlo mi ujít, že s ním není něco v pořádku a že nechce, aby se to rozkřiklo. Tušila jsem, že musel mít prsty v nějaké šmelině. Ale nenapadlo mě, že zabíjí lidi.“

Řekl jsem: „Ale, ale.“ Vstal jsem a znovu jsem obešel ten vysoký ušák. Její oči putovaly pomalu za mnou. Naklonil jsem se nad mrtvým Steelgravem a sáhl mu do levého podpaždí. Měl tam bouchačku zavěšenou v pouzdře. Nedotkl jsem se jí. Vrátil jsem se a zase jsem si sedl proti dívce.

„Tohleto zatušovat, to bude stát řůru peněz,“ řekl jsem.

Poprvé se usmála. Jenom docela maličko, ale přece. „Nemám řůru peněz,“ řekla. „Takže to nepřijde v úvahu.“

„Ale Oppenheimer je má. A vy máte pro něho miliónovou cenu.“

„Neriskoval by to. Lidem od filmu už beztak kdekdo nasazuje psí hlavu. Oppenheimer se s tou ztrátou smíří a za půl roku po mně už ani nevzdychne.“

„Říkala jste, že jste se na něho chtěla obrátit o pomoc.“

„Řekla jsem, že bych se na něho obrátila, kdybych se dostala do maléru, ale kdybych ve skutečnosti nic špatného neprovedla. Jenže teď jsem něco provedla.“

„A co Ballou? Taky pro něho máte velkou cenu.“

„Nikomu nestojím ani za zlámanou grešli. Pusťte to z hlavy, Marlowe. Myslíte to dobře, ale já tyhle lidi znám.“

„Takže nezbývá, než abych se do toho vložil sám,“ řekl jsem. „Proto jste taky pro mne poslala.“

„To je senzační nápad,“ řekla. „Sprovodíte to ze světa, miláčku. A zadarmo.“ To už zase řekla tím tenkým afektovaným hlasem.

Šel jsem si sednout na lenošku vedle ní. Vzal jsem ji za paži a vytáhl jí ruku z kapsy kožichu a sevřel ji do dlaní. Byla studená skoro jako led, přestože ji měla v té kožešinové kapse.

Otočila hlavu a podívala se mi zpříma do očí. Maličko zavrtěla hlavou. „Věřte mi, drahoušku, nestojím za to - ani za to, abyste se se mnou vyspal.“

Otočil jsem tu její ruku a narovnal jí prsty. Byly ztuhlé a nepoddajné. Natáhl jsem je jeden po druhém. Pohladil jsem ji po dlani.

„Povězte mi, proč jste s sebou měla tu pistoli.“

„Tu pistoli?“

„Nerozmýšlejte se. Prostě mi to povězte. Chtěla jste ho zabít?“

„A proč ne, drahoušku? Myslela jsem, že pro něho něco znamenám. Jsem asi trochu ješitná. Obalamutil mě. Pro Steelgravy tohoto světa neznamená nikdo nic. A teď už neznamená nikdo nic ani pro Mavis Weldové tohoto světa.“

Odtáhla se ode mne a nucené se usmála. „Neměla jsem vám tu zbraň dávat. Kdybych vás teď zabila, ještě bych z toho mohla vyváznout.“

Vytáhl jsem pistoli z kapsy a podal jí ji. Vzala ji a rychle vstala. Zbraň mířila na mne. Dívčiny rty zase zvlínil ten nepatrný unavený úsměv. Její prst pevně svíral spuštěadlo.

„Mířte hodně vysoko,“ řekl jsem. „Mám na sobě neprůstřelné triko.“

Sklonila pistoli k zemi a chvíli tam jen stála a dívala se na mne. Pak zbraň odhodila na lenošku.

„Tenhle scénář se mi prostě nezamlouvá,“ řekla. „Dialog mi neseďí. To zkrátka nejsem já, chápete?“

Zasmála se a sklopila oči na podlahu. „To jsme si hezky popovídali, drahoušku. Telefon je támhle na konci baru.“

„Díky. Víte zpaměti, jaké má Dolores číslo?“

„Proč Dolores?“

Když jsem neodpověděl, řekla mi je. Přešel jsem přes pokoj k baru a vytočil to číslo. Rozvinula se táž procedura, jako když jsem volal předtím. Dobrý den, tady Chateau Bercy, kdo volá slečnu Gonzalesovou, prosím? Okamžik, prosím, bzzz, bzzz, a pak řekl rozechvělý hlas: „Haló?“

„Tady Marlowe. Přivedla jste mě sem schválně proto, aby mě zabil?“

Slyšel jsem téměř, jak zalapala po dechu. Ale ne docela. Po telefonu to nemůžete zaslechnout. Jenom si to někdy namlouváte.

„Amigo, to jsem ráda, že slyším váš hlas,“ řekla. „Strašně ráda.“

„Udělala jste to nebo ne?“

„Já - já nevím. Moc mě rmoutí, když si pomyslím, že se to mohlo stát. Vy se mi vážně líbíte.“

„Dostal jsem se tady do takového menšího maléru.“

„A on je -“ dlouhá odmlka. No ovšem, mluvíme přes domácí centrálu. To chce opatrnost. „Je tam?“

„No - jak se to vezme. Je tady a zároveň tady není.“

Tentokrát jsem však její dech uslyšel. Nadechla se tak dlouze a zprudka, že to téměř hvízdlo.

„Kdo je tam ještě?“

„Nikdo. Jenom já a dílo mých pilných rukou. Chci se vás na něco zeptat. Je to strašně důležité. Řekněte mi pravdu. Odkud jste měla tu věc, kterou jste mi dnes večer dala?“

„Ale přece od něho. Dal mi ji.“

„Kdy?“

„Dneska brzo zvečera. Proč?“

„Jak brzo?“

„Mohlo být asi tak šest hodin.“

„A pročpak vám ji dával?“

„Požádal mě, abych si ji nechala. On míval vždycky něco podobného u sebe.“

„Požádal vás? abyste si ji nechala - ale proč?“

„To mi neřekl, amigo. Takhle jednal vždycky. Málokdy něco vysvětloval.“

„Všimla jste si, že je na tom něco zvláštního? Na té věci, co vám dal?“

„Vůbec ne - ničeho jsem si nevšimla.“

„Ale ano, všimla. Poznala jste, že se z ní střílelo a že páchne po střelném prachu.“

„Ale já jsem si opravdu ne -“

„Ano, poznala jste to a basta fidli. Vrtalo vám to hlavou. Nechtěla jste ji mít u sebe. Nenechala jste si ji. Dala jste mu ji zpátky. Prostě takové věci nechcete mít u sebe.“

Nastalo dlouhé ticho. Konečně řekla: „No ovšem. Ale proč chtěl, abych si ji vzala? Totiž pokud se to seběhlo tak, jak říkáte.“

„To vám nepověděl. Prostě vám chtěl podstrčit bouchačku, ale vy jste se nedala. Budete si to pamatovat?“

„Tohle mám lidem říkat?“

„Nebude to pro mne nebezpečné?“

„Odkdy pak se ohlížíte na nebezpečí?“

Tiše se zasmála. „Amigo, vy jste mě prokouk skrz naskrz.“

„Dobrou noc,“ řekl jsem.

„Počkejte okamžik, ještě jste mi neřekl, co se stalo.“

„Vždyť já vám ani netelefonoval.“

Zavěsil jsem a otočil jsem se.

Mavis Weldová stála uprostřed místnosti a dívala se na mne.

„Máte tady vůz?“ zeptal jsem se jí.

„Ano.“

„Tak sebou švihněte.“

„A co mám dělat?“

„Prostě jet domů. Nic víc.“

„Tohle vám nemůže projít,“ řekla něžně.

„Jste moje klientka.“

„Nemůžu to připustit. Já ho zabila. Proč byste si vy měl pálit prsty?“

„Nezdržujte hru. A až pojedete, vemte to tou zadní cestou. Ne tou silnicí, kterou mě sem přivezla Dolores.“

Podívala se mi přímo do očí a opakovala napjatým hlasem: „Ale já ho zabila.“

„Neslyším ani slovo, nenamáhejte se.“

Zaťala zuby do spodního rtu a surově se do něho zakousla. Zdálo se, že ani nedýchá. Stála jako přimražená. Přistoupil jsem těsně k ní a dotkl se špičkou prstu její tváře. Pevně jsem jej přitiskl a pak jsem se díval, jak se ta bílá skvrnka mění v červenou.

„Jestli chcete vědět, proč to všechno dělám,“ řekl jsem, „tak buďte ujištěná, že kvůli vám ne. Dlužím to poldům. Nehrál jsem tentokrát poctivou hru. A oni to vědí. I já to vím. Prostě jim chci dát záminku, aby mi mohli udělat jaksepatří binec.“

„Jako by k tomu vůbec nějakou záminku potřebovali,“ řekla, pak se rázně obrátila a odešla. Díval jsem se za ní, jak jde k oblouku, a čekal jsem, zda se na mne ještě ohlédne. Prošla jím, aniž se otočila. Po dlouhé chvíli jsem zaslechl zabzučení. Pak něco těžkého bouchlo - vrata garáže se otevřela. Někde daleko nastartoval vůz. Motor se rozběhl na neutrál a za okamžik zase něco zabzučelo.

Pak to ustalo a hukot motoru se začal vzdalovat, až docela utichl. Teď už jsem neslyšel vůbec nic. Tišina toho domu visela kolem mne v hlubokých, volných záhybech jako ten kožich na ramenou Mavis Weldové.

Odnesl jsem pohárek i láhev koňaku k baru a přešel pult. Vypláchl jsem sklenku v malé výlevce a láhev jsem postavil zpátky na polici. Tentokrát jsem našel vypínač, kterým se otvírala dvířka na konci pultu vedle telefonu. Vrátil jsem se k Steelgravovi.

Vzal jsem tu pistolku, kterou mi dala Dolores, otřel ji a sevřel jeho malou ochablou ruku kolem rukojeti, stiskl a zase pustil. Zbraň buchla na koberec. Vypadalo to celkem přirozeně. O otisky prstů jsem se nestaral. On se jistě už dávno naučil nenechávat je na žádné zbrani.

Ted' už mi zbývaly pouze tři bouchačky. Zbraň, kterou měl Steelgrave v pouzdře v podpaží, jsem vyndal a položil ji na poličku pod barovým pultem, zabalenou do utěrky. Lugeru jsem se ani nedotkl. Zbývala ta druhá pistolka s bílou stříenkou. Snažil jsem se odhadnout, jak daleko od něho asi stál ten, kdo vystřelil. Tak daleko, že nezůstal žádný ožeh, ale o moc dál nejspíš ne. Postavil jsem se asi metr od Steelgrava a vystřelil dvakrát vedle jeho těla. Střely se hladce zasekly do zdi. Otočil jsem ušák předkem do pokoje. Tu pistolku jsem odložil na pokrývku jednoho z ruletových stolů. Sáhl jsem Steelgravovi na silný sval na krku, který obvykle začíná tuhnout nejdřív. Nepoznal jsem, jestli už začal ztrácet pružnost nebo ne. Ale kůže byla studenější než předtím.

Už jsem neměl moc času nazbyt.

Šel jsem k telefonu a vytočil číslo losangelského policejního ředitelství. Požádal jsem telefonistku, aby mě spojila s Christym Frenchem. Ozval se hlas z oddělení pro vraždy, řekl, že French odešel domů, a co prý chci. Řekl jsem, že je to soukromý hovor, na který French čeká. Dali mi jeho číslo do bytu, dost neradi, ale ne proto, že by na tom záleželo, nýbrž proto, že k smrti neradi někomu něco dávají, ať už je to cokoli.

Vytočil jsem to číslo a telefon vzala nějaká žena a pak Christyho zavolala jménem. Jeho hlas zněl odpočatě a klidně.

„Tady Marlowe. Co jste zrovna dělal?“

„Předčítal jsem klukovi komiks. Už by měl spát. Co se děje?“

„Vzpomínáte si, že jste včera ve Van Nuys řekl, že ten, kdo by vám pomoh skřípnout Kuňku Moyera, by si získal přítele?“

„No to jo.“

„A já přítele potřebuju.“

Po hlase se nezdálo, že ho to moc zajímá. „A co o něm víte?“

„Předpokládám, že je to ten chlápek Steelgrave.“

„Takovejch předpokladů tady už bylo, chlapče. Měli jsme ho v chládku proto, že jsme si mysleli to samý. A vyneslo nám to starou belu.“

„Tenkrát ho někdo shodil. A ten někdo byl on sám. A udělal to proto, abyste ho tu noc, kdy odpráskli Steina, měli pěkně na očích.“

„To jste si všechno vycucal z prstu - anebo máte nějaké důkazy?“ Ted' už nemluvil tak docela bez zájmu.

„Kdyby vám někdo ušel z lapáku na propustku od vězeňského doktora, mohli byste to dokázat?“

Bylo ticho. Slyšel jsem kňourání dítěte a hlas ženy, která je konejšila.

„I takový pády se už staly,“ řekl French důrazně. „Ale nevím. To je dost těžká věc. Museli by ho poslat ven s dozorcem. Myslíte, že to s tím dozorcem nějak sfouknul?“

„To je moje teorie.“

„Radši se na to vyspěte. Ještě něco?“

„Jsem totiž v Stillwood Heights. Ve velikánském domě, kde rozjížděli pokoutní hernu, a místním usedlíkům se to zrovna moc nezamlouvalo.“

„Četl jsem o tom. Steelgrave je tam?“

„Je tady. Jsem tu s ním sám.“

Zase ticho. Dítě vypísklo a zdálo se mi, že slyším plesnutí. Dítě zaječelo hlasitěji. French na někoho zařval.

„Zavolejte ho k telefonu,“ řekl French konečně.

„Dneska vám to nějak nemyslí, Christy. Proč asi volám právě vás?“

„A tak,“ řekl. „Jsem to ale pitomec. Na jaké jste adrese?“

„To nevím, ale je to nahoře na konci Tower Road v Stillwood Heights a telefonní číslo je Halldale 9-5033. Budu tu na vás čekat.“

Opakoval číslo a pak řekl pomalu: „Tentokrát teda počkáte Jo?“

„Jednou na to muselo dojít.“

V sluchátku cvaklo a pak jsem zavěsil.

Prošel jsem zpátky celým domem a rozsvěcoval jsem všechna světla, která jsem našel, až jsem vyšel zadním vchodem na konci schodiště. Byl tam reflektor, který osvětloval dvůr pro auta. Rozsvítil jsem jej. Sestoupil jsem ze schodů a prošel kolem oleandrového keře. Soukromý vjezd byl otevřený jako předtím. Zavřel jsem ta vrata, zavěsil řetěz a zaklapl visací zámek. Šel jsem zpátky, co noha nohu mine, díval jsem se na měsíc a poslouchal rosníčky a cvrčky. Vešel jsem do domu, našel hlavní vchod a rozsvítil nad ním světlo. Před domem bylo velké parkoviště a okrouhlý trávník s růžemi. Ale kdo se chtěl odtamtud dostat, musel proklouznout kolem domu dozadu.

Dům stál na místě, odkud nevedla žádná silnice, kromě té cesty skrze sousední pozemek. Byl bych rád věděl, kdo tam bydlí. Ve značné vzdálenosti jsem viděl prokmitávat mezi stromy světla velkého domu. Nejspíš nějaký hollywoodský potentát, který si vyčaroval jmění z uslintaných polibků a pornografických prolínaček.

Zašel jsem ještě jednou dovnitř a sáhl na pistoli, ze které jsem před chvílí vystřelil. Byla už docela studená. A pan Steelgrave začínal vypadat, jako kdyby už chtěl zůstat nadobro a definitivně mrtvý.

Sirénu slyšet nebylo. Ale konečně se ozval rachot vozu, jedoucího do kopce. Vyšel jsem mu vstříc, jen já sám se svým krásným snem.

Vešli tak, jak se sluší a patří, hřmotní, neústupní a klidní a oči jim blýskaly bdělostí a obezřelou nedůvěrou.

„Pěknej barák,“ řekl French. „Kdepak máme toho vašnostu?“

„Tamhle,“ řekl Beifus, dřív než jsem mohl odpovědět.

Prošli beze spěchu pokojem, zastavili se před Steelgravem a vážně se na něho zadívali.

„Vypadá jako po smrti, co říkáš?“ poznamenal Beifus a představení začalo.

French se sehnul, vzal pistoli, která ležela na podlaze, palcem a ukazováčkem za pojistku a zvedl ji. Oči mu sjely stranou a škubl bradou. Beifus zvedl tu druhou pistoli s bílou pažbičkou pomocí tužky, kterou zastrčil do ústí hlavně.

„Všechny otisky jsou, počítám, tam, kde maj bejt,“ řekl Beifus. Přičichl k pistoli. „No jo, s touhle hračkou se pracovalo. A co s tou tvou, Christy?“

„Taky si zastřílela,“ řekl French. Čichl si ještě jednou. „Ale ne ted’.“ Vzal baterku, kterou měl připnutou ke kapse, a posvítíl si do černé hlavně pistole. „Už to musí bejt pár hodin.“

„Dole v Bay City, v domě ve Wyoming Street,“ řekl jsem.

Jejich hlavy se ke mně otočily jako na povel.

„To hádáte nebo co?“ zeptal se French pomalu.

„Ano.“

Šel k přikrytému stolu a položil na něj pistoli, kousek stranou od té druhé. „Nejlíp, když na ně hnedka pověsíš visačky, Frede. Jsou úplně stejný. Podepíšeme to voba.“

Beifus přikývl a začal si hrabat v kapsách. Konečně vytáhl dvě visačky s provázky. To jsou takové krámy, co poldové ustavičně tahají s sebou.

French zase popošel ke mně. „Tak teďka přestaňte hádat a vyklopte to, co víte tutově.“

„Jedna dívka, co znám, mě dnes večer zavolala a řekla mi, že má klientka je tady v tom domě a že jí hrozí nebezpečí - od něho.“ Ukázal jsem bradou na mrtvého muže v křesle. „Ta dívka mě sem dovezla. Projeli jsme zátarasem dole na silnici. Vidělo nás několik lidí. Zajela se mnou až sem a pak se vrátila domů.“

„A jestlipak se taky nějak jmenuje,“ zeptal se French.

„Dolores Gonzalesová, Chateau Bercy. Na Franklin Avenue. Pracuje u filmu.“

„A helemese,“ řekl Beifus a zakoulel očima.

„Kdo je vaše klientka? Taky ona?“ zeptal se French.

„Ne. To je někdo docela jiný.“

„A jméno má?“

„Prozatím ne.“

Zadívali se na mne tvrdě a pronikavě. French vysunul bradu, že to s ním až škublo. Na čelisti mu naskočily uzly svalů.

„To jsou mi ňáký nový móresy,“ řekl tiše.

Řekl jsem: „Musíte mi napřed zaručit, že to nepřijde do novin. Prokurátor s tím bude jistě souhlasit.“

Beifus řekl: „To neznáte prokurátora, Marlowe. Ten baští noviny jako já čerstvej, mladej hrášek.“

French řekl: „Zaručit vám nemůžeme nic.“

„V tom případě ta klientka nemá jméno,“ řekl jsem.

„Máme řůru možností, jak si to zjistit, chlapečku,“ řekl Beifus.

„Ale proč se stavíte na zadní a děláte nám to všem tak těžký?“

„Ani slovo novinám,“ řekl jsem, „dokud nebude obžaloba.“

„Tohle nemůžete prosadit, Marlowe.“

„Herdek práce, tenhle chlap přece zabil Orrina Questa. Vezměte tu bouchačku na ústředí a porovnejte s ní ty kulky, co má Quest v těle. Než mě zaženete do úplně nemožné situace, dejte mi aspoň tuhle šanci.“

„Já bych vám nedal ani vohořelej konec vod zlomený sirky,“ řekl French.

Neodpověděl jsem. Zíral na mě s chladnou nenávistí v očích. Pohyboval ztěžka rty a hlas mu ochraptěl: „Byl jste tady, když to slíznul?“

„Ne.“

„A kdo tu byl?“

„On,“ řekl jsem, oči opřené na mrtvého Steelgrava.

„A kdo ještě?“

„Nebudu vám lhát,“ řekl jsem. „A nepovím vám nic, co vám říct nechci - když nepřistoupíte na moje podmínky. Nevím, kdo tu byl, když Steelgrave zhasnul.“

„Kdo tady byl, když jste sem přijel?“

Neodpověděl jsem. Pomalu otočil hlavu a řekl Beifusovi: „Dej mu želízka. A dozadu.“

Beifus zaváhal. Pak vytáhl z levé kapsy u kalhot ocelová pouta a popošel ke mně. „Dejte ruce za záda,“ řekl rozpačitě.

Poslechl jsem. Pouta zaklapla. French se pomalu přiblížil a postavil se přede mne. Oči měl přivřené. Kůže kolem nich mu zšedla únavou.

„Ted'ka si poslechnete takovej menší projev,“ řekl. „Ale nebude se vám vůbec zamlouvat.“

Na to jsem neřekl nic.

French spustil: „Víte, bobečku, s náma to vyhlíží následovně. My jsme poldové a každej by nás nejrači utopil na lžíci vody. A jako bysme neměli už beztak peklo na zemi, musíte nás votravovat navrch ještě vy. Jako kdyby nestačilo, že nám pijou krev naši vlastní nadřizení, ta vypečená sebranka z radnice, denní náčelník,

noční náčelník, obchodní komora a jeho ctihodnost pan starosta, kterej si dřepí v táflovanej kanceláři čtyřikrát větší než všechny ty tři mizerný díry, kde se musí mačkat celý oddělení pro vraždy. Jako by nestačilo, že jsme za loňskej rok museli v těch třech živodírách, kde není ani dost židlí, aby si celý osazenstvo mohlo najednou sednout, vyřešit sto čtrnáct vražd. Celej život neděláme nic jinýho, než se přehrabujeme ve špinavým prádle a čucháme ke zkaženejm zubům. Lezeme potmě do schodů, abysme drapli ňákýho do němoty zdopovanýho grázla, kterej si hraje s bouchačkou, a někdy se dostaneme jen do polovičky těch schodů a dost, a ten večer naše ženy marně čekaj s večeří a všechny následující dni taky. Protože se víckrát domu nevrátíme. Ale dokud se ještě vracíme, sotva se vlečem, jak jsme utahaný, nemůžeme ani jíst, ani spát, a dokonce si ani nedokážeme přečíst ty lži, co vo nás píšou v novinách. A tak jenom ležíme potmě s votevřenejma vočima v ubohým baráčku v zastrčený ulici a posloucháme, jak si parta vožralů vo pár domů dál dává do nosu. A zrovna když konečně usínáme, zazvoní telefon a my musíme vyskočit a celej ten kolotoč začne zase znova. Ať děláme co děláme, lahvovýho piva nedocílíme. Pokaždý dostanem přes nos. Když se nám někdo přizná, řekne se, že jsme to z něho vymlátili, a najdou se advokáti, co nás před soudem srovnávají s gestapem a vohrnujou na nás nos, že mluvíme, jak nám zobák narost. Když něco zbodnem, navlíknou nám uniformu a pošlou nás do těch nejzpuštěnějších čtvrtí a tam potom trávíme krásný noci májový tím, že taháme vochlasy ze škarp, necháme si nadávat vod kurev a všelijakejm vyfešákovanejmi Taliánům vybíráme kudly z kapes. Ale to všechno nám nestačí k úplnýmu štěstí. K tomu nám chybíte ještě vy.“

Odmlčel se, aby se nadechl. Tvář se mu trochu leskla, jako kdyby se potil. Horní polovinou těla se naklonil kupředu.

„K tomu nám chybíte ještě vy,“ opakoval. „Vy koumesové s licencema soukromejch fízlů, abyste zatloukali, co se dá, abyste rejčili sem a tam a vířili prach, kterej pak my musíme vydechat. Abyste nám zatajovali důkazy a šili na nás boudy, který by prokouklo i nedonošený nemluvně. Doufám, že se vás nijak nelibě nedotknu, když vás votaxíruju jako prachset zatracenýho podrazníka a vodpornýho vlezlýho čenicha - nenamítáte nic proti tomu, milánku?“

„Chtěl byste, abych něco namítal?“ zeptal jsem se ho.

Napřímil se. „Úplně bych zajásal,“ řekl. „Byl bych blahem bez sebe.“

„Něco z toho, co jste tady říkal, je pravda,“ řekl jsem. „Ale ne všechno. Každý soukromý fízlík chce hrát s policií na rovinu. Jenomže někdy je dost těžké zjistit, jaká pravidla tahle hra vlastně má. Někdy policii nedůvěřuje, a plným právem. Někdy se zkrátka dostane chtěj nechťej do maléru a musí se z toho vyhrabat, jak nejlíp umí. Obyčejně by mu spíš hovělo, kdyby to moh celé smazat a začít znovu. Protože nějak si přece musí vydělávat na živobytí.“

„S vaší licenci je utrum,“ řekl French. „S okamžitou platností. Tenhle problém vás už trápit nebude.“

„Bude s ní utrum, až když mi ji odebere komise, která mi ji udělila. Ale dřív ne.“

Beifus řekl klidně: „Pojď, budeme pokračovat, Christy. Tohle může počkat.“

„Já pokračuju,“ řekl French. „Tak, jak mi to hová. Tenhle ptáček si ještě nepustil hubu na špacír. A já se už nemůžu dočkat, až začne. Až nám předvede, jak mu to senzačně myslí. Nevykládejte mi, Marlowe, že vám zásoba frků došla.“

„Co chcete, abych vám pověděl?“ Zeptal jsem se ho.

„Hádejte,“ řekl.

„Z vás se dnes stal úplný kanibal,“ řekl jsem. „Chcete mě mermomocí přerazit vejpůl. Ale k tomu potřebujete nějaký důvod. A to chcete, abych vám ho poskytl sám?“

„To by náramně bodlo,“ zavrčel mezi zuby.

„Co byste udělal na mém místě?“ zeptal jsem se ho.

„Nedovedu si představit, že bych moh tak hluboko klesnout.“

Olízl si okraj horního rtu. Pravou ruku měl svěšenou po boku. Docela mimoděk zatínal a natahoval prsty.

„Hele, Christy, nech na hlavě,“ řekl Beifus. „Dej si pohov.“

French se nepohnul. Beifus šel a postavil se mezi nás. French řekl: „Uhni, Frede.“

„Neuhnu.“

French zaťal pěst a ubalil mu pěknou slupku do brady. Beifus klopýtl dozadu a odrazil mě stranou. Kolena se pod ním podlomila. Přehnul se kupředu a rozkašlal se. Zůstal v předklonu a pomalu potřásl hlavou. Za chvíli se napřímil a odchrchlal si. Otočil se a pohlédl na mne. Zazubil se,

„Tohle je fungl nová metoda třetího stupně,“ řekl. „Poldové si navzájem vymlátěj duši z těla a podezřelej kápne božskou, jenom proto, že se na to maso nemůže koukat.“

Zvedl ruku a ohmatal si čelist. Už mu začínala otékat. Ústa měl roztažená úsměvem, ale díval se ještě pořád trochu zmámeně. French stál jako zařezaný a ani necekl.

Beifus vytáhl balíček cigaret, jednu vyklepl a nabídl Frenchovi. French se na cigaretu podíval a pak se podíval na Beifuse.

„Už v tom lítám sedumnáct let,“ řekl. „I moje vlastní žena mě nenávidí.“

Zvedl dlaň a lehce pleskl Beifuse přes tvář. Beifus se nepřestával křenit.

French se zeptal: „Snad jsem nepraštil tebe, Frede?“

Beifus řekl: „Nikdo mě nepraštil, Christy. Vůbec se na nic takovýho nepamatuju.“

French řekl: „Sundej mu želízka a vodved' ho k vozu. Je zatčenej. A jestli uznáš za nutný, připoutej ho k sedadlu.“

„Tak jo.“ Beifus mě zezadu obešel. Pouta se uvolnila. „Hybaj, chlapečku,“ řekl Beifus.

Zahleděl jsem se upřeně na Frenche. Ten se na mne díval, jako kdybych byl tapeta na zdi. Jako by mě jeho oči vůbec neviděly.

Prošel jsem pod obloukem a pak ven z domu.

Nikdy jsem se nedověděl, jak se jmenuje, a na poldu byl dost malý a hubený, ale polda to být musel, jednak proto, že tam byl, jednak proto, že když se natáhl přes stůl pro kartu, zahlédl jsem mu v podpaží kožené pouzdro na pistoli a kousek pažby policejní osmatřicítky.

Nemluvil moc, ale když něco řekl, zněl jeho hlas příjemně, jako voda v potůčku. A měl úsměv, který zahříval celý pokoj.

„Jde vám to jedna radost,“ řekl jsem a pohlédl na něho přes karty.

Vykládali jsme si dvojité pasiáns. Vlastně on ho vykládal. Já tam jen tak seděl a pozoroval ho, díval jsem se, jak jeho malé a neobyčejně úhledné a neobyčejně čisté ruce sahají na stůl po kartě, jemně ji zvedají a kladou na jiné místo. Přitom pokaždé trochu našpulil rty a zahvízdl, ale bez melodie, jen tak tiše měkce hvízdal jako docela mladičká lokomotiva, která si ještě není jista, že to umí.

Usmál se a položil červenou devítku na černou desítku.

„Copak děláte, když máte volno?“ zeptal jsem se.

„Hodně hraju na klavír,“ řekl. „Mám velké křídlo, Steinwaye. Hraju hlavně Mozarta a Bacha. Jsem trochu staromódní. Většina lidí si myslí, že to je nudná muzika. Ale já to mám rád.“

„Bezvadně to vychází,“ řekl jsem a položil někam nějakou kartu.

„To byste se divil, jak jsou některé ty Mozartovy kousky těžké,“ řekl. „Když je někdo hraje dobře, připadá to člověku jako nic.“

„A kdopak je hraje dobře?“ zeptal jsem se.

„Schnabel.“

„A co Rubinstein?“

Zavrtěl hlavou. „Ten to bere moc těžkopádně. Moc citově. Mozart, to je zkrátka a dobře jenom muzika. Nepotřebuje žádný komentář.“

„Chci se vsadit, že dokážete spoustu lidí naladit tak, aby se přiznali, k čemu chcete,“ řekl jsem. „Líbí se vám tohle zaměstnání?“

Přemístil další kartu a lehce prohnul prsty. Nehty měl pěstěné, ale krátké. Bylo na něm vidět, že rád pohybuje rukama, že rád dělá drobné, úhledné, nenápadné posunky, které nemají žádný zvláštní význam, ale jsou hladké a plynulé a lehké jako labutí prach. Čerpal z nich pocit něčeho jemného, provedeného jemně, ale nikoli změkčile. Mozart, no jasně. Úplně jsem to chápal.

Bylo asi půl šesté ráno a nebe za oknem se sítí proti hmyzu začalo blednout. Roleta na stahovacím psacím stole v koutě kanceláře byla stažená. V téhle místnosti jsem strávil už včerejší odpůldne. Dole na konci stolu ještě ležela ta hranatá zednická tužka, kterou někdo zvedl a položil na staré místo, potom co s ní poručík Maglashan z Bay City praštil o zeď. Na stole, u kterého seděl včera Christy French, bylo plno popela. Starý oharek doutníku zůstal přilepený na samou hranu skleněného popelníku. Můra kroužila kolem stropního osvětlovacího tělesa, které viselo na stahovací šňůře a mělo zelenobílé skleněné stínidlo, jaká ještě někdy vídáme ve venkovských hotelech.

„Unavený?“ zeptal se mě.

„Ušlý jak zisk.“

„Neměl byste se zaplétat do těchto komplikovaných zmatků. Podle mého to nemá vůbec žádný smysl.“

„Zastřelit člověka nemá smysl?“

Usmál se tím hřejivým úsměvem. „Vy jste přece nikoho nezastřelil.“

„Proč si to myslíte?“

„To přece dá rozum -- a spousta zkušeností, co jsem nasbíral, když tu tak vysedávám s všelijakými lidmi.“

„Tak si myslím, že vám to vaše řemeslo přece jen sedí,“ řekl jsem.

„Je to noční práce. Takže mám ve dne volno a můžu cvičit. Ted' už to dělám dvanáct let. Za tu dobu se tady vystřídala spousta všelijakých pošuků.“

Uvolnil další eso - byl nejvyšší čas. Málem se nám to zablokovalo.

„Hodně lidí se vám už přiznalo?“

„Mně se lidi nepřiznávají,“ řekl. „Já k tomu jen připravuju náladu.“

„Proč mi to prozrazujete?“

Opřel se dozadu a poklepal zlehka hranou karty o hranu stolu. Zase se na mne usmál. „Nic neprozrazuju. My už dávno víme, co si máme o vás myslet.“

„Tak proč mě tady držíte?“

Na to se mu nechtělo odpovídat. Ohlédl se na nástěnné hodiny. „Počítám, že ted' bychom mohli už dostat něco k jídlu.“

Vstal a šel ke dveřím. Pootevřel je a potichu promluvil s někým, kdo byl za nimi. Pak se vrátil a zase se posadil, aby se podíval, jak si stojíme s těmi kartami.

„Nic naplat,“ řekl. „Ještě tři a máme to nadobro zablokováno. Nebude vám vadit, když to sbalíme a začnem znovu?“

„Mně by nevadilo, ani kdybychom nevykládali vůbec. Já karty nehraju. Jenom šachy.“

Střelil po mně očima. „Proč jste to neřekl hned? Byl bych si taky radši dal partii šachu.“

„Já bych si ze všeho nejradši dal trochu horké černé kávy, hořké jako hřích.“

„Už tu bude každou chvilku. Ale neslibuju, že to bude taková káva, na jakou jste zvyklý.“

„Ale čerta starého, já jídám ledaskde... No ale kdo ho teda zastřelil, když ne já?“

„Z toho právě teď mají všichni tak zamotanou šišku.“

„Měli by být rádi, že je po něm.“

„Asi že jsou,“ řekl. „Ale nelíbí se jim, jak k tomu došlo.“

„Já osobně si myslím, že to byla tak čistá práce, jaká se málokdy vidí.“

Díval se na mne mlčky. V rukou držel karty tak, jak je sebral se stolu. Srovnal je, otočil obrázky dolů a rychle je rozdělil na dvě hromádky. Vypadalo to, jako by se mu ty karty řinuly z rukou jako proud, jako souvislá šmouha.

„Kdybyste uměl stejně rychle zacházet s bouchačkou -“ spustil jsem.

Proud karet se zarazil. Místo nich, aniž jsem postřehl sebemenší pohyb, se objevila pistole. Držel ji zlehka v pravičce a mířil do kouta místnosti. Pak zmizela a karty začaly zase proudit.

„Vás je sem škoda,“ řekl jsem. „Měl byste vystupovat v Las Vegas.“

Vzal jednu z hromádek, lehce a rychle ji zamíchal, sejmul a rozdál mi nejvyšší pikový flush.

„Já se pro jistotu držím Steinwaye,“ řekl.

Dveře se otevřely a vešel uniformovaný policista s podnosem.

Snědli jsme si hovězí fašírku z konzervy a vypili horkou, ale slabou kávu. Mezitím se už úplně rozednilo.

Ve čtvrt na devět vešel Christy French a zůstal stát, klobouk posunutý do týla, pod očima temné kruhy.

Ohlédl jsem se na toho drobného chlápka na druhé straně stolu. Ale už tam nebyl. Ani karty tam nebyly. Nebylo tam vůbec nic, jenom židle, pořádně přistavená ke stolu, a nádobí od snídaně poskládané na podnose. V té chvíli mi až mráz přeběhl po zádech.

Pak Christy French obešel stůl, odstrčil židli, posadil se a podepřel si hlavu rukou. Sundal si klobouk a prohrábl si vlasy. Zarytě na mě civěl zavilýma mrzutýma očima. Už jsem byl zase ve světě, kde policajt je pán.

„V devět hodin s váma chce mluvit prokurátor,“ řekl. „Potom snad budete moci jít domů. Jestli vás nedá zabásnout, to se ví. Mrzí mě, že jste v ty židli musel prosedět celou noc.“

„To nic,“ řekl jsem. „Neškodilo mi, že jste se mnou trochu zacvičil.“

„No jo, koukám, že jste už zaseje ve formě,“ řekl. Nevrlé civěl na podnos s nádobím.

„Čapli jste Lagardieho?“ zeptal jsem se.

„Ne. Ale je to fakticky doktor.“ Podíval se mi do očí. „Provozoval praxi v Clevelandu.“

„To to klapě, že to až hezké není.“

„Jak to myslíte?“

„Koukejte, ten hošík Quest si umane vymáčknout ze Steelgrava nějaké drobné. A čirou náhodou narazí akorát na toho jediného člověka v Bay City, co může dokázat, kdo Steelgrave doopravdy je. To mi připadá jako příliš velká klika.“

„A nezapomněl jste na něco?“

„Jsem tak zhvítězdaný, že bych dovedl zapomenout, jak se jmenuju. Oč vám jde?“

„Já zrovna tak,“ řekl French. „Ale někdo mu musel říct, kdo je Steelgrave. V tom momentě, kdy tu fotku bral, Moea Steina ještě nevodkrouhli. Tak k čemu by mu byla ta fotka dobrá, kdyby nevěděl, co je Steelgrave zač?“

„Řekl bych, že to věděla slečna Weldová,“ řekl jsem. „A Quest byl její bratr.“

„Plácáte nesmysly, kamaráde.“ Unaveně se na mne ušklíbl.
„Copak ta by pomáhala tomu svému bráchovi, aby ždímal jejího milence a ji tím pádem taky?“

„Já se vzdávám. Možná že tu fotku vzal jen náhodou. Jeho druhá sestra - ta má klientka - říkala, že Orrin rád dělal takové překvapivé momentky. Čím překvapivější, tím lepší. Kdyby žil trochu déle, určitě byste ho zašili pro nákou nepřístojnost.“

„To ne, ale pro vraždu,“ řekl French lhostejně.

„Cože?“

„Maglashan ten sekáček fakt našel. Von vám jen nechtěl dát za pravdu.“

„Ale to samo by ještě nestačilo.“

„Je toho víc, jenže nemá cenu to rozmazávat. Clausen a Mileaway Marston byli voba trestaný. Ten kluk je po smrti. A rodina je to slušná. Von musel bejt drobet trhlej a dostal se do špatný společnosti. Nemá vejšku znectít tu celou rodinu jenom proto, aby se policie mohla pochlubit, že ten případ rozlouskla.“

„To je od vás náramně slušné. A co bude se Steelgravem?“

„To už nezáleží na mně.“ Začal se zvedat ze židle. „Když zhasnou nákýho gangstera, vyšetřování se moc neprotáhne.“

„Jenom tak dlouho, dokud se o to zajímá tisk,“ řekl jsem. „Ale tentokrát přece jde o jeho identifikaci, ne?“

„Co vás vede.“

Vytřeštil jsem na něho oči. „Jak to?“

„No zkrátka vo to nejde. Víme na beton, kdo byl.“ Ted' už stál. Pročísl si rukou vlasy, upravil si vázanku a nasadil klobouk. Koutkem úst procedil tiše: „Mezi náma - my to věděli vodjakživa. Jenže jsme neměli nic, co bysme mu mohli přišít.“

„Díky,“ řekl jsem. „Nechám si to pro sebe. A co ty bouchačky?“

Zastavil se a zadíval se na stůl. Pak se jeho oči pomalu zvedly a setkaly se s mými. „Obě patřily Steelgravovi. A dokonce na ně

měl i povolení. Vydala mu ho kancelář šerifa z jiného okresu. Neptejte se mě proč. Jednou z nich -“ odmlčel se a podíval se na zeď nad svou hlavou - „jednou z nich byl zastřelený Quest... A je to ta samá, co s ní zabili Steina.“

„Která to?“

Mírně se usmál. „Panečku, nechci vidět ten zádrhel, kdyby si je technik náh popletl a my o tom nevěděli,“ řekl.

Čekal, že něco odpovím. Neměl jsem co říct. Mávl rukou.

„No tak nashle. Nemějte mi to za zlý, ale víte, já doufám, že z vás prokurátor stáhne kůži - v dlouhých tenkých řemínkách.“

Otočil se a vyšel ven.

Mohl jsem udělat totéž, ale zůstal jsem sedět a zíral přes stůl na zeď, jako kdybych zapomněl, jak se vstává. Po chvíli se otevřely dveře a vešla ta pomerančová královna. Odemkla roletu stahovacího psacího stolu, sundala si klobouk z těch příšerných vlasů a pověsila si kabátek na holý věšák přibitý na holou zeď. Otevřela okno nad stolem, odklopila víko z psacího stroje a vložila do něj papír. Pak se podívala na mne.

„Čekáte na někoho?“

„Já tady bydlím,“ řekl jsem. „Strávil jsem tu celou noc.“

Chvilí se na mne klidně dívala. „Byl jste tu včera odpoledne. Už si vzpomínám.“

Otočila se k psacímu stroji a její prsty se rozletěly po klávesnici. Otevřeným oknem za jejími zády vnikal dovnitř řev vozů, které vjížděly na parkoviště. Nebe bělostně zářilo a mlha řídla. Bude parný den.

Na stole pomerančové královny zazvonil telefon. Něco do něho nesrozumitelně zamumlala a zavěsila. Pak se zase podívala na mne.

„Pan prokurátor Endicott je ve své kanceláři,“ řekla. „Víte, kudy se tam jde?“

„Kdysi jsem tam pracoval. Ale ne u něho. Dostal jsem padáka.“

Změřila si mě pohledem, typickým pro všechny tyhle obecní bafuňáře. Hlas, který mohl přicházet odkudkoli, jenom ne z jejích úst, řekl:

„Praštěte ho mokrým hadrem přes hubu.“

Přistoupil jsem k ní a zůstal nad ní stát a díval se jí na ty oranžové vlasy. U kořínek byly hodně prošedivělé.

„Kdo to řekl?“

„To ta zeď“, odpověděla. „Ta mluví. Hlasem těch mrtvých, co tudy prošli cestou do pekla.“

Vyšel jsem z kanceláře docela tiše a dveře jsem zaklapl tak opatrně, aby je nebylo ani slyšet.

Vchází se tam dvojitými létacími dveřmi. Uvnitř, za těmi dvojitými dveřmi, je telefonní centrála a pult, kde se podávají informace, a za tím sedí jedna z těch žen neurčitého věku, jaké vídáme v obecních úřadech všude na světě. Nikdy nebyly mladé a nikdy nezestárnou. Nejsou ani krásné, ani půvabné, ani elegantní. Nemají zapotřebí někoho okouzlovat. Jsou v zajištěném postavení. Chovají se slušně, ale nijak zvlášť zdvořile, jsou inteligentní a obeznané, ale nemají žádné opravdové zájmy. Jsou tím, čím se stává každý, kdo vyhandluje život za existenci a ctižádost za bezpečí.

Za tímto pultem je řada zasklených komůrek, která se táhne přes celou jednu stěnu neobyčejně dlouhé místnosti. U druhé stěny je čekárna, řada tvrdých dřevěných židlí, všechny obrácené stejným směrem, k těm komůrkám.

Asi polovina židlí byla obsazena lidmi, kteří čekali, a na tvářích jim bylo vidět, že čekají už dlouho a jsou připraveni čekat ještě déle. Většinou vypadali hodně ošuměle. Jeden z nich byl vězeň v trestaneckém obleku a hlídal ho dozorce. Byl to bledý kluk s postavou fotbalisty a se zkormoucenýma prázdnýma očima.

Na konci řady komůrek byly dveře s nápisem SEWELL ENDICOTT - PROKURÁTOR. Zaklepal jsem a vešel do velké vzdušné rohové kanceláře. Byla to docela hezká místnost, spíš staromódní, s vycpanými černými koženými křesly a s podobiznami dřívějších prokurátorů a guvernérů na zdech. Vánek povíval síťovými záclonami na čtyřech oknech. Na vysoké polici vrčel ventilátor a pomalu a líně se otáčel do oblouku.

Sewell Endicott seděl za hladkým tmavým psacím stolem a díval se, jak přicházím. Ukázal na židli proti sobě. Posadil jsem se. Endicott byl vysoký, hubený a snědý, měl rozčuchané černé vlasy a dlouhé citlivé prsty.

„Vy jste Marlowe?“ řekl hlasem, který byl nepatrně zabarven měkkým jižanským přízvukem.

Usoudil jsem, že na tohle odpověď nepotřebuje. Tak jsem jen vyčkával.

„Jste v pořádné bryndě, Marlowe. Vypadá to s vámi na draka. Byl jste usvědčen, že jste zatajil důkaz, který mohl vést k objasnění vraždy. Čili, že jste bránil výkonu spravedlnosti. To by vám mohlo zlomit vaz.“

„Jaký důkaz jsem zatajil?“ zeptal jsem se.

Zvedl z psacího stolu fotografii a ponuře si ji prohlížel. Podíval jsem se přes kancelář na další dvě osoby, které tam seděly vedle sebe v křeslech. Jedna byla Mavis Weldová. Měla ty tmavé brýle s širokými bílými ráfky. Její oči jsem neviděl, ale myslím, že se na mne dívala. Neusmívala se. Seděla docela tiše.

Vedle ní seděl muž v andělsky světlém šedavém flanelovém obleku, v knoflíkové dírci karafiát velký jako jiřina. Kouřil omonogramovanou cigaretu a odklepával popel na zem, jako by neviděl popelník na podstavci vedle svého lokte. Znal jsem ho z obrázků v novinách. Byl to Lee Farrell, jeden z nejfikanějších a nejbezohlednějších právníků v celé zemi, specialista na zahlazování průšvihů. Vlasy měl bílé, ale oči jiskrné a mladé. Byl hodně osmahlý od pobytu na čerstvém vzduchu. Vypadal, jako když pod tisíc dolarů nikomu ani ruku nepodá.

Endicott se opřel dozadu a poklepal dlouhými prsty na opěradlo židle. Obrátil se zdvořile a uctivě k Mavis Weldové.

„Jak dobře jste se znala se Steelgravem, slečno Weldová?“

„Důvěrně. Svým způsobem to byl okouzlující člověk. Nemůžu ani uvěřit -“ odmlčela se a pokrčila rameny.

„A jste ochotna dosvědčit u soudu pod přísahou, kdy a kde byl udělán ten snímek?“ Otočil fotografii a ukázal ji dívce.

Farrell řekl neúčastně: „Okamžik, prosím. Je tohle ten důkaz, který pan Marlowe údajně zatajil?“

„Otázky zde kladu já,“ řekl Endicott břitce.

Farrell se usmál. „Totiž pro případ, že odpověď zní ano, upozorňuji, že tahle fotografie nic nedokazuje.“

Endicott řekl tiše: „Odpovíte na mou otázku, slečno Weldová?“

Řekla klidně a nenuceně: „Ne, pane Endicotte, nemohu odpřisáhnout, kdy nebo kde to bylo vyfotografováno. Vůbec jsem o tom nevěděla.“

„Stačí, abyste se na tu fotografii podívala,“ poznamenal Endicott.

„Ani pak nebudu vědět nic víc než to, co na ní uvidím,“ řekla mu.

Zazubil jsem se. Farrell na mne mrkl. Endicott zahlédl koutkem oka, jak se křením. „Připadá vám tady něco k smíchu?“ utrl se na mne.

„Byl jsem celou noc vzhůru. Cuká mi v obličej,“ řekl jsem.

Přísně se na mě začuřil a zase se obrátil k Mavis Weldové.

„Vysvětlila byste to laskavě, slečno Weldová?“

„Mne každou chvíli někdo fotografuje, pane Endicotte. Na mnoha různých místech a s mnoha různými lidmi. Často jsem obědvala nebo večeřela U tanečníka s panem Steelgravem s jinými muži. Nevím, co chcete, abych vám ještě pověděla.“

Farrell hbitě zasáhl: „Pokud vám správně rozumím, potřebujete svědectví slečny Weldové, abyste mohl tuto fotografii předložit u soudu jako doličný předmět. Při jakém soudním řízení?“

„To je moje věc,“ odsekl Endicott stroze. „Včera večer někdo zastřelil Steelgrava. Není vyloučeno, že to byla žena. Mohla to být

i slečna Weldová. Promiňte, že to říkám, ale leccos tomu nasvědčuje.“

Mavis Weldová se dívala na své ruce. Mezi prsty kroutila bílou rukavičku.

„No tak řekněme, že dojde k přelíčení,“ řekl Farrell. „A že v něm bude tenhle snímek figurovat jako jeden z doličných předmětů - jestli vám ho soud jako takový uzná. Ale to se vám nepodaří. Slečna Weldová vám to nedosvědčí. Neví o té fotografii nic víc než to, co z ní vyčte, když se na ni podívá. Čili to, co může vidět každý. Musel byste si najít svědka, který by mohl odpřisáhnout, kdy, jak a kde byl ten snímek udělán. Jinak proti němu vznesu námitku -- jestli budu obhájcem obviněné strany. Mohl bych dokonce předvést znalce, kteří vypoví pod přísahou, že ta fotografie je podvrh.“

„Nepochybuju, že byste to dokázal,“ řekl Endicott suše.

„Jediný člověk, který by vám to mohl dosvědčit, je ten, kdo to fotografoval,“ pokračoval Farrell klidně a rozvážně. „Ale pokud vím, je mrtev. Nedivil bych se, kdyby ho zabili právě kvůli tomu snímku.“

Endicott řekl: „Tahle fotografie je sama o sobě jasným důkazem, že v určitý den nebyl Steelgrave ve vězení, a proto neměl alibi pro dobu, kdy byl zastřelen Stein.“

Farrell řekl: „Je to důkaz jedině tehdy, jestliže vám ho soud uzná jako doličný předmět, Endicotte. Propánajána, já vám tady přece nebudu vykládat, co zákon vyžaduje. Víte to sám. Ten snímek pusťte z hlavy. Nedokazuje vůbec nic. Žádné noviny se neopovází jej otisknout. Žádný soudce jej neuzná jako doličný předmět, protože žádný věrohodný svědek nedokáže jeho souvislost s případem. A jestli je tohleto ten důkaz, který Marlowe zatajil, pak to z právníckého hlediska vůbec žádné zatajení důkazu není.“

„Neměl jsem v úmyslu obžalovat Steelgrava z vraždy,“ řekl Endicott suše. „Ale přece jen mě tak trochu zajímá, kdo ho zabil. A vy se asi budete divit, ale policii to zajímá taky. Doufám, že vás naše všetečnost příliš nepohoršuje.“

„Mě nemůže nic pohoršit. Proto jsem se dostal tam, kde jsem. Jste si jist, že Steelgrave byl zavražděn?“

Endicott na něho jen upřeně zíral. Farrell řekl zlehka: „Slyšel jsem, že tam našli dvě zbraně, a obě patřily Steelgravovi.“

„Kdo vám to řekl?“ zeptal se Endicott zostra. Zle se zamračil a naklonil se kupředu.

Farrell odhodil cigaretu do popelníku a pokrčil rameny. „Koukejte, tyhle věci se vždycky proslechnou. Jednou z těch pistolí byl zabit Quest a Stein. Tou druhou byl zastřelen Steelgrave. A zblízka. Připouštím, že tihle hoši se málokdy uchylují k takovému východisku, ale stát se to mohlo.“

Endicott řekl vážně. „To určitě, Děkuju za připomínku. Ale náhodou jste vedle.“

Farrell se pousmál a zmlkl. Endicott se pomalu otočil k Mavis Weldové.

„Slečno Weldová, tato instituce - nebo aspoň její nynější představitel - nemá zájem na tom, dělat si reklamu na účet lidí, které může určitý druh publicity zničit. Mou povinností je rozhodnout, zda má někdo být postaven před soud pro některou z těchto vražd, a vznést proti němu obžalobu na základě ověřených důkazů. Ale není mou povinností zničit vaši kariéru a využívat faktu, že jste si, ať už nešťastnou náhodou, nebo z nedostatku soudnosti, vybrala za přítele člověka, který sice nikdy nebyl usvědčen, dokonce ani obviněn z žádného zločinu, ale nepochybně patřil po jistou dobu k zločinecké bandě. Nevěřím, že jste se mnou, pokud jde o tuhle fotografii, jednala upřímně, ale nechci tu věc prozatím hnát dál. Nemá smysl, abych se vás ptal, jestli jste

Steelgrava zastřelila. Ale ptám se vás, zda máte nějakou vědomost o tom, kdo ho zavraždil, nebo mohl zavraždit.“

Farrell řekl rychle: „Vědomost, slečno Weldová - nejenom podezření.“

Pohlédla zpříma na Endicotta: „Ne.“

Vstal a uklonil se. „To by tedy bylo prozatím všechno. Děkuji vám, že jste sem přišla.“

Farrell a Mavis Weldová vstali. Já se nepohnul. Farrell řekl: „Svoláte tiskovou konferenci?“

„Myslím, že to spíš přenechám vám, pane Farrelle. Vždycky jste osvědčil velikou obratnost při jednání s tiskem.“

Farrell přikývl a šel otevřít dveře. Vyšli ven. Myslím, že na mne ani nepohlédla, když odcházela, ale něco se zlehka dotklo mé šíje. Asi čistě náhodou. Byl to její rukáv.

Endicott se díval, jak se dveře zavírají. Pohlédl přes psací stůl na mne. „Zastupuje vás Farrell? Zapomněl jsem se ho zeptat.“

„Nemohl bych si ho dovolit. Takže mě můžete klidně roznést na kopytech.“

Maličko se usmál. „Tak vy si myslíte, že když jsem se nechal od nich převážet, budu si teď zachraňovat důstojnost tím, že zmáčknu vás?“

„Nemohl bych vám v tom zabránit.“

„Ale na to, jak jste si v té celé věci počínal, moc hrdý nejste, co, Marlowe?“

„Vzal jsem to hned od počátku za špatný konec. A potom jsem musel vylízat, co jsem si nadrobil.“

„A nezdá se vám, že máte jisté závazky vůči zákonu?“

„Měl bych - kdyby zákon byl takový, jako jste vy.“

Pročísl si dlouhými bledými prsty rozcuchané černé vlasy.

„Na tohle by se dalo odpovědět všelijak,“ řekl. „A všechno by to vyznělo víceméně stejně. Občan je sám zákonem. V naší zemi jsme ještě nedospěli tak daleko, abychom tohle pochopili. Díváme

se na zákon jako na nepřítele. Jsme národ, který ochránce zákona nenávidí.“

„Než se tohle napraví, bude se muset moc a moc změnit,“ řekl jsem. „Na obou stranách.“

Naklonil se kupředu a stiskl bzučák. „Ano,“ řekl klidně.

„To je pravda. Ale někdo s tím musí začít. Děkuju vám, že jste sem přišel.“

Když jsem odcházel, vešla druhými dveřmi sekretářka s tlustým šanonem v ruce.

Když jsem se oholil a snědl ještě jednu snídani, začal jsem se cítit přece jen o něco lip než bednička pilin, ve které se okotila kočka. Pak jsem si zašel do kanceláře, odemkl dveře, vdechl dvakrát vydýchaný vzduch a pach prachu. Otevřel jsem okno a ucítil zápach přepáleného oleje z restaurace v sousedním domě. Sedl jsem si k psacímu stolu a pod špičkami prstů jsem hmatl mour, který pokrýval desku. Nacpal jsem si lulku a zapálil si ji, opřel se pohodlně do křesla a rozhlížel se kolem.

„Ahoj,“ řekl jsem.

To jsem jen pozdravil svůj kancelářský nábytek, to jest tři zelené kartotéky, kus chatrného koberce, židli pro klienty na druhé straně psacího stolu a lustr u stropu, v němž ležely už nejmíň půl roku tři mrtvé můry. Hovořil jsem s matovaným sklem ve dveřích a s ohmataným dřevěným pažením, s psací soupravou na stole a s tím svým unaveným, k smrti vyčerpaným telefonem. Hovořil jsem se šupinami na těle aligátora, kterýžto aligátor se jmenuje Marlowe a působí co soukromý detektiv v naší malé, ale vzkvétající obci. Není to žádné bůhvíjaké eso, ale je laciný. Byl laciný, když začal, a je ještě lacinější, když končí.

Sáhl jsem dolů a postavil na psací stůl láhev Starého myslivce. Byla asi ze třetiny plná. Starý myslivec. A hele, kdopak ti tohleto dal, kamaráde? To je nejlepší kvalita se zelenou nálepkou. Na něco takového by ses sám jakživ nezmohl. To ti musel dát nějaký klient. Čili z toho vyplývá, že jsem kdysi musel nějakého klienta mít.

A tak jsem začal přemýšlet o tom děvčátku a dost možná, že mé myšlenky mají větší sílu, než si uvědomuju. Neboť zazvonil

telefon a ten legrační pedantický hlásek se ozval přesně tak, jako když mě zavolala poprvé.

„Jsem zase v té telefonní budce,“ řekla. „Jestli jste sám, přijdu nahoru.“

„No ne.“

„Jistě na mne máte hrozný vztek,“ řekla.

„Nemám vztek na nikoho, jsem jen utahaný.“

„Ale máte,“ řekl ten břitký hlásek. „Jenže já přijdu nahoru tak jako tak. A že se na mě zlobíte, je mi docela jedno.“

Zavěsila. Vytáhl jsem zátku z láhve Starého myslivce a přičichl k ní. Otrásl jsem se. To byl neklamný příznak. Když nedokážu přičichnout k whisky, aniž mi zamrazí v zádech, znamená to, že jsem na dně.

Uložil jsem láhev a vstal jsem, abych odemkl spojovací dveře. Pak jsem uslyšel, jak cupitá chodbou. Poznal bych ty ostré drobné krůčky všude na světě. Otevřel jsem dveře, a když přišla blíž, plaše na mne pohlédla.

Všechno to zmizelo. Šikmé okuláry, nový účes, elegantní klobouček i voňavka a pěstěný vzhled. Žádná bižuterie, ani rtěnka. Zkrátka kde nic tu nic. Byla zase taková, jako tehdy ráno, když ke mně přišla poprvé. Stejný hnědý kostým, stejná hranatá kabelka, stejné brýle bez obrouček, stejně upjatý, úzkoprsý úsměv.

„Tak mě tu zase máte,“ řekla. „Chystám se domů.“

Vešla za mnou do mé soukromé myslivny a způsobně usedla a já se jako vždycky rozvalil na židli a civěl na ni.

„Zpět do Manhattanu,“ řekl jsem. „Divím se, že vás pustili.“

„Snad se budu muset ještě vrátit.“

„Můžete si to dovolit?“

Krátce a trochu rozpačitě se zasmála. „Nebude mě to nic stát,“ řekla. Zvedla ruku a sáhla si na ty své holé brýle. „Už se v nich necítím dobře,“ řekla. „Ty druhé se mi zamlouvaly lip. Ale doktor Zugsmith by je nechtěl ani vidět.“ Postavila kabelku na psací stůl a

začala čmárat špičkou prstu po desce psacího stolu. To dělala tenkrát poprvé taky.

„Nemůžu si vzpomenout, jestli jsem vám těch vašich dvacet dolarů vrátil nebo ne,“ řekl jsem. „Strkali jsme si je sem a tam tak dlouho, až jsem ztratil přehled.“

„Ale ano, vrátil jste mi je,“ řekla. „Děkuju vám.“

„Víte to jistě?“

„V peněžních záležitostech se nikdy nemýlím. Je s váma všechno v pořádku? Neublížili vám?“

„To jako policie? Ne. Ale ještě jakživo jim nic, co neudělali, nedalo takovou fušku.“

V obličeji se jí objevilo naivní překvapení. Pak se rozzářila. „Vy musíte být strašně statečný,“ řekla.

„Mám jenom kliku,“ řekl jsem. Vzal jsem do ruky tužku a zkusil, jakou má špičku. Byla pěkně ostrá, připravená, kdyby si chtěl někdo něco zapsat. Ale to já nechtěl. Natáhl jsem se přes psací stůl, provlékl tu tužku držátkem kabelky a přitáhl ji k sobě.

„Nesahejte na mou tašku,“ vyhrkla a sáhla po ní.

Usmál jsem se a odtáhl ji z jejího dosahu. „Tak dobře. Ale je to taková šikovná taštička. Zrovna jako vy.“

Opřela se zase dozadu. V očích jí kmitlo jakési znepokojení, ale usmívala se. „Vy si myslíte, že jsem šikovná - Philipe? Já jsem docela obyčejné děvče.“

„To bych neřekl.“

„Žene?“

„Ani nápad, já si myslím, že jste snad ta nejneobyčejnější dívka, jakou jsem kdy poznal.“ Vzal jsem tu kabelku za držadlo a postavil ji až na roh psacího stolu. Dívka po ní šlehla očima a olízla si rty, ale nepřestávala se na mne usmívat.

„A jistě jste poznal strašnou spoustu děvčat, to se chci vsadit,“ řekla. „Proč -“ sklopila oči a zase přejela špičkou ukazováčku po psacím stole - „proč jste se neoženil?“

Napadlo mě, kolik různých odpovědí existuje na tuhle otázku. Vzpomněl jsem si na všechny ženy, které jsem měl rád. Totiž ne, na všechny ne. Ale na některé.

„Myslím, že vím, jak na to odpovědět,“ řekl jsem. „Ale znělo by to zpozdile. Ty, které bych si snad chtěl vzít - zkrátka a dobře, já nemám to, co takové ženy potřebují. A s těmi druhými není nutné se ženit. Ty zkrátka svedete - pokud vás do té postele nepředhoní.“

Začervenala se až ke kořínkům matně hnědých vlasů.

„Jste příšerný, když takhle mluvíte.“

„To platí i o některých slušných děvčatech,“ řekl jsem. „Teda ne to, co jste řekla vy, ale co jsem říkal já. Vždyť i vás jsem mohl mít, a bez velkých obtíží.“

„Prosím vás, takhle nemluvte!“

„No řekněte sama, je to tak nebo ne?“

Sklopila oči na desku stolu. „Kdybyste mi radši řekl, co se stalo s Orrinem,“ řekla pomalu. „Jsem z toho celá popletená.“

„Řekl jsem vám už, že se nejspíš dostal na šikmou plochu. Hned jak jste sem poprvé přišla. Pamatujete se na to?“

Pomalů přikývla, ještě celá uzardělá.

„To máte ten nenormální rodinný život,“ řekl jsem. „Chlapík se spoustou zábran a s nadmírou vyvinutým pocitem vlastní důležitosti. Na tom obrázku, co jste mi dala, mu to zrovna koukalo z očí. Nechci vám tu dělat přednášku o psychologii, ale myslím si, že Orrin byl přesně ten typ, co když se utrhne ze řetězu, utrhne se jaksepatří. A pak je tu ten strašlivý hlad po penězích, který ovládá celou vaši rodinu - až na jednu osobu.“

Ted' se na mne usmála. Asi počítala, že tím myslím ji - no at'si, pro mne za mne.

„Na jednu věc bych se vás chtěl zeptat,“ řekl jsem. „Byl váš otec dvakrát ženat?“

Přikývla, že ano.

„Tím se leccos vysvětluje. Leila měla jinou matku. To mě těší. Řekněte mi ještě něco. Koneckonců jsem pro vás udělal spoustu práce za velmi skromný honorář nula celá, žádná desetina dolaru, netto.“

„Doslal jste zaplacení,“ odsekla. „A dobře zaplacení. Od Leily. A nechtějte, abych jí říkala Mavis Weldová. To mě ani nenapadne.“

„Ale vy jste přece nevěděla, že dostanu zaplacení.“

„No,“ - dlouze se odmlčela a oči jí opět zabloudily ke kabelce - „ale dostal jste to.“

„No dobrá, nechme toho. Proč jste mi nechtěla o ní povědět?“

„Styděla jsem se. Obě jsme se za to styděly, maminka i já.“

„Zato Orrin se nestyděl. Tomu to přišlo náramně vhod.“

„Orrinovi?“ Zase se na hezkou chvíli odmlčela a opět se podívala na kabelku. Ta kabelka mě začínala zajímat. „Jenže on žil tady a nejspíš si na to zvykl.“

„Hrát ve filmu přece není nic tak strašného.“

„Nešlo jenom o to,“ řekla rychle a pak zaťala zuby až na samý okraj spodního rtu a v očích jí cosi vzplanulo a jen velice pomalu dohasínalo. Znovu jsem si zapálil dýmku. Byl jsem příliš unavený, abych dal průchod svým citům, i kdybych nějaké měl.

„Já vím. Vlastně jsem to spíš uhodl. Jak to, že se Orrin dozvěděl o Steelgravovi něco, nač nepřišli poldíci?“

„Já - to já nevím,“ řekla pomalu a bylo vidět, že si dává pozor, aby nešlápla vedle, jako kočka na plotě. „Nemohl mu to říct ten doktor?“

„No baže,“ řekl jsem a obdařil ji širokým, hřejivým úsměvem. „Orrin se s ním musel nějak skamarádit. Třeba je svedl společný zájem o ostré nástroje.“

Zaklonila se v židli dozadu. Její drobný obličej byl teď přepadlý a hranatý. V očích měla obezřelý výraz.

„Teď už jste zase zlomyslný,“ řekla. „Já nevím, proč vás to musí každou chvíli popadnout.“

„A je to taková škoda,“ řekl jsem. „Byl bych chlapec k pomilování, jen kdybych si dal pohov. Tohle je hezká kabelka.“ Sáhl jsem po ní, přitáhl ji k sobě a otevřel.

Dívka vyskočila ze židle a vrhla se ke mně.

„Mou tašku nechte na pokoji!“

Pohlédl jsem jí přímo do těch neorámovaných skel. „Chcete odjet domů do Manhattanu v Kansasu, vidíte? Už dneska? A máte jízdenku na vlak a všechno, co potřebujete?“

Sevřela rty a zase se pomalu posadila.

„No dobrá,“ řekl jsem. „Já vás zdržovat nebudu. Jen by mě zajímalo, kolik prachů jste z té celé věci vyrejžovala.“

Dala se do pláce. Otevřel jsem kabelku a začal ji prohlížet. Nenašel jsem nic, až když jsem objevil kapsičku na zip v zadní stěně kabelky. Otevřel jsem zdrhovadlo a sáhl dovnitř. Byl tam plochý svazek nových bankovek. Vyndal jsem je a spočítal. Deset stováčků. Všechny fungl nové. Všechny čisté. Rovná tisícovka. Docela pěkné kapesné na cestu.

Opřel jsem se dozadu a poklepal hranou toho svazečku o psací stůl. Teď už seděla tiše a zírala na mne vlhkýma očima. Vytáhl jsem z kabelky kapesník a hodil jí ho přes stůl. Osušila si oči. Přes ten kapesník mě upřeně pozorovala. Chvilkami se jí vydralo z hrdla tiché, úpěnlivé zavzlyknutí.

„Ty peníze mi dala Leila,“ řekla tiše.

„Jakým páčidlem jste je z ní vyrazila?“

Otevřela ústa a slza, která jí kanula po tváři, sklouzla rovnou dovnitř.

„Nechme to plavat,“ řekl jsem. Hodil jsem ten svazek peněz zpátky do kabelky, zaklapl uzávěr a přistrčil jí tašku přes stůl. „Myslím, že vy dva s Orrinem patříte k tomu typu lidí, co dokážou samy sebe přesvědčit, že ať dělají co dělají, je to vždycky správné.“

On klidně vydírá svou sestru, a pak, když mu párek šizuňků na tu šmelinu kápne a chtějí ho vypíchnout, počká si na ně a vrazí jim sekáček na led do týla. A večer si jde nejspíš lehnout, jako by se nechumelilo. Vy byste to dokázala zrovna tak. Ty peníze vám nedala Leila. Dal vám je Steelgrave. Zač?”

„Jste hnusný,“ řekla. „Odporný chlap. Co si to vůbec dovoluujete, takhle se mnou mluvit?”

„Kdo shodil poldům, že doktor Lagardie znal Clausena? Lagardie si myslel, že jsem to byl já. Ale já to neudělal. Tudíž jste to mohla být jen vy. A proč? Abyste se dostala na stopu bratrovi, který se neměl k tomu, aby vás pustil k lizu - tenkrát totiž ztratil to své trumfové eso a musel se zdekovat. Rád bych viděl některé z těch dopisů, co psal domů. To by bylo počteníčko. Ale dovedu si ho živě představit, jak na to šel od lesa, jak špehoval svou sestru a číhal na vhodný okamžik, aby stiskl spoušť, zatímco náš milý pan doktor Lagardie trpělivě čekal v pozadí na svůj podíl z kořisti. Proč jste si mě vlastně najala?”

„Já nic nevěděla,“ řekla pevně. Otřela si ještě jednou oči a strčila kapesník do kabelky, zase už klidná a připravená k odchodu. „Orrin se mi nikdy nezmínil, jak se ti lidé jmenují. Já ani nevěděla, že Orrin o ty snímky přišel. Ale věděla jsem, že se mu podařilo je udělat a že mají velkou cenu. Přijela jsem za ním, abych si to ověřila.“

„Co abyste si ověřila?”

„Že mě Orrin nešidí. Dovedl být někdy hrozně lakomý. Byl schopen nechat si všechny ty peníze jenom pro sebe.“

„Proč vás předevcírem večer volal?”

„Měl strach. Doktor Lagardie s ním už nebyl spokojen. Přišel o ty fotky. Sebral je někdo jiný. Orrin nevěděl kdo, ale měl strach.“

„Já je měl. A mám je ještě pořád,“ řekl jsem. „Jsou támhle v tom sejfu.“

Pomaličku otočila hlavu a pohlédla na sejf. Špičkou prstu si nerozhodně přejela přes rty. Otočila se zase ke mně.

„Nevěřím vám,“ řekla a nespouštěla za mne oči jako kočka z myší díry.

„Tak co kdybyste se se ranou o tu tisícovku rozšábla. A já vám ty obrázky dám.“

Podumala o tom. „Přece bych vám nemohla dát takovou hromadu peněz za něco, co vám nepatří,“ řekla a usmála se. „Prosím vás, dejte mi je. Pěkně prosím, Philippe. Leila by je měla dostat nazpátek.“

„Za kolik?“

Uraženě se zamračila.

„Je teď mou klientkou,“ řekl jsem. „Ale možná že by se vyplatilo ji přešplouchnout - kdyby cena stála za to.“

„Nevěřím vám, že ty fotky máte.“

„Tak koukejte.“ Vstal jsem a šel k sejfu. V okamžiku jsem se vrátil s obálkou. Vysypal jsem snímky i negativ na psací stůl - na mou stranu. Podívala se na ně a natáhla ruku.

Sebral jsem je a zamíchal a jen jeden jsem podržel tak, aby se na něj mohla podívat. Když po něm sáhla, ucukl jsem.

„Ale já nic nevidím, když ho držíte tak daleko,“ stěžovala si.

„Pohled zblízka stojí peníze.“

„Nikdy by mi nenapadlo, že jste vyděrač,“ řekla důstojně.

Na to jsem neřekl nic. Znovu jsem si zapálil dýmku.

„Mohla bych vás přinutit, abyste je odevzdal policii,“ řekla.

„Zkuste to.“

Najednou se o překot rozpovídala: „Nemůžu vám dát tyhle ty peníze, vážně ne. My - teda maminka a já, my máme ještě dluhy kvůli tatínkovi a na domě je hypotéka a -“

„Co jste Steelgravovi za ten tác prodala?“

Otevřela ústa dokořán a vypadala šeredně. Pak je zavřela a pevně stiskla rty. Tvář, na kterou jsem se teď díval, byla tvrdá a sveřepá.

„Měla jste na prodej jenom jednu věc,“ řekl jsem. „Věděla jste, kde Orrin bydlí. Steelgravovi tahle informace za tisícovku stála. A bohatě. Potřeboval znemožnit ověření jistého důkazu. Ale tomu byste nerozuměla. Steelgrave tam šel a Orrina zabil. Vysolil vám ty peníze za to, že jste mu dala Orrinovu adresu.“

„Dala mu ji Leila,“ zasípala nezvučným hlasem.

„Leila řekla i mně, že mu ji dala. Kdyby na to přišlo, Leila by vykřičela do celého světa, že to udělala ona. Zrovna tak, jako by prohlásila před celým světem, že zabila Steelgrava - kdyby nebylo vyhnutí. Leila je taková nevázaná, lehkomyšlná hollywoodská brehulka a s morálkou je dost na štíru. Ale když dojde na kuráž v těch prazákladních věcech - té má nazbyt. Neohání se sekáčkem na led. Ani nebere peníze, na kterých lpí krev.“

Z tváří se jí vytratila všechna barva, až byla bílá jako kus ledu. Ústa se jí zachvěla, ale pak se tvrdě zasukla jako do uzlíku. Odstrčila židli dozadu a chystala se vstát.

„Krvavé peníze,“ řekl jsem klidně. „Váš vlastní bratr. A vy jste ho vydala na smrt. Vzala jste tisíc dolarů za jeho život. Doufám, že vám přinesou štěstí.“

Odstoupila od židle a ucouvla o několik kroků. A pak se zničehonic zahihňala.

„Kdo to může dokázat?“ téměř zaječela. „Kdo je naživu, aby to mohl dokázat? Vy? Kdo vůbec jste? Laciný čmuchal, nula před cifrou.“ Pronikavě se rozesmála. „Vždyť vás si může kdekdo koupit za mizerných dvacet dolarů.“

Ještě pořád jsem držel v ruce těch několik fotografií. Rozškrtl jsem zápalku, pustil negativ do popelníku a díval se, jak se vzňal.

Zůstala stát jako přimražená hrůzou. Začal jsem trhat fotografie na proužky. Zubil jsem se na ni.

„Laciný čmuchal,“ řekl jsem. „No ale co ode mne chcete. Nemám ani bratry, ani sestry, abych je mohl zaprodávat. A tak prodávám své klienty.“

Stála tam, celá strnulá, oči vytřeštěné. Roztrhal jsem poslední fotografii a zapálil ty kousky papíru v popelníku.

„Jen jednoho lituju,“ řekl jsem. „Že neuvidím vaše setkání s drahou matičkou v Manhattanu v Kansasu. Že nebudu při tom, až se začnete handrkovat o to, jak si rozšábnout ten tác. To bude jistě podívaná za všechny prachy.“

Prohrábl jsem ty papírky tužkou, aby nepřestaly hořet. Pomalu, co noha nohu mine, přistoupila k psacímu stolu, oči upřené na doutnající hromádku roztrhaných fotografií.

„Mohla bych s tím jít na policii,“ zašeptala. „Mohla bych jim povědět spoustu věcí. A uvěřili by mi.“

„Já bych jim zase mohl povědět, kdo zastřelil Steelgrava,“ řekl jsem. „Protože já vím, kdo to udělal. A možná že tohle by zas uvěřili mně.“

Její malá hlava poskočila. Světlo se jí zatřpytilo na brýlích. Za těmi skly nebyly vůbec žádné oči.

„Žádný strach,“ řekl jsem. „Neudělám to. Přišlo by mě to příliš lacino. A někoho jiného by to zas přišlo příliš draho.“

Telefon zazvonil, až nadskočila. Otočil jsem se, sáhl po sluchátku, přitiskl na ně tvář a řekl: „Haló.“

„Amigo, je s vámi všechno v pořádku?“

Zaslechl jsem, jak něco za mnou šustlo. Mrskl jsem sebou a uviděl, jak se dveře zavírají. Byl jsem v místnosti sám.

„Je s vámi všechno v pořádku, amigo?“

„Jsem utahaný. Byl jsem celou noc vzhůru. Nehledě na -“

„Volala vás ta malá?“

„Ta malá sestřička? Byla právě tady. Vrací se do Manhattanu a odnáší si kořist s sebou.“

„Jakou kořist?“

„To kapesné, co dostala od Steelgrava za to, že ho uvedla na stopu svého bratra.“

Nastalo ticho a pak řekla vážně: „Tohle nemůžete vědět jistě, amigo.“

„Vím to tak jistě, jako že teď tady sedím opřený o tenhle psací stůl a držím tohle sluchátko. Jako že slyším váš hlas. A ne docela, ale skoro tak jistě, jako vím, kdo zastřelil Steelgrava.“

„Jste tak trochu blázen, že mi tohle všechno říkáte, amigo. Já mám máslo na hlavě. Neměl byste mi příliš důvěřovat.“

„Dělám občas chyby, ale tohle nebude chyba. Spálil jsem všechny ty fotografie. Chtěl jsem je prodat Orfamay. Ale nenabídla mi za ně dost.“

„Teď si jistě děláte legraci, amigo.“

„Já? A z koho?“

Zazvonila smíchem po drátě. „Nechtěl byste mě pozvat na oběd?“

„Beze všeho. Jste doma?“

„Si.“

„Přiklušu za chvíličku.“

„Bude mě moc těšit.“

Zavěsil jsem.

Hra skončila. Seděl jsem v prázdném divadle. Opona spadla a na ni se nejasně promítal děj. Ale už teď někteří z herců ztráceli přesné rysy a unikali do neskutečna. Především ta sestřička. Za pár dní zapomenou, jak vypadala. Protože v jistém smyslu byla vždycky neskutečná. Myslel jsem na ni, jak cupitá domů do Manhattanu v Kansasu ke své drahé staříčké matičce s tím tlustoučkým novoučským štůskem dolárků v kabelce. Pár lidí přišlo o život, aby je mohla dostat, ale proto se asi dlouho trápit nebude. Myslel jsem na to, jak ráno poběží do práce k - jakpak se vlastně ten chlápek jmenoval? No ano, doktor Zugsmith - a opráší mu psací stůl, než přijde, a srovná časopisy na stolku v čekárně. Bude mít ty své

brýle bez obrouček, jednoduché šatečky a žádné šminky na obličej a k pacientům se bude chovat s vybranou zdvořilostí.

„Račte k panu doktorovi, paní Iksypsilonová.“

S úsměvem otevře dveře a podrží je, aby paní Iksypsilonová mohla projít kolem ní, a doktor Zugsmith bude sedět za psacím stolem, věhlasná kapacita každým coulem, v bílém plášti a se stetoskopem zavěšeným kolem krku. Před sebou bude mít pořadač s registračními kartami, poznámkový blok a blok s recepty, všechno pěkně srovnané. Doktorovi Zugsmithovi nezůstane nic utajeno. Toho neoblafnete. Má celou lékařskou vědu v malíčku. Stačí, aby se na pacienta podíval, a už zná všechny odpovědi na všechny otázky, které mu pak položí čistě jen pro formu.

Když se podívá na svou pravou ruku, slečnu Orfamay Questovou, uvidí příjemnou, tichou mladou dámu, oblečenou, jak se na recepční v lékařské ordinaci sluší, žádné červené nehty, žádné nápadné nalíčení, nic, co by se nepříjemně dotklo některých staromódních pacientů. Ideální děvče, tahle slečna Questová.

Pokud o ní doktor Zugsmith vůbec někdy uvažuje, musí pochválit sám sebe. To on ji udělal tím, čím je. Děvče přesně podle receptu.

Pravděpodobně se ještě nepokusil ji svést. Možná že se to v těchto malých městech nedělá. Cha - cha! Já sám jsem v jednom takovém vyrostl.

Zavrtěl jsem se a pohlédl na hodinky a pak jsem přece vytáhl tu láhev Starého myslivce ze zásuvky. A přičichl jsem k ní. Voněla pěkně. Nalil jsem si tuplovaného panáka a zvedl sklenici proti světlu.

„Tak pane doktore,“ řekl jsem nahlas, jako kdyby seděl proti mně na druhé straně psacího stolu se sklenicí v ruce, „neznám vás moc dobře a vy mě neznáte vůbec. Zpravidla mě ani nenapadá udílet rady cizím lidem, avšak právě jsem dokončil krátké, ale intenzívní studium charakteru slečny Orfamay Questové, a proto

chci to pravidlo porušit. Jestli vás tato dívka někdy o něco požádá, dejte jí to, a hodně zčerstva. Neošívejte se a nevymlouvejte se na daň z příjmů a na vysokou režii. Uculte se od ucha k uchu a hbitě zaklepte šrajtoflí. Nepouštějte se do žádných diskusí o tom, co komu patří. Udržujte tu dívenku ustavičně v dobré náladě, to je hlavní věc. Přeju vám hodně štěstí, pane doktore, a dávejte pozor, ať se vám po ordinaci nepovalují žádné harpuny.“

Vypil jsem polovinu whisky a čekal jsem, až mě zahřeje. Pak jsem dopil a zase láhev schoval.

Vyklepal jsem z dýmky studený popel a znovu jsem ji nacpal tabákem z koženého paklíku, co mi jeden ctitel daroval k vánocům, ctitel, který měl podivuhodnou náhodou stejné jméno, jako mám já.

Když jsem měl lulku nacpanou, pozorně a pomalu jsem ji zapálil, vykročil jsem z kanceláře a hasil jsem si to chodbou dolů tak křepče jako mohovitý Anglán, který se právě vrací domů z honu na tygry.

Chateau Bercy byla stará budova, ale renovovaná. Měla vestibul, který zrovna volal po plyšových křeslech a fíkusech, ale vyfasoval skleněné cihly, nepřímé osvětlení a trojhranné skleněné stolky, takže to vypadalo, jako kdyby ho zařídil chovanec ústavu pro choromyslné, kterého pustili na podmínku. Pokud jde o barevné řešení, snoubila se tu žlučově zelená s hnědí odstínu hořčičné placky, šedí dlažebních kamenů s modří paviáního zadku. Celek působil asi tak líbezně jako zaječí pysk.

U recepčního pultu nebyl nikdo, ale jelikož zrcadlo za ním mohlo být průhledné, nepokusil jsem se proklouznout po schodech nahoru. Zazvonil jsem a zpoza stěny se vyvalil mohutný břicháč a usmál se na mne uslintanými měkkými rty, modravě bílými zuby a nepřírozeně lesklýma očima.

„K slečně Gonzalesové,“ řekl jsem. „Jmenuju se Marlowe. Očekává mě.“

„Ale ovšem, samosebou,“ řekl a zatřepotal rukama. „Ano, samozřejmě. Hned jí zatelefonuju.“ Jeho hlas se taky třepotal.

Zvedl sluchátko, něco do něho zaklokotal a zase je položil.

„Ano, pane Marlowe. Slečna Gonzalesová říká, abyste šel hned nahoru. Byt číslo 412.“ Zahihňal se. „Ale to asi víte.“

„Teď to vím,“ řekl jsem. „Mimochodem, byl jste tady letos v únoru?“

„V únoru? V únoru? Ale ano, letos v únoru jsem tu byl.“ Vyslovoval přesně každou hlásku.

„Pamatujete se na tu noc, kdy tady před domem odpráskli Steina?“

Úsměv uprchl z té tlusté tváře, jako by ho honili. „Vy jste od policie?“ Jeho hlas teď byl tenký a pisklavý.

„Nejsem. Ale máte otevřený zip na kalhotách, jestli vás to zajímá.“

S hrůzou se podíval dolů a zatáhl si zip rukama, které se div netřáslly.

„No tohle, děkuju vám,“ řekl. „Děkuju.“ Naklonil se přes nízký pult. „Nebylo to přímo před naším domem,“ řekl. „Ne docela. O kousek dál, skoro na rohu ulice.“

„Bydlel tady u vás, vidíte?“

„Radši bych o tom nemluvil. Vážně, já bych o tom radši nemluvil.“ Odmlčel se a přešel si růžovým jazýčkem přes spodní ret. „Proč se na to ptáte?“

„Jen aby řeč nestála. Měl byste být opatrnější. Je to z vás cítit.“ Ruměncem ho polil až po krk.

„Jestli chcete říct, že jsem pil -“

„Jenom čaj,“ řekl jsem, „Ale ne ze šálku.“

Obrátil jsem se k odchodu. Ani necek. Když jsem došel ke zdviži, ohlédl jsem se na něho. Stál tam, dlaně opřené o pult, hlavu vystrčenou, a nespouštěl ze mne oči. 1 na tu vzdálenost se zdálo, že se chvěje.

Výtah byl na samoobsluhu. Čtvrté patro bylo chladně šedavé, na podlaze tlustý koberec. Stiskl jsem tlačítko zvonku vedle bytu číslo 412. Zaklinkal tiše uvnitř v bytě. Dveře se ihned rozletěly. Krásné, hluboké, temné oči se na mne zadívaly a rudo-rudá ústa se usmívala. Černé pantalonky a ohnivě červená blůza, zrovna jako včera večer.

„Amigo,“ řekla lahodně. Vztáhla ke mně paže. Vzal jsem ji za zápěstí a přitiskl jí dlaně k sobě. Chvilku jsem s ní hrál paci paci pacičky. Její oči se dívaly unyle i palčivě zároveň.

Pustil jsem její ruce, přibouchl dveře loktem a protáhl se kolem ní. Stála tam zrovna tak jako tenkrát poprvé.

„Měla byste si je dát pojistit,“ řekl jsem a pohladil její prs. Ten byl věru až dost skutečný. Bradavka byla tvrdá jako rubín.

Zase se rozesmála tím svým rozpustilým smíchem. Vešel jsem dovnitř a rozhlédl se. Stříbřitá šed' a tlumená modř. Nebyly to její barvy, ale působily moc příjemně. Měla tam falešný krb s umělými poleny a plynovými hořáky a dost židlí a stolků a lamp, ale zas ne příliš moc. V koutě byl hezký domácí bar.

„Líbí se vám můj byteček, amigo?“

„Neříkejte můj malý byteček. To jsou zase takové kurevské řeči.“

Nepodíval jsem se na ni. Nechtěl jsem se na ni dívat. Posadil jsem se na lenošku a přešel si dlaní čelo.

„Potřeboval bych čtyři hodiny spánku a pár panáků,“ řekl jsem. „Potom bych vám zas mohl vykládat všelijaké nesmysly.

Ted' mám sotva dost síly, abych mluvil rozumně. Ale musí to být.“

Přišla a posadila se těsně vedle mne. Zavrtěl jsem hlavou. „Sedněte si tamhle. Já musím vzít rozum do hrsti.“

Sedla si proti mně a dívala se na mne klidnými tmavými očima. „Ale ovšem, amigo, jak si přejete. Jsem přece vaše děvče - totiž chtěla bych být vaše děvče.“

„Kde jste bydlela v Clevelandu?“

„V Clevelandu?“ Její hlas zněl nesmírně něžně, téměř vrkala. „Říkala jsem, že jsem někdy žila v Clevelandu?“

„Říkala jste, že jste ho tam poznala.“

Zavzpomínala a pak přikývla, „Tehdy jsem byla vdaná, amigo. Oč vám jde?“

„Tak jste přece žila v Clevelandu?“

„Ano,“ řekla tiše.

„Jak jste se seznámila se Steelgravem?“

„Tenkrát to byla móda, znát se s nějakým gangsterem. Takový snobismus naruby, řekla bych. Chodili jsme do lokálů, o kterých se

vědělo, že je navštěvují, a když měl člověk štěstí, tak některý večer
-“

„Dala jste se od něho sbalit.“

Vesele přikývla. „Řekněme spíš, že já jsem sbalila jeho. Byl to moc milý chlápek. Vážně.“

„A co tomu říkal manžel? Váš manžel. Nebo se už nepamatujete?“

Usmála se. „Ulice celého světa jsou vydlážděny odloženými manžely,“ řekla.

„Pravda pravdoucí. Člověk o ně zakopává na každém kroku. Dokonce i v Bay City.“

Ale tím jsem na ni nevyzrál. Pokrčila jen zdvořile rameny. „O tom nepochybuju,“

„A mohl by to být třeba i takový chlápek, co vystudoval na Sorbonně a teď skomírá jako bezvýznamný maloměstský doktůrek. Čeká a doufá. To by byla náhodička, kterou bych zbaštil žhavou. Má takový poetický nádech.“

Ten zdvořilý úsměv na jejím půvabném obličejí ani nezakolísal.

„My jsme se navzájem hodně odcizili,“ řekl jsem. „Strašně moc. A jeden čas jsme přece spolu tak dobře vycházeli.“

Podíval jsem se na své prsty. Hlava mě bolela. Nebyl jsem ani ze čtyřiceti procent takový chlap, jaký bych teď potřeboval být. Podala mi křišťálovou kazetu s cigaretami a já si jednu vzal. Nasadila si svou do těch zlatých kleštiček. Ale vzala ji z jiné krabičky.

„Chtěl bych zkusit jednu z těch vašich,“ řekl jsem.

„Ale mexický tabák připadá lidem většinou příliš ostrý.“

„To mi nevadí, jen když to je tabák,“ řekl jsem a bedlivě jsem ji pozoroval. Rozhodl jsem se. „Ne, máte pravdu. Asi by mi nechutnala.“

„Co vlastně má znamenat tahle mezihra?“ zeptala se opatrně.

„Váš recepční kouří marijánky.“

Pomalů přikývla. „Už jsem ho varovala,“ řekla. „A nejednou.“

„Amigo,“ řekl jsem.

„Cože?“

„Vy mluvíte zřídka španělsky, co? Snad ani moc španělsky neumíte. To vaše amigo je už tak otřepané, že z něho cucky lítají.“

„Doufám, že na sebe nebudeme zase takoví jako včera odpoledne,“ řekla pomalu.

„Žádný strach. Na vás není vůbec nic mexického, leda sem a tam nějaké to slůvko a pečlivá výslovnost, abyste vzbudila dojem, že mluvíte řečí, kterou jste se musela učit. Například vždycky říkáte mohu místo můžu. A tak podobně.“

Neodpověděla. Klidně pokuřovala a usmívala se.

„Pěkně jsem si to na policii zavařil,“ pokračoval jsem. „Slečna Weldová přišla konečně k rozumu a zřejmě to celé vyklopila svému šéfovi - Juliu Oppenheimerovi - a ten to vzal do ruky. Získal pro ni Lee Farrella. Poldíci ji, zdá se, nepodezírají, že zastřelila Steelgrava. Ale myslí si, že já vím, kdo to udělal, a mají na mě pořádně spadeno.“

„A víte to, amigo?“

„Už jsem vám říkal po telefonu, že to vím.“

Dívala se na mne upřeně hodnou chvíli. „Byla jsem při tom.“ Tentokrát zněl její hlas suše a vážně.

„Bylo to opravdu velice podivné. To děvčátko se chtělo podívat na hernu. Nikdy nic takového neviděla a dočetla se v novinách -“

„Ona tady bydlela s vámi?“

„V mém bytě ne, amigo. V pokoji, který jsem tu pro ni najala,“

„Není divu, že mi nechtěla dát svou adresu,“ řekl jsem. „Ale myslím, že jste stejně neměla dost času, abyste ji zaučila do řemesla.“

Docela nepatrně se zamračila a mávla tou svou hnědou cigaretou. Díval jsem se na kouř a luštil nečitelnou zprávu, kterou vepsal do nehybného vzduchu.

„Ale prosím vás! Jak jsem říkala, chtěla se podívat do toho domu. Tak jsem ho zavolala a on řekl, abychom přišly. Když jsme tam dorazily, byl opilý. Předtím jsem ho nikdy opilého neviděla. Smál se a objal Orfamay kolem ramen a řekl jí, že si své peníze zasloužila. Pak povídal, že má něco pro ni, a vytáhl z kapsy náprsní tašku zabalenou do nějakého kousku látky a dal ji Orfamay. Když to rozbalila, uviděla, že uprostřed té tašky je díra, a kolem té díry byly skvrny od krve.“

„To od něho nebylo hezké,“ řekl jsem. „Dokonce bych řekl, že to pro něho nebylo ani charakteristické.“

„Vy jste ho moc dobře neznal.“

„To je pravda. Pokračujte.“

„Orfamay vzala tu náprsní tašku a zůstala na ni koukat a pak vytřeštila oči na něho a ten její bílý obličejíček úplně znehybněl. Pak mu poděkovala, otevřela kabelku - já myslela, že proto, aby si tam dala tu tašku - bylo to všechno takové zvláštní -“

„Muselo to být k popukání,“ řekl jsem. „Být při tom, tak jsem se umlátil smíchy.“

„- ale místo toho vytáhla z kabelky pistoli. Byla to myslím pistole, kterou dal Mavis Weldové. Byla podobná té -“

„Vím přesně, jak vypadala,“ řekl jsem. „Trochu jsem si s ní pohrál.“

„Orfamay se otočila a zastřelila ho jedinou ranou. Bylo to nesmírně dramatické.“

Přiložila zase ke rtům tu svou hnědou cigaretu a usmála se na mne. Podivným, poněkud nepřítomným úsměvem, jako kdyby myslela na něco hodně vzdáleného.

„A vy jste ji přiměla, aby se přiznala Mavis Weldové,“ řekl jsem.

Přikývla.

„Mavis by vám asi nevěřila, kdybyste jí to řekla sama.“

„Nechtěla jsem to riskovat.“

„A poslouchejte, nedala jste Orfamay těch tisíc vočí vy, drahoušku? Aby to vzala na sebe? Orfamay je děvčátko, které si dá pro tisíc dolarů koleno vrtat.“

„Na tuhle otázku neodpovím,“ řekla důstojně.

„Ovšemže ne. Takže včera večer, když jste mě tam hnala, věděla jste už, že není čeho se bát, a celá ta komedie s tou pistolí nebyla zkrátka a dobře nic než komedie.“

„Nerada si hraju na pánaboha,“ řekla tiše. „Byla to ošemetná situace a já věděla, že vy dokážete tak či onak Mavis z toho vysekat. Nikdo jiný by nic nesvedl. Mavis si postavila hlavu, že vezme vinu na sebe.“

„Snad abych se radši něčeho napil,“ řekl jsem. „Tohle mě uzemnilo,“

Vyskočila a přistoupila k malému baru. Vrátila se se dvěma ohromnými sklenicemi skotské s vodou. Podala mi jednu a pozorovala přes svou sklenici, jak ji ochutnávám. Byla báječná. Napil jsem se ještě trochu. Dívka se opět zabořila do křesla a sáhla po zlatých kleštičkách.

„Vyhnal jsem ji odtamtud,“ řekl jsem konečně. „Totiž Mavis. Řekla mi, že ho zastřelila. Měla zbraň. Dvojče té bouchačky, kterou jste mi dala vy. Snad jste si ani nevšimla, že se z té vaší střílelo.“

„Já toho o zbraních moc nevím,“ řekla tiše.

„No bodejť. Spočítal jsem náboje a za předpokladu, že byla původně plně nabitá, musel z ní někdo dvakrát vystřelit. Quest byl zabit dvěma kulkami z dvaatřicítky. To máte tentýž kalibr: Našel jsem v jednom pokoji tam dole na pobřeží dvě prázdné nábojnice.“

„Kde lam dole, amigo?“

Už to začínalo trochu skřípat. Věčně samé amigo sem, amigo tam.

„Já ovšem nemohl vědět, že to je táž bouchačka, ale myslel jsem si, že bych to mohl vyzkoušet. Aspoň bych celou tu věc trochu zamotal, což mohlo Mavis Weldové jenom posloužit. Proto jsem mu dal tuhle zbraň místo té, co měl u sebe, a tu jeho jsem schoval pod barový pult. Byla to černá osmatřicítka. Chlap jako on, pokud vůbec nosí nějakou zbraň, by si jistě jinou nevybral. I na čtverečkované bakelitové střence můžete nechat otisky prstů, ale na kostěné pažbičce zaručeně obtisknete po levé straně kompletní soupravu. Steelgrava by ani nenapadlo používat takové pistole.“

Její oči byly kulaté, prázdné a zmatené. „Je mi líto, ale já opravdu nechápu, co tím chcete říct.“

„A kdyby někoho chtěl zabít, zabil by ho dočista, a ujistil by se, že je po něm. Ale ten chlápek ještě vstal a chodil.“

V jejích očích cosi zakmitlo a zase zmizelo.

„Rád bych dodal, že taky promluvil,“ pokračoval jsem. „Ale to nemohl. Měl plíce plné krve. Umřel mi u nohou. Tam dole na pobřeží.“

„Ale kde to bylo? Neřekl jste mi, kde se tohle všechno -“

„Cožpak to je zapotřebí?“

Upila ze své sklenice. Usmála se. Pak ji postavila na stolek. Řekl jsem:

„Byla jste u toho, když mu Orfamay řekla, kde má Questa hledat.“

„Ano, ovšemže.“ Pěkný taktický ústup. Rychlý a čistý. Ale její úsměv byl teď už trochu znavenější.

„Jenže on ho hledat nešel,“ řekl jsem.

Její cigareta se zastavila na půl cesty. To bylo všechno. Nic víc se nestalo. Pomalu ji donesla k ústům. Elegantně vtáhla kouř.

„Takhle to tedy bylo,“ řekl jsem. „A já to pořád nechtěl vidět, ačkoli to bilo do očí hned od začátku. Steelgrave je Kuňka Moyer. To je hotovka, vidíte?“

„Docela určitě. A existují pro to důkazy.“

„Steelgrave teda začne sekat dobrotu a jde mu to jedna báseň. A vtom se přihrne Stein a začne mu otravovat život, ždímat z něho prachy. Tohle jsou jen dohady, ale nějak tak se to jistě seběhlo. Nic naplat, Stein musí zhasnout. Steelgrave nechce zabít - a nikdy nebyl z žádné vraždy obviněn. Poldíci z Clevelandu si pro něho nepřijeli. Nemají na něho vůbec žádné udání. Nic záhadného na něm není - ledaže byl svého času tak či onak ve spojení s gangsterskou bandou. Ale Steina se zbavit musí. A tak se nechá zašít. Načež podplatí vězeňského doktora, aby ho pustil z basy, zabije Steina a hned se vrátí do lapáku. Když vražda vyjde najevo, ten, kdo ho z vězení pustil, se div nepřetrhne, jak spěchá zničit kdejaký zápis o tom, že Steelgrave byl venku. Protože poldové určitě přijdou a budou se vyptávat.“

„Přirozeně, amigo.“

Prohlédl jsem si ji pozorně, jestli ta její glazura ještě nezačala praskat, ale nic jsem nezjistil.

„No dejme tomu. Ale přece jen musíme uznat, že takový chlap jako Steelgrave není na hlavu padlý. Proč se nechal držet v base celých deset dní? Odpověď číslo jedna: aby si opatřil alibi. Odpověď číslo dvě: věděl, že dřív nebo později se musí přijít na to, že je ve skutečnosti Moyer, a aby si to odbyl, rozhodl se poskytnout poldům dost času, aby si ho prověřili. Potom si aspoň pokaždé, když se tady semele nějaký gangsterský mord, nebude policie brát Steelgrava na paškál a házet mu tu vraždu na krk.“

„A vy tomu věříte, amigo?“

„Ano. Podívejte se na to takhle. Proč by Steelgrave chodil na oběd do veřejného lokálu zrovna ten den, kdy se pracně dostal z chládku kvůli tomu, aby sejmul Steina? A i kdyby na ten oběd šel,

jak to, že se k tomu náhodou zrovna nachomýtl ten mladík Quest, aby ho vyblejsknul? Kdyby týž večer neodkrouhli Steina, neměl by ten snímek vůbec žádnou cenu. Já každému přeju, když má kliku, ale co je moc, to je moc. A dál, i kdyby Steelgrave netušil, že ho Quest vyfotil, jistě věděl, co je tenhle mladík zač. To prostě musel vědět. Quest pumpoval sestru o drobné už od té chvíle, kdy přišel o zaměstnání, a možná že i dřív. Steelgrave měl klíč od jejího bytu. Musel o jejím bratrovi něco vědět. A z toho všeho vyplývá, že právě toho večera by Steelgrave v žádném případě Steina nezabil - ani kdyby to měl naplánováno.“

„Teď bych se vás měla zeptat, kdo tedy Steina zabil,“ řekla zdvořile.

„Byla to osoba, která Steina znala a mohla se mu dostat nablízko. Věděla, že Quest ty dva vyfotil, věděla, kdo Steelgrave je, a věděla, že Mavis Weldová má šance stát se co nevidět slavnou hvězdou, ale že její známost se Steelgravem je nebezpečná a byla by ještě tisíckrát nebezpečnější, kdyby se podařilo hodit Steelgravovi Steinovu vraždu na krk. Tahle osoba znala Questa, protože chodila k Mavis Weldové do bytu a tam se s Questem seznámila a začala ho svádět, což muselo chlapci, jako byl Quest, nadobro zamotat šišku. Ta osoba věděla, že ty dvaatřicítky s kostěnou pažbou jsou registrovány na Steelgravovo jméno, ačkoli je koupil jen proto, aby je daroval svým dvěma přítelkyním, a pokud vůbec sám nosí nějakou zbraň, že určitě není nikde zaregistrovaná a není možné dokázat, že patří jemu. Věděla -“

„Dost!“ Byl to výkřik ostrý jako bodnutí, ale nezněl ustrašeně ani hněvivě. „Okamžitě přestaňte, prosím. Nestrpím to už ani minutu. A teď jděte!“

Vstal jsem. Opřela se dozadu a na hrdle jí bušil tep. Byla skvostná, temná, smrtící. A nic se jí nikdy nedotkne, dokonce ani ruka zákona.

„Proč jste zabila Questa?“ zeptal jsem se jí.

Vstala a přistoupila těsně ke mně, už zase s úsměvem. „Ze dvou důvodů, amigo. Za prvé byl úplně šílený a koneckonců by byl zabil on mne. A ten druhý důvod je, že nic z toho všeho - naprosto nic - se nestalo pro peníze. Bylo to z lásky.“

Chtěl jsem se jí vysmát do obličeje. Ale nešlo to. Byla smrtelně vážná. Jako by to všechno ani nebylo z tohoto světa.

„Ať už má žena sebevíc milenců,“ řekla tiše, „existuje vždycky jeden, kterého nedokáže přenechat jiné ženě. A tím jediným byl on.“

Díval jsem se do těch jejích kouzelných temných očí. „Věřím vám,“ řekl jsem konečně.

„Polibte mě, amigo.“

„Propánaboha!“

„Já musím mít muže, amigo. Ale ten, kterého jsem milovala, je mrtev. Zabila jsem ho. Toho jediného muže, o kterého jsem se nechtěla dělit s jinou.“

„Dlouho jste čekala.“

„Dovedu být trpělivá - dokud je nějaká naděje.“

„Povídali, že mu hráli.“

Usmála se lehce, krásně a docela přirozeně. „A vy s tím nemůžete nic dělat, drahoušku, pokud nechcete Mavis Weldovou úplně a nadobro zničit.“

„Včera večer dokázala, že je ochotna se zničit sama.“

„Jestli to na vás nehrála.“ Bystře na mne pohlédla a zasmála se. „To zabolelo, co? Jste do ní zamilovaný.“

Řekl jsem pomalu: „To by byla veliká bláhovost. Mohl bych s ní vysedávat potmě a držet ji za ruku - ale jak dlouho? Za chvíli by mi unikla do oparu slávy a drahých šatů a cetek a neskutečna a umlčeného sexu. Už by to nebyla žena z masa a krve. Pouze hlas ze zvukového záznamu, tvář z filmového plátna. Já potřebuju něco víc.“

Zacouval jsem ke dveřím, ale neotočil jsem se k ní zády. Ačkoli jsem ani nečekal, že se pokusí mě odprásknout. Věděl jsem, že jí vyhovuju líp takový, jaký jsem - svázaný na rukou i na nohou.

Když jsem otvíral dveře, ještě jednou jsem se na ni podíval. Štíhlá, snědá, rozkošná, s úsměvem na rtech. Vonící sexem. A naprosto netečná k mravním zákonům tohoto i jakéhokoli jiného myslitelného světa.

Byla skutečně a nadobro ztracená. Vyšel jsem potichu ven. Když jsem za sebou zavíral, dolehl ke mně nesmírně hebce její hlas:

„Querido - moc jste se mi líbil. Je to velká škoda.“

Zavřel jsem dveře.

Když se výtah dole ve vestibulu otevřel, uviděl jsem, že tam stojí a čeká nějaký muž. Byl vysoký a hubený a klobouk měl stažený hluboko do očí. Přestože bylo teplo, měl na sobě lehký svrchník s ohrnutým límcem. Hlavu měl skloněnou.

„Pane doktore,“ řekl jsem tiše.

Pohlédl na mne, ale nedal najevo, že mne poznává. Vstoupil do zdviže. Kabina se rozjela vzhůru.

Přešel jsem vestibulem k recepčnímu pultu a udeřil na zvonek. Ten rozkynutý břicháč zase vyšel ven a podíval se na mne s bolným úsměvem na ochablých ústech. Oči se mu už tolik neleskly.

„Dejte mi telefon.“

Sáhl dolů a postavil přístroj na pult. Vytočil jsem Madison 7911. Ozval se hlas: „Policie.“ To byla stálá služba.

„Adresa je Chateau Bercy, na rohu Franklin Avenue a Girard Street v Hollywoodu. Doktor Vincent Lagardie, kterého hledají poručíci French a Beifus z oddělení pro vyšetřování vražd, aby ho podrobili výslechu, šel právě do bytu číslo 412. U telefonu je soukromý detektiv Philip Marlowe.“

„Na rohu Franklin Avenue a Girard Street. Čekejte tam, prosím. Jste ozbrojen?“

„Ano.“

„Zadržte ho, kdyby chtěl odejít.“

Zavěsil jsem a utřel jsem si ústa. Ten tlustý vařbuchta se opíral o pult a kolem očí měl bílé kruhy.

Přišli rychle - ale přece ne včas. Snad jsem ho měl zastavit. Snad jsem tušil, co má v úmyslu, a snad jsem mu v tom schválně

nezabránil. Občas, když mám skleslou náladu, snažím se tomu přijít na kloub. Ale je to příliš složité. Ten zatracený případ byl celý takový. Ani jednou jsem nemohl udělat to, co bylo v dané chvíli přirozené a samozřejmé; pokaždé jsem se musel zarazit a lámat si hlavu do zblbnutí, jak to navléknout, abych neublížil někomu, na kom mi záleželo.

Když vyrazili dveře, našli ho, jak sedí na gauči a drží ji v náručí. Oči měl jako slepé a na rtech krvavou pěnu. Rozkousl si jazyk.

Pod levým prsem jí z ohnivě červené blůzy trčela stříbrná rukojeť nože, kterou jsem už předtím viděl. Ta rukojeť měla tvar nahé ženské postavy. Oči Dolores Gonzalesové byly pootevřené a na rtech jí pohrával sotva znatelný nádech vyzývavého úsměvu.

„Hippokratovský úsměv,“ řekl lékař z ambulance a povzdechl si. „Pěkně ji sluší.“

Pak pohlédl na doktora Lagardieho, ale ten, soudě podle výrazu tváře, nic neviděl a nic neslyšel.

„Tak se mi zdá, že tady někdo marně hledal ztracený sen,“ řekl lékař. Sklonil se k ní a zatlačil jí oči.